ISPITA

ZVEZDOMIR MARINOV

Faptele acestei cărţi nu s-au petrecut în urmă cu 2000 de ani şi nu aparţin toate aceleaşi perioade. Ele sunt doar oglindirea în lumea şi timpul nostru a unor acţiuni destinate să schimbe soarta planetei.

Cel mai bine e să taci.
Dacă totuşi vorbeşti, să nu scrii
Dacă scrii, să nu semnezi.
Şi dacă semnezi, să nu te miri.

PROLOG

Neiertător, soarele îşi trimite razele ca nişte săbii ucigătoare... Aerul fierbinte se pregăteşte să explodeze. Mă sufoc; viaţa pe Terra mă sufocă. Intru în pădure cu dorinţa aprigă de a savura aerul proaspăt. Nici aici nu-mi găsesc refugiul dorit, însă adăpostul copacilor îmi oferă puţină răcoare. Mă apropii de izvor. "Binecuvântată apă, primeşte ca mâinile mele să te sărute!" îmi las chipul mângâiat de răcoarea plăcută a apei ce se scurge printre degete.

Dumnezeule mare, ce vrei să-mi dovedeşti? Că păstorul e înşelat sau că turma lui e rătăcită? Sau şi una, şi alta?
Aş vrea să-ţi dovedesc ţie şi darului tău, prinţesa din castelul înzăpezit, că nu aveţi dreptate. Sunt sigur că, undeva, în adânc, oamenii sunt buni şi nu m-au uitat. Voi risca să pătrund în ceaţa sufletelor pierdute în iluzii şi să-i trezesc. Nu e oare un risc mai mare să-i las să rătăcească în întuneric?

... Privesc în jur, văd copaci seculari, adevăraţi martori ai istoriei atâtor generaţii care au trecut şi au rămas aici, îngropându-şi ideile îndrăzneţe, paşii spre adevăr. Câtă dragoste, dezamăgire şi încercări nereuşite a văzut pădurea asta care în tăcerea ei îşi strigă povestea. Fac câţiva paşi si gândul mă întoarce departe ... departe, spre începuturi...

Capitolul 1

ISPITA CREAŢIEI

..... trezit în Sine, cu primul gând S-a denumit: Sunt EU! Cu cel de-al doilea gând a început CREAŢIA. A creat spaţiul, fixându-l în materie ... A desfăşurat Universul în dimensiuni şi a pus timpul să-l stăpânească. Materiei i-a dat forma şi i-a dat mişcarea. A curbat spaţiul şi timpul, rotunjindu-le peste El. Din Centrul Său Energetic a dat materiei Viaţa şi a creat Natura. Şi peste toate acestea a pus Legea. Absorbit de propria Creaţie, Şi-a condensat gândirea în spirit şi a creat apoi omul. Nemaivăzându-se pe Sine, i-a dat omului Chipul şi înfăţişarea Sa. I-a dat din Centrul Său Duh si Lumină, definitivându-l, I-a dat omului daruri si l-a făcut creator.

Rămas fără Chip, stăpânit de propriul joc al Creaţiei, Dumnezeu a aşteptat ca, printr-o nouă Creaţie zămislită din Creaţia Sa ca o oglindire, Chipul Său să se poată întoarce la Sine. A aşteptat atâtea existenţe si evoluţii omeneşti un gând care să-l poată atinge, o întrebare care să-l ajungă. Nimic. A creat, atunci, un spirit prin care să se împlinească visata Creaţie. Rupt dintre elemente şi pus să evolueze în condiţii de materie, a apărut şi S-a înălţat Dezos.

Născut singur în perfecţiunea Lui si unic în acest fel, Dezos a devenit Conducător al întregului Univers. Avea şi El întrebările Lui care l-au frământat milenii de-a rândul.

Centrul Energetic îl atrăgea mereu, irezistibil şi misterios. Când era acolo, plutind în Energia Pură, ceva se întâmpla... Era ceva, acolo, care parcă îl aştepta. îl pândea... Senzaţia aceasta L-a urmărit mult, până când, odată, întrebarea I-a devenit clară, conturându-se adânc în conştiinţa Sa: "Există ceva mai presus de Mine?"

XXX

Având răspunsul în suflet pleacă atunci, cunoscând bucuria. Străbate de la un capăt la celălalt, cu fulgerul gândirii Sale, tot Universul, înconjurându-l, îmbrăţişându-l. Răspunsul primit îi dă speranţa găsirii de Sine, îi dă aripi, descoperindu-Şi o forţă nouă: Forţa Creaţiei Absolute! O simte în El, se cere eliberată. Îi cere o formă de manifestare.

Porneşte să Se prăbuşească în propriul interior, dărâmându-Şi în urmă toate ieşirile, cutremurându-Şi toate construcţiile. Cade şi Universul întreg se zguduie. I se derulează secvenţe care dispar înghiţite de nimic, Îl strigă să Se oprească din drumul Lui spre începuturi, Îl ispitesc. Ţipetele, sfâşietoare prăvălite spre El, ademenirea suferinţelor nu-l opresc pe Dezos.

Voinţa Lui infinită Îl conduce. Ajunge. Vatra primordială a elementelor prinse într-un dans al existenţei, forme gândite şi negândite trec una în cealaltă într-un joc neprecizat. Gravitează spre un nevăzut şi neatins centru. Aici, Dezos, Se opreşte şi se aruncă. Dezastrul prăbuşirii încremeneşte undeva spre margine. Nici Timpul, nici ameninţările formelor trecătoare nu-l ating. Aici, în centru, elementele gândesc un singur spirit, nevăzut şi neîncercat, fără trecut, fără prezent şi fără viitor. Căci Timpul îl ocoleşte... sau poate că de aici se naşte - cine ştie?

Dezos imploră o formă în care prinde acest gând-spirit; îl scoate cu propria Lumină şi Dragoste şi-l pune pe rând în apă şi foc, în piatră şi lemn, şi-i dăruie o formă nouă de om. Nu e ceva nou, El însuşi este un asemenea spirit creat din toate cele patru elemente. Simte, însă, că-I lipseşte ceva sau, mai bine zis, că s-ar mai putea adăuga ceva. La limita dintre raţiune şi sentimente, se zbuciumă încercând să afle dacă e bine sau nu, însă Centrul nu-I răspunde. "Această Creaţie perfectă şi completă ar putea deveni mai puternică decât Mine", gândi Dezos, "dar dacă acest suflet va deveni un monstru sub forţa noului component?" Totuşi, ispita de a crea ceva nemaiîntâlnit este prea puternică şi sentimentele Îl copleşesc pe Dezos. Îi dăruieşte, atunci, ce are El mai bun şi mai nobil, IUBIREA. Acest al cincilea element, quintesenţa existenţei, va da o nouă dimensiune Creaţiei Sale. A dansat şi a cântat în jocul Său, în sensul Creaţiei Sale unice, smulgându-i propria sursă. Cu focul acesta nou se expulză înapoi eliberând timpul şi spaţiul. Dezos a vegheat milioane de ani cu dragostea Lui, aşteptându-şi Creaţia să crească, să-şi afle răspunsul atât de chinuitor.

Ajuns la maturitate, spiritul trebuia născut acum în materie.

Capitolul 2

TRIBUTUL CREAŢIEI

În întreaga istorie a Universului, nici un conducător nu se îndrăgosteşte vreodată. Este o lege nescrisă. Nu este permis, căci nu cunoaşte repausul. Nu are timp.
În momentul când cineva devine Conducător, acesta se "căsătoreşte" cu Universul. El este ales din rândul celor mai dezvoltate fiinţe, membre ale consiliului. Pe lângă scutul. energetic protector, EI capătă şi centura energetică superioară care îi conferă rangul de conducător Absolut. El devine unic şi fără egal în Univers.

Nu este permis să se îndrăgostească pentru că nici o fiinţă nu s-ar ridica la nivelul Lui. În plus, ea, oricine ar fi, dacă provine de pe o altă planetă decât cea a conducătorului, ar putea da naştere unor tendinţe de protejare din partea Lui, ceea ce iarăşi nu este permis.

Dezos ştie şi respectă toate legile scrise şi nescrise ale Universului. Cicluri întregi de existenţă universală nu s-a abătut de la ele... dar mai presus de orice există acea Creaţie absolută ce-şi aşteaptă naşterea în materie. Iar pentru asta, Dezos plăteşte tribut iubirea Sa pentru Maria.

Nu exista fiinţă mai fină, mai suavă şi mai aproape de perfecţiunea firii ei. Nu este ca El; nimeni nu poate fi, însă singurătatea perfecţiunii Sale îl apasă. Tot timpul a fost singur. Un conducător bun şi drept, cum speră să fie şi în continuare. Ştie că El şi .Maria nu vor avea un viitor, dar iubirea lor va rămâne eternă.

Nici un conducător până la El n-a avut copii, nici măcar unul. Tot o lege nescrisă. Însă Dezos îşi doreşte acest fiu cu toată puterea dragostei Lui.
Cum să tacă? Ştie că nu are voie sa aibă fii, legile condiţiei Sale de conducător îi interzic. Dar îşi iubeşte prea mult Creaţia şi nu se poate altfel decât să-I fie Fiu, pentru că este din El!

Chiar dacă îl va condamna întregul Univers, va şti să primească pedeapsa. Pe Maria o iubeşte de mult, este o taină a Lui, nici ea nu ştie de când. Candidă în lumina ei şi pură în gândire, Dezos a ales-o pe Maria sa-I nască pe unicul Său Fiu. Ştie că va veni şi timpul în care va trebui să plătească. Pedeapsa este acum hotărâtă. Orice creaţie Absolută cere sacrificiu - sacrificiul suprem al propriului creator. Dar El Îşi iubeşte Creaţia mai mult decât viaţa, şi atunci Creaţia îşi cere propria sacrificare cu şansa de a-şi câştiga singură locul existent. El nu se poate opune! Creaţia îl depăşeşte... pleacă din El. Pentru Dezos este o şansă unică - şansa de a participa la atingerea unei alte perfecţiuni! Dar nu pe orice cale curbată de evoluţii logice şi spirituale, ci pe calea verticalităţii neîncercate de nimeni. Ştie că va reuşi, căci conştiinţa nu i se împotriveşte....

Gândul Îi zboară în vremuri apuse, când a întâlnit-o prima oară pe Maria. Parcă o vede şi acum, plimbându-se sfioasă şi tăcută. Toate florile o salută, dansându-i graţios în cale. Aşa o vede El pe Maria. Natura întreaga i se închină. O mantie de lumină de un alb pur si absolut o învăluie. Şi ce ochi visători are când abia îngână ceva... nu îndrăzneşte nici măcar să I se roage. Privirile ei nu-L caută niciodată, dar sunetul de mult I 1-a dăruit. În jocul duios al iubirii, Dezos îi trimite vântul să-i răvăşească părul peste umerii diafani, îi trimite stelele şi culoarea zorilor, secretul din ape si mireasma florilor. Fecioară a luminii, prinţesă a florilor, regină culorilor, adorată Maria, cât de

dragă Îmi eşti, cu inocenţa si candoarea ta; fii veşnic mireasa Mea, mireasă a Universului;"

Astfel, Maria este aleasa lui Dezos să-I nască Fiul...

Capitolul 3

DESPĂRŢIREA

Nava parcă se târăşte prin bezna Universului, ţinând încătuşat înlăuntrul ei geamătul durerii şi al neputinţei. Este durerea lui Dezos, unicul şi marele Conducător, Stăpânul Universului.

A plecat singur; singur cu gândurile Sale. Îl aşteaptă momente grele de decizii şi acţiuni hotărâtoare. A lăsat intenţionat nava să funcţioneze doar cu motoarele de rezervă, folosind undele gravitaţionale ale corpurilor pe lângă care trece. E ca o pedalare uşoară în spaţiu... Altădată I-ar fi făcut multă plăcere, dar acum e cu totul altceva. Vrea să .simtă mai bine legile dure şi neclintite ale Universului, să-Şi pună încă o dată la încercare puterea cu a lor şi, în cele din urmă, să se convingă că aceasta e ultima soluţie.

Priveşte în jur. Praf şi materie de stele necunoscute încă hoinăresc la întâmplare, aprinzându-se şi dispărând ca nişte clipiri de foc. I se pare acum că fiecare aprindere şi atingere e un suspin al materiei neîmplinite, un oftat scurt şi prevestitor; nu mai e pleiada de stele plecate să se ascundă în părul Mariei...

Cât de drag le era Lor acest drum şi cât de fericiţi erau când îl străbăteau împreună. A muncit mult pentru acest colţişor al galaxiei. Câte plimbări au făcut prin acest peisaj sălbatic al Universului, lăsat înadins neschimbat, această plajă cosmică, cum îi plăcea Mariei să o numească! Aveau aici şi o grădină a Lor, grădina de stele, de unde-i dăruia mereu câte o stea. Maria râdea şi le primea pe toate.

Priveşte din nou în jur... Stele şi quasari, asteroizi şi planete gigant, văzute acum prin hublou, au toate aceeaşi pâlpâire indiferentă, lipsită de raţiune. O mişcare bruscă şi nava intră în alt sistem de coordonate. Reia calculele, sperând că va găsi, totuşi, o lege necunoscută de El până acum. Ştie că legile Universului nu le poate schimba, nu le poate învinge, dar dacă va găsi o lege nouă prin care să poată împinge noul soare - acest monstru cosmic intrat pe nepoftite în sistemul planetei Zora? Cum să facă să-Şi poată salva unica insulă de linişte şi fericire?...

Toţi aşteaptă un răspuns de la El. E trist. Ştie tot Universul pe de rost, nu are sens să se amăgească. Nu a cunoscut până acum neputinţa! E singur. Cine să-L ajute. El cui să se roage? Cum să-i spună Mariei că trebuia să plece de pe planeta atât de dragă Lor? Şi nu poate nici să o ia cu El. I-a promis că va încerca să găsească o soluţie, iar acum este nevoit să-i spună că nu există nici o ieşire, dimpotrivă, evacuarea planetei este inevitabilă.

De câteva sute de ani venea, rostogolindu-se la întâmplare, acest soare distrugând liniştea planetei Zora.

Viaţa pe Zora a devenit deja imposibilă. A fost stabilit de urgenţă un plan de evacuare. Singurele posibilităţi de refugiu sunt Terra, Altair şi Isar. Dintre toate, Terra, prin poziţia ei îndepărtată, este cel mai greu de controlat. Şi tocmai pe această planetă trebuie să plece Maria şi, pe deasupra, şi cu memoria ştearsă, iar Fiul Lor, rod al dragostei unice şi eterne, să se nască prin durere, şi să se chinuie şi să sufere, dobândindu-şi singur eliberarea. Abia atunci îl va putea vedea. Îl va lua lângă El şi va

afla răspunsul. Este un experiment unic şi dureros, dar trebuie să arate că dragostea Lui pentru Maria e pură şi mai presus de toate trebuie să afle acel Ceva de dincolo de Sine.

Urmăreşte cu privirea un grup de spori galactici ce se învârt în jurul propriilor axe, o nová undeva în depărtare. Câteva eschive delicate, şi nava iese din ceaţa de heliu în care alunecase. Intră în sistemul solar al planetei Zora. Conectează mental sistemul de propulsie depăşeşte staţiile satelit, pătrunde prin .scuturile şi barierele energetice, trece şi de fluviul meteoric şi ajunge în apropierea orbitei ultimei planete - planeta de cleştar. Totul în jur îi vorbeşte despre Ei doi - El şi Maria.

Se apropie. Planeta Zora creşte văzând cu ochii. În jurul ei plutesc nave uriaşe de transport. Niciodată nu i s-au părut atât de funebre. Încă un viraj, şi Dezos înscrie nava pe traiectoria de coborâre. Inima i se frânge. Planeta este de nerecunoscut. Acum îşi arată faţa arsă şi suferindă. Natura, chinuită de foc, îşi strigă durerea către un soare îndărătnic şi surd. Oameni cu capetele plecate, îmbrăcaţi în haine de protecţie, trec preocupaţi încoace şi încolo, înceţi în gesturi şi mişcări, întârziind parcă înadins. Li se citeşte în ochi durerea şi oboseala din suflete. Coboară, evitându-le privirile. E primit în tăcere. - Începem îmbarcarea! răsună vocea Sa. Oamenii parcă mai aşteaptă ceva de la El, speră într-o schimbare a situaţiei. Nu există însă nici o altă posibilitate. Nimic nu Îi trădează zbuciumul lăuntric. Merge s-o întâlnească pe Maria şi trebuie ca în faţa ei să rămână tot conducător.

Uşile I se deschid pe rând în faţă. Măsoară clipele cu zgomotul propriilor paşi. Inima îi bate puternic... Maria! O priveşte adânc în ochi; Dezos înţelege că ea ştie... Nu-i mai poate spune nimic... Nu are rost... Spune doar atât: "Trebuie!" Se mai distinge o singură lumină... un singur dor...

Capitolul 4

SOSIREA

Totul este pregătit până în cele mai mici amănunte. Planul de evacuare conceput de Centru este pus deja în funcţiune de către membrii conducerii planetei Zora. Dezos Însuşi coordonează totul din Bază. Trebuie multă, foarte multă atenţie. Odată declanşată operaţiunea, o greşeală cât de mică poate strica totul.

Toate speranţele sunt acum deşarte; atras de sistemul Zorei, soarele nepoftit îşi schimbă brusc direcţia, atacând frontal planeta. Va duce, în cele din urmă, la explozia planetei. Toate acestea erau cunoscute şi calculate la milimetru şi secunde. Nu mai avea timp.

Au fost chemaţi din toate colţurile galaxiei, inclusiv din Bază, cei mai buni piloţi pregătiţi pentru astfel de acţiuni. Sunt şi foarte mulţi voluntari ce participă la evacuare.

Nave, multe nave special pregătite, aşteaptă grupate în funcţie de planeta spre care urmează să plece. În jurul Zorei, pe diverse orbite, staţionează alte nave, aşteptându-şi rândul. Ultimele sunt cele din flota de însoţire, cu care urmează să se întoarcă conducătorii convoiului.

Îmbarcarea a început deja. Pe măsură ce navele de la sol sunt încărcate, decolează, apoi se regrupează în spaţiu, dincolo de atmosferă, de unde îşi încep transferul prin cele trei Tunele ale Timpului, către planetele de destinaţie: Terra,

Altair, Isar. Traseul urmează să fie lung şi anevoios, iar timpul se comprima ireversibil, accelerând plecarea spre o nouă casă.

Dezos prezent oriunde este nevoie şi oriunde este chemat, vede cum Zora se răsuceşte în delirul focului, iar gândul Său puternic percepe suferinţa tuturor. Ar fi luat în braţe planeta, dacă ar fi putut, să o ducă departe de acest loc!

Priveşte convoiul de nave ce-şi aşteaptă tăcute pasagerii, şi prevestirile Îi acoperă gândul. Câte, oare, vor rezista drumului, şi apoi câţi dintre oameni vor rezista adaptării?

Caută cu privirea şi controlează din nou nava în care se va îmbarca Maria; va pleca ultima - fusese dorinţa ei. De fapt. asta dorea şi El. O vede, e acolo, neclintită ca o statuie, învăluită în durere. Aşteaptă cu ochii în lacrimi, vede şi ea sfârşitul împlinindu-se. Îşi luase rămas bun de la ea şi, aşa cum se cuvine, o va însoţi până la intrarea în Tunel.

Chipul palid al ei, degetele crispate a rugăciune. Întreaga ei înfăţişare alcătuieşte un tablou aproape ireal. Pare că nici nu respiră sufletul ei trece departe, prin lumi necunoscute încă vreunui ochi, însoţind parcă într-un requiem sacru sufletul planetei. ÎI aşează apoi, cu grijă, undeva sus, ca pe ceva scump, în aşteptarea unui sfârşit universal. Atunci, poate că odată cu naşterea unui nou Univers se va naşte şi planeta sa, iar ea poate că va putea să se înalţe spre unica ei Iubire. Se simte, într-un fel, vinovată de îndrăzneala dragostei ei pentru Dezos, vină pentru care natura se răzbună acum. Nu există îndurare nici pentru zei, nici pentru dumnezei... Atât ar vrea Maria, să-şi contopească sufletul cu cel al planetei, să-l dea CA jertfă măcar acum... Dar gândurile o întorc la floarea dragostei Lor şi atunci îşi spune că are pentru ce să trăiască.

..."icoană vie a îndurării, cu câtă demnitate ştii să primeşti toate acestea. Maria, rămâi veşnic dragostea Mea".

Într-o cadenţă perfectă, Tunelul înghite convoaie întregi de nave, expediindu-le în alt spaţiu şi în alt timp. spre ţinuturi ale promisunii sau ale pedepsei.

Pentru Terra sunt pregătite 160 de nave, fiecare având la bord 2000 de oameni. ESTe stabilit ca acest convoi să plece ultimul. Drumul spre Terra este cel mai dificil din cauza depărtării faţă de Centru: de aceea au fost selectaţi cei mai buni piloţi, dar nici unul dintre ei nu avusese încă o misiune până în sistemul solar al planetei Terra. La vremea aceasta, Terra este deja locuită. Trăiesc acolo o parte din urmaşii lui Remus, alături de civilizaţii venite de pe diferite planete distruse. Gradul lor de inteligenţă este sub 0,4.

Treptat, furnicarul de oameni şi nave se potoleşte. Soarele creşte la orizont, aruncându-şi razele ca nişte tentacule uriaşe, îmbrăţişând planeta obosită şi arsă... Primul spasm al planetei şi clădirile se desfac şi se rup ca nişte jocuri de copii, topindu-se apoi în lava fierbinte ţâşnită din adâncuri. Atmosfera devine înăbuşitoare. Cu ochii închişi, oamenii îşi iau rămas bun fiecare în felul său...

Incendiile consumă atmosfera, plecându-şi apoi limbile de foc înspre sol. Ultima navă se desprinde anevoie de hăul ce se cască brusc sub ea. Peste orizont, un soare roşu de o parte şi un soare galben şi blând de cealaltă parte se cheamă în acelaşi punct al morţii, vrând, parcă, să înghită planeta...

Explozii, peste tot explozii, foc şi lumină de materie arsă. Drumul prin Tunel e greu, totuşi fără incidente. Se apropie... galaxia, sistemul cu soarele lui galben şi, în sfârşit, noua casă - planeta Terra. Aterizarea e stabilită pentru o zonă pustie, anume

aleasă, pentru a se evita un contact direct cu băştinaşii. Tunelul îi lăsase undeva deasupra atmosferei.

Neaşteptat de puternică, forţa gravitaţională dereglează o mare parte a aparaturii si navele îşi pierd controlul, zdrobindu-se de stânci. Morţi şi răniţi, nave în flăcări...

Din 160 de nave doar două reuşesc să aterizeze fără avarii. Într-una din ele este şi Maria. Cu puţinele forţe rămase, trebuie curăţat cel mai repede locul aterizării. Navele avariate sunt distruse, iar cele două rămase în stare de funcţionare sunt rapid întoarse la Baza, prin Tunel. Pentru noii veniţi începe o perioadă foarte grea; proviziile sunt puţine şi pe terminate. Clima este aspră pentru corpurile învăţate cu căldura blândă a Zorei. Gravitaţia îi apasă; creierele se adaptează greu memoria fiindu-le deja ştearsă. Mulţi mor chiar din primele zile. La început se adăpostesc în peşteri; mai târziu, coboară spre şes, devenind un popor migrator. Sunt supravegheaţi şi ajutaţi un timp, apoi lăsaţi sa se descurce singuri...

... Sub bolta înaltă a stelelor reci se înfiripează un popor fără memorie ce-şi ridică timid ochii spre cer, căutându-şi Dumnezeul.

Capitolul 5

LUMINĂ DIN LUMINĂ

Pe Iosif îl cunoaşte de mult. Oare când l-a întâlnit prima oară? Nu-şi poate aminti; de fapt, sunt multe lucruri din viaţa sa care parcă i s-au şters din memorie. Stă ore în şir, străduindu-se să-şi amintească ceva, cât de puţin, din copilărie. În zadar, însă; oricât încearcă să ridice acel văl nevăzut aşezat peste trecutul său, nu reuşeşte să descopere nimic.

Maria este cea mai frumoasa şi mai neprihănită fecioară din ţinut. Privirile ei calde şi sfioase, timiditatea şi modestia ei încălzesc inimile oamenilor. Deşi este din altă cetate, Iosif munceşte de câtăva vreme în aceste locuri. Rareori se duce în cetatea sa situată dincolo de munţi.

Ţine mult la Maria. Sunt prieteni buni, parcă dintotdeauna. O respectă pentru puritatea ei. O iubeşte sincer şi curat, însă cu o iubire nouă, pornită nu din dorinţa de a o avea ca soţie, ci într-un fel protector, ca pe un copil drag.

Mereu, când i se iveşte prilejul, o vizitează pe Maria în mica ei gospodărie pentru a o ajuta. Văzând-o delicată ca o floare de câmp, Iosif o protejează, făcând el munca cea mai grea. De fiecare dată îi aduce flori; îi place să o vadă mângâindu-le. De fapt, rare sunt clipele când o vede zâmbind. Dar şi atunci când o surprinde, surâsul ei, deşi cald, are ceva trist în el. Parcă poartă cu ea o taină, însă respectul îl opreşte pe Iosif s-o întrebe ceva.

Zilele trec paşnic şi firesc, până când, într-o seara, o întâmplare stranie schimbă cursul vieţii celor doi tineri. Până la sfârşitul vieţii ei, Maria nu va uita vreodată noaptea aceea. La acest sfârşit de zi, terminându-şi treaba, Maria îşi îngăduia câteva clipe de odihnă şi visare. Aşezată la fereastră, contempla stelele şi luna. Un dor adânc şi necuprins o învăluie, iar gândurile ei zboară undeva departe, spre o altă lume, necunoscută. Taina aceea săpată adânc în sufletul său o apasă. O doare necunoaşterea ei. Îşi aminteşte scurtul ei trecut şi nu-şi află răspunsul. E neprihănită, neatinsă de gândul sau mâna unui bărbat, şi totuşi simte în pântec cum pulsează viaţa.

Când ajunge cu gândul aici, lacrimi grele şi amare i se rostogolesc pe obraji. Şi atunci începe să se roage. Cu disperarea omului neputincios înalţă rugi fierbinţi înspre undeva sus, dincolo de stele şi aştri. Ştie că Dumnezeu o aude şi aşteaptă cuminte, ca în fiecare seară, în speranţa că va dezlega această taină ce-i apasă existenţa. În şoapte frânte şi repezi, îşi strigă durerea întregului Univers. Ca în fiecare seară, se roagă cerând un semn care să-i dezvăluie cât de puţin acest secret.

Deodată o lumină albă şi puternică se coboară, nu mai vede nimic în jur, totul e lumină. Maria tresare speriată, însă imediat aude un glas ce pare omenesc şi totuşi nefiresc prin căldura sa:

"Nu te teme, Maria, căci ai căpătat îndurare înaintea Mea. A sosit timpul să-ţi dezleg taina: ai fost aleasă încă demult să-Mi fii soţie şi, prin asta, Mireasă a Universului. Tu nu-ţi mai aduci aminte nimic din toate acestea, dar de acum memoria îţi va fi redată şi vei fi mândră să porţi în pântece pe Fiul Nostru. Aşa cum ţi-am mai spus si altădată, vă voi călăuzi tot timpul paşii, ţie şi Fiului tău. Ai fost, eşti şi vei fi în veci soţia Mea, însă aici pe Pământ, misiunea ta e grea în unicitatea ei şi trebuie să o duci la sfârşit. Acum ştii că Iisus e Fiul Nostru *şi* are drumul Său. El nu e făcut din dragostea pământeană, El este Lumină din Lumina Mea. Va trebui Să-L ajuţi şi să te desparţi de El atunci când soarta o va cere. Aşa cum L-am creat, El e unic în Univers si, prin lupta Lui, doresc să ajungă dincolo de Mine. Te dezleg de legile Mele şi-ţi dau pe Iosif ca soţ, pentru ca împreună să îndepliniţi dorinţa Mea. Ai încredere, Maria, şi primeşte binecuvântarea Mea..."

Maria nici nu şi-a dat seama când a dispărut Lumina. Rând pe rând, în faţa ochilor i se derulează imagini clare ale existenţei sale uitate. Revede şi retrăieşte disperarea si durerea despărţirii de Dezos - Conducătorul Universului. Îşi aminteşte dragostea acelui soare îndreptându-se spre planeta ei, Zora, arzând-o şi alungându-i locuitorii spre alte galaxii. Revede convoiul de nave, aterizarea, pribegia...

Acum ştie tot. Pentru o clipă, simte impactul cu această lume străină ei şi o durere ascuţită îi taie respiraţia. Toată simţirea i se revoltă împotriva acestui destin, însă imediat îşi revine, simţind în pântec acea mişcare uşoară ca o adiere, ca o batere de aripi: "Oh, Dezos, iubitul meu Stăpân... Dorul de Tine si de Casă mă cheamă... dar mai presus de orice este dorinţa Ta şi Ţi-o voi împlini cu toată dăruirea mea. Sunt fericită că port în pântec Lumina Ta", murmură Maria. Simte acum nostalgia acelui trecut minunat, amintindu-şi cum a fost creat Iisus...

Atunci, în alt timp si spaţiu, în disperarea unei despărţiri iminente, avusese pentru o clipă curajul să-L privească în ochi şi să-I mulţumească pentru cinstea de a o numi soţia Sa. Atunci Dezos i-a susţinut privirea sfioasă, uimit, aproape pierdut în frumuseţea ireală a Mariei, şi din locul situat între sprâncene a ţâşnit un fascicol de lumină albă, pură. Contopiţi într-un singur gând, într-o singură fiinţă, Cei doi se dăruiseră unul altuia. Era ceva unic în Univers. Pentru un moment, Dezos S-a îndoit: "Oare e bine?".

Dar dorinţa ca aceea ce El crease să prindă viaţă aproape I-a spulberat îndoiala. Nici Maria, nici Dezos nu ştiuseră până atunci ce înseamnă dragostea, aşa că totul purta în sine o emoţie nemaiîntâlnită. Apoi energia s-a concentrat într-un singur punct, în locul de întâlnire a cerului cu pământul, centrul de greutate, locul prin care mama îşi hrăneşte fătul înainte ca acesta să iasă în lume, Din acest punct, care acum era Centrul Universului, a ţâşnit şuvoiul de energie către Maria. O coloană de lumină imensă încununa creşterea lui Dezos, aducând cu ea Creaţia Supremă, de acolo din

Centru, de unde Dezos, o lăsase, care apoi, transmutată şi transformată, iese pentru a poposi în cele din urmă în pântecul Mariei, devenită Mireasa Universului

XXX

Maria nu cunoaşte încă dragostea pământenilor, modul în care aceştia îşi concep pruncii. Aşa cum toate celelalte obiceiuri şi trăiri le vedea cu mult diferite, aproape barbare faţă de ce ştia şi trăise ea pe Zora, intuia că şi acest proces avea ceva vulgar, ceva ca o pedeapsă. "Cum s-a ajuns la asta?" îşi amintea că se află pe Terra, o planetă a pedepsiţilor şi a morţii, situată foarte departe de Centru. Retrăia tristeţea încercată de întregul Univers cândva, la început, în timpul străvechi, când frumoasa şi ispititoarea Eva s-a împotrivit legilor Creatorului.

Eva observa de multă vreme animalele şi studia modul în care îşi concep puii. Cerceta în amănunt fiecare gest, fiecare detaliu anatomic şi găsise multe similitudini cu fiinţele umane. O fascina descătuşarea sălbatică pornită din instinctele animalice. Împinsă de o curiozitate nefastă, obişnuită deja cu dansul energiilor generate de iubire şi dragoste, ea s-ai gândit sa iasă din legea Firii, ademenindu-l pe Adam să încerce dragostea carnală şi să guste împreună plăcerile atingerii fizice. Câtă necugetare în gestul Evei, şi ce mutaţii josnice a generat ea, reducând prin aceasta sublimul dragostei energetice la nivelul materiei. Pedeapsa i-a fost pe măsură. A fost alungată şi coborâtă pe Terra. Şi pentru că pământenii s-au lăsat atraşi de păcatul ei, toată planeta a fost blestemată să nu mai cunoască dragostea energetică, ci doar pe aceea trupească. atracţia carnală şi animalică.

Oroarea şi dezamăgirea o cuprinde pe Maria la gândul că se află pe ultima treaptă a scării Universului. Realizează cât de jos este punctul de unde Fiul lor va porni spre Dezos. Ştie că va fi dureros şi greu, dar speră cu toată forţa ei că Iisus va ajunge şi mai mult decât atât, va trece dincolo de El. Şi poate că va salva această planetă condamnată de propriile-i păcate şi gazdă a păcătoşilor din toate colţurile Universului.

Ştie, acum, de ce nu poate vedea ca altădată energia florilor, a copacilor şi a naturii întregi. Aici oamenii sunt pedepsiţi să nu vadă adevărata lumină şi să nu audă armonia cosmică. Iar ea trebuie să nască astfel, nu pentru sine, ci pentru Iisus care se pregăteşte să vină în această lume mutilată şi întoarsă pe dos.

Clipeşte de câteva ori, scuturându-se parcă de gânduri. Simte o adiere rece şi plăcută mângâindu-i faţa. Răcoarea dimineţii o trezeşte din reverie. Începe o nouă zi, o nouă existenţă pentru Maria. O viaţă cumplit de grea, dar unica prin scopul ei. Aparent, existenţa ei este aceeaşi, dar ceva nou i se ghiceşte în priviri. O hotărâre fermă de a lupta. Ştie acum pentru ce...

Ca de obicei, Iosif îi trece pragul. Are un aer solemn şi nervozitatea mâinilor îi trădează nerăbdarea de a vorbi cu Maria:

- Maria, vreau să-ţi spun ceva... Azi-noapte am avut un vis, deşi eram treaz. N-aş spune că a fost doar vis, poate a fost o viziune, nu ştiu. Maria tresare şi îi ascultă atentă vorbele. Cam pe la miezul nopţii, o lumină puternică de un alb nefiresc mi-a pătruns în cameră şi-am auzit apoi un glas care mi-a spus că tu eşti aleasă să aduci pe lume pe Messia Cel mult aşteptat şi vestit de profeţi. Mi-a poruncit să te iau cu mine, să vă ocrotesc pe tine şi pe Fiul tău, eu la rându-mi fiind ales pentru asta. Apoi lumina aceea a dispărut şi sute de imagini ale unei lumi necunoscute mi s au derulat prin faţa ochilor. Maria, mi-e greu să-ţi spun, dar ştiu cine eşti, cine suntem, de unde venim. Nu suntem ai acestui pământ, suntem străini de această lume... Şi Iosif tace,

stăpânit de emoţie şi de teama că nu va fi înţeles... Maria i-a risipit temerile, uşurată că, totuşi, nu e străină şi singură pe Pământ.:

- Bunul meu prieten, ştiu totul, pentru că şi eu am trăit acelaşi lucru aseară.

Tac amândoi. Nu mai au ce să-şi spună. Într-o înţelegere tacită îşi acceptă soarta şi se gândesc care va fi următorul pas. Îl au în suflet pe Dezos şi asta le e de ajuns.

Aşa cum le-a fost poruncit, Iosif a luat-o la el acasă. Era voinţa lui Dezos şi lege sacră pentru ei. Intuiau, deja, lungul şir al necazurilor ce aveau să vină de acum încolo. Aveau puţin timp; mai rămăseseră doar cinci luni până la naşterea Domnului, şi trebuiau să pregătească drumul Fiului lui Dumnezeu Cel mult aşteptat.

Mai mult ca oricând simt ei acum ostilitatea oamenilor, chiar dacă aceasta este nemanifestată. Abia acum îşi explica ei de ce nu reuşesc să-i înţeleagă pe ceilalţi, sau ceilalţi pe ei. Se adaptează greu la viaţa pământenilor, dar trebuie să o facă pentru a reuşi. Este în joc soarta unicului Fiu şi soarta planetei.

XXX

Imperiul roman se întindea în vremea aceea şi în ţinuturile israeliţilor. Împăratul Romei era un conducător inteligent, însă fără scrupule în aspiraţia sa de a stăpâni cât mai multe provincii. Ştia că oriunde în imperiul său, în orice moment putea izbucni o răzmeriţă. De altfel, la scara mică, asta se întâmpla mai tot timpul. Auzea adesea de bandele revoluţionarilor ce ucideau ostaşi ai armatei romane. Făceau multe victime şi de cele mai multe ori nu erau cunoscuţi. De aceea, Cezar Augustus a poruncit ca-n întreg imperiul să se facă un recensământ, urmărind prin aceasta să ţină sub control toată populaţia.

Irod, vasalul lui Augustus, conştient că nu va putea ţine piept niciodată acestuia, i s-a supus ,şi chiar a acceptat să îi facă jocul, asigurând prin aceasta rămânerea la tron a sa şi a urmaşilor săi. Orgolios şi plin de sine, Irod călca în picioare orice regulă de etică şi morală, pe care cel întâi el ar fi trebuit să le respecte şi să le apere. Nimeni nu îndrăznea să-i spună unde greşeşte. Într-un acces de furie, el ar fi ucis pe oricine i s-ar fi împotrivit, aşa că imperiul avea în rege un aliat nu doar formal, ci unul care se străduia să ţină în frâu poporul. De aceea, recensământul avea de această dată o amploare deosebită; nimeni nu trebuia omis, iar cei care încercau să se sustragă erau aspru pedepsiţi. După ce s-au înregistrat, ei doi şi Copilul ce urma să vină, având pregătit totul pentru drum, Iosif şi Maria au pornit spre cetatea lui Irod. Drumul era lung şi anevoios; mergeau tot timpul zilei, doar noaptea îşi permiteau să se odihnească, adăpostindu-se pe unde apucau.

Deşi o vedeau pe Maria însărcinată şi ştiau că nu avea unde găsi un adăpost, oamenii refuzau să-i găzduiască. Maria se simţea din ce în ce mai rău. După mai multe încercări nereuşite de a îndupleca pe cineva să le deschidă uşa, Iosif a renunţat să mai caute şi a pornit spre marginea oraşului. Ştia acolo, la poalele muntelui, o peşteră ferită de ochiul curios al trecătorului. Peste tot în jur era pustiu, se vedea doar o stână la câteva sute de metri.

Nici nu au ajuns bine, şi pe Maria au apucat-o durerile naşterii.

Stăpân pe sine, Iosif improvizează. la repezeală un pat din câteva grămezi de paie peste care aşterne nişte pături şi o ajută grijuliu să se aşeze. Şi astfel, singuri şi stingheri într-o lume ostilă, unde numai natura îi primise, aşteaptă amândoi sosirea Celui ce avea să fie Messia. Durerile se înteţesc, însă Iosif nu se pierde cu firea. O încurajează pe Maria, îi umezeşte buzele... După câteva ore de chin şi durere, Iisus

vine pe lume. Deşi istovită, Maria găseşte în ea puterea să-L ia şi să-L ţină în braţe; o lumină strălucitoare şi ireală învăluie trupul copilului care va deveni Mântuitorul lumii.

XXX

Oamenii lui Irod organizează şi urmăresc desfăşurarea recensământului în ţinut; Irod însuşi controlează totul. Plictisit, aşteaptă rapoartele de peste zi. Deodată, îl cuprinde toropeala şi, ameţit, aţipeşte pentru câteva clipe. Atunci are un vis: vede trei siluete luminate într-o peşteră. Stăteau îngenunchiate în faţa unui copil abia născut ce se odihnea în braţele unei femei. Aude o voce care-i spune: "Iată că a sosit timpul; s-a născut Împăratul tuturor iudeilor..."

Speriat, Irod se trezeşte brusc şi se freacă la ochi, gândindu-se dacă nu cumva a avut vedenii. Cum adică. Să se nască cineva care să conducă popoarele în locul său? Ce se vor face el şi urmaşii lui. Nu se poate, a fost un vis stupid, îşi răspunde el singur. Aruncându-şi însă privirile afară, vede în zare trei siluete ciudate ce se îndreaptă spre poalele muntelui de la marginea oraşului. Recunoaşte imediat imaginea din vis şi inima încep să-i bată mai repede.

Îngrijorat, dar neîncrezător în arătări şi superstiţii, îi adună pe toţi preoţii şi cărturarii mai de seamă să se sfătuiască şi să afle proorocirile vremii. Toţi îi aduc aceeaşi veste că nefastă, toate mărturiile arată că urmează să se nască o căpetenie ce va fi păstorul întregului popor. Cu toate eforturile lor, nu pot preciza când va veni marele Conducător al neamurilor.

Irod devine din ce în ce mai îngândurat. Oricât nu crede el în previziuni şi prorociri spaima i se strecoară în suflet. Se simte din ce în ce mai nesigur de puterea şi autoritatea lui. Cuprins de emoţia inevitabilului destin, se înfurie peste măsură, căutând disperat o cale de împotrivire. Un gând diabolic îi încolţeşte în minte şi se hotărăşte să treacă la acţiune.

"Da!" - gândi el. "Aşa voi face: voi ucide toţi pruncii din ţinut şi, ca să fiu sigur că nu va scăpa, îi voi ucide pe toţi pruncii abia născuţi ŞI pe toţi mai mici de trei ani. Nu voi lăsa pe nici unul în viaţă."

Pe chip se poate citi fermitatea şi neclintirea hotărârii sale. Crud şi nemilos, îşi ţese meticulos planul criminal. Nimic din conştiinţa sa nu-l mustră.

XXX

Cei trei coborâseră din nava undeva în apropierea peşterii unde se născuse Iisus. Dezos le spusese că misiunea lor era de a înştiinţa lumea de sosirea lui Messia. Trebuiau, de asemenea, să vadă copilul şi pe mama Sa pentru a-i preveni de furia lui Irod. Îmbrăcaţi în hainele lor strălucitoare, ciudate pentru pământeni, stârneau uimire. Neştiind cine sunt şi de unde vin, mai târziu oamenii i-au numit magi.

În drumul lor spre peşteră, au întâlnit un grup de păstori poposiţi acolo peste noapte. Când i-au văzut în toată splendoarea luminii lor, păstorii i-au crezut îngeri. Cei trei le-au povestit păstorilor despre Iisus, îndemnându-i să meargă să-L vadă si, la rândul lor, să povestească oamenilor despre venirea Lui.

Apoi şi-au continuat drumul spre peşteră, călăuziţi de propria lor navă, o sferă luminoasă ce se mişca lin deasupra lor şi pe care oamenii au crezut-o stea. Când au ajuns, copilul se născuse deja. Au adus cu ei binecuvântarea lui Dezos. Le-au spus

Mariei şi lui Iosif ce pregătea Irod; i-au sfătuit să plece neîntârziat din ţinutul acela, asigurându-i că Dezos îi va proteja şi le va îndruma paşii şi de atunci încolo. Înainte de plecare, cel mai în vârstă din cei trei a luat copilul în braţe şi a rostit, parcă pentru întreg Universul: "Şi s-a născut Lumină din Lumină..."

Capitolul 6

COPILĂRIE FURATĂ

Apoi a început pribegia. Au părăsit cetatea noaptea. Sufletul Mariei era strâns de durere şi de grija pentru soarta Pruncului ce dormea liniştit, ascuns în faldurile grele ale pelerinei. Acum ştie cine este; ştie cine este şi bărbatul care duce tăcut asinul de căpăstru, având, ca şi ea, faţa ascunsă de gluga neagră.

În sufletul Mariei arde dorul pentru Dezos. Acum El este de neatins pentru ea; are, însă, în braţe pe Fiul lor şi trebuie să-L apere de o lume întreagă. Viitorul se vesteşte nesigur. Cine le era aproape? Doar Dezos şi... natura. Ridică ochii plini de lacrimi: Natură atotputernică, ai Tu grijă de Fiul meu." Prin aer trece o adiere uşoară peste chipul îndurerat, şi Maria simte o undă de speranţă în suflet. Tresare auzind vocea lui Dezos: "Vei reuşi, Maria, vei reuşi. Ai grijă de Copilul Nostru. El trebuie să vină la Mine."

Ninge. Nici vântul nu bate, încremenit parcă şi el de durerea mută a celor trei pribegi. Iosif mână îngândurat catârul; trebuie să aibă grijă de Maria şi de Copilul ei. Să le dea speranţă, să le ofere siguranţa unui adăpost. Unde?... Şi cum?... Încotro? ... Toate aceste întrebări nu au voie să răzbată în afară. Tot timpul fug şi se ascund pentru a salva viaţa Pruncului pe ale Cărui urme aleargă soldaţii lui Irod. Călători la vreme de noapte, călători la vreme de zi cu un Copil urmărit şi nedorit, căci iscoadele regelui nu au odihnă.

Aşezările sunt rare şi oamenii, suspicioşi, îi măsoară cu privirile. Mulţi le închid uşa înainte. Uneori trebuie să plătească pentru un petec de acoperiş, dar sunt şi oameni care-i primesc să se odihnească pentru o noapte. Oameni simpli care au încredere, văzând faţa tânără a Mariei şi suferinţa ce i se citeşte în ochi. Numai când îşi priveşte Copilul, Maria se luminează la chip, devenind de o frumuseţe nepământeană. Iosif e un om priceput şi bun, iar Copilul este altfel... Aşa li se pare tuturor când Iisus îi priveşte adânc, de parcă ar înţelege totul.

XXX

Un an. Pe drumuri, mereu pe drumuri, urmăriţi de furia bolnăvicioasă a lui Irod, care nu suportă ideea că destinul i se împotriveşte. Nu înţelege ce putere este mai mare peste cea a vrăjitorilor săi. Ce putere ocroteşte pe Maria şi pe Pruncul ei? Şi, pentru că doreşte cu orice preţ să pună mâna pe Copil, seamănă pretutindeni teroare şi moarte. Pentru fiecare eşec îşi ucide oamenii şi iscoadele nevrednice. Unii, înnebuniţi de căutări zadarnice, preferă să fugă pentru totdeauna în lumea largă decât să se întoarcă la Irod şi să-şi afle moartea.

Deşi regele ţine în mare taină toate acestea, vestea uciderii iscoadelor a răzbătut dincolo de zidurile cetăţii. Oricât de mulţi bani promite pentru această slujbă, tot mai puţini se oferă. În furia lui nebună, Irod îşi extinde cercetările si-n aşezările vecine.

Cei bănuiţi că ar şti ceva despre Maria, Iosif şi Copil sunt ridicaţi în puterea nopţii, torturaţi şi ucişi.

Sumele puse de rege pe capul Mariei şi al Copilului cresc mereu, odată cu spaima şi furia izvorâte din neputinţa de a-i prinde. Teroarea se instalează ca mod obişnuit de viaţă. Tot regatul este scormonit. Hoţiile şi jafurile se înmulţesc sub pretextul căutării. Greu şi lung e drumul prin ţara nebunului Irod. Pare că nu se mai sfârşeşte. Nu au zi şi noapte, iar cele mai multe uşi rămân ferecate. Când cer adăpost, oamenii se interesează cine sunt. Auzind de Copil, ori fug, ascunzându-se în casă, ori refuză să-i primească, gonindu-i cu ameninţări. De multe ori se întâmplă ca, după ce-i văd îndepărtându-se, să alerge după iscoadele lui Irod. Ocolesc aşezările mari, mergând mai mult prin păduri, să li se piardă urma. Deseori pornesc la drum noaptea, căutând calea spre munţi, unde se simt în siguranţă. Caută aşezările izolate nu întârzie mult timp într-un loc.

Uneori sunt bine primiţi. Oamenii, chiar dacă îi măsoară bănuitor cu privirea, până la urmă, cuceriţi de chipul luminos şi trist al Mariei, îi primesc. Iosif îşi cunoaşte bine meşteşugul de tâmplar, iar din mâinile sale ies multe lucruri folositoare în gospodărie. Are o vorbă domoală, ştie multe glume şi este iubit de copiii cărora le meştereşte jucării din lemn.

Ce poate fi rău în femeia aceasta care stă aplecată asupra Pruncului ei? Cum i se luminează chipul de parcă ar avea ţesută o boare de raze în jur! Cu câtă duioşie îi vorbeşte şi-i cântă uneori crezându-se singură, într-o limbă străină şi atât de ciudată! Maria Îi cântă, Copilul adoarme, iar ea continuă să-I vegheze somnul, în ochi trecându-i pe rând bucuria, grija şi tristeţea permanentă e însă hotărârea de neclintit. Ce e cu aceşti călători, ce taină duc cu ei? Răufăcători nu par a fi, prea nobilă le e înfăţişarea, dar de ce îi gonesc oamenii?

Sunt oameni care îi întreabă de povestea lor, de ce sunt pribegi. Pentru asta, Maria şi Iosif au o poveste inventată, cum că de fapt au plecat mai de mult din ţara lor la nişte rude care între timp au murit. Maria a născut, şi acum se întorc acasă. Au un drum lung de făcut. Sunt şi oameni care se interesează la cei de prin partea locului dacă au auzit ceva despre cei doi străini şi Copilul lor. Atunci, aflând adevărul, se întorc cu figuri îngrozite ameninţându-i să plece să nu aducă nenorocirea şi în casa lor. Iar ei, oftând, îşi iau puţinele lucruri şi, ridicând ochii spre cer pleacă mai departe.

Iosif e îndurerat şi neputincios, văzând că nu-i poate găsi Mariei un adăpost sigur. Maria zâmbeşte cu încredere şi îl linişteşte, spunându-i că nu mai e mult; vor trece graniţele ţării şi-n alte ţinuturi vor fi mai bine primiţi şi vor avea şi o casă unde să-şi crească Pruncul Dezos îi urmăreşte şi le călăuzeşte paşii în drumul pribegiei lor. Dar nu-i poate feri de ura unei lumi care, pentru a-şi apăra viaţa, este în stare să sfâşie orice, să considere un copil, un vrăjmaş de temut. Durerea lui Dezos este nemărginită când îi vede trecând prin hăţişurile întunecate ale pădurii, pe Maria lovindu-şi picioarele de pietrele colţuroase ale munţilor, înaintând încet prin furtună, fără să lase o clipă Copilul din braţe. De unde atâta putere în trupul acesta ce renunţase demult să mai aştepte odihna nopţii? Când îi vorbea Pruncului ea se desprindea de aspra realitate a Pământului şi se întorcea pe meleaguri numai de ea ştiute ascunse adânc în suflet.

Ea şi Iosif sunt singurii dintre pământeni care îşi cunosc trecutul, iar asta departe de a fi o consolare, este o durere şi mai mare. Îşi amintesc zilele paşnice ale Zorei, clima blândă. oamenii civilizaţi, prietenii care îi primeau întotdeauna cu inimile deschise. Maria vede mai mult. Vede iubirea ei pentru Dezos, vede Universul prin

care Acesta a purtat-o, grădinile de stele şi izvoarele luminii: îşi revede planeta pe care crescuse cele mai frumoase visuri şi speranţe. Apoi sfârşitul. Navele legănându-se uşor, oameni cu chipuri înnegurate, suspine înăbuşite de plâns. ochii plini de lacrimi. Ultima navă. Vede planeta rupându-se în bucăţi, vede morţii la sosire: Terra i-a primit cu asprime. Apoi adaptarea: omenii nu-şi mai aminteau nimic, erau străini unii faţă de alţii. Şi câte aveau să mai vină Ura cetăţii şi pribegia. În tot acest haos, singurul liman este Copilul. Gândul că trebuie salvat îi dă putere.

XXX

Doi ani. Alte ţări, călători fără odihnă. Urmărirea lui Irod deşi nu a încetat, nu se mai face simţită cu atâta teroare. Sunt obişnuiţi deja cu viaţa de nomazi . Copilul creşte şi prezenţa Lui îi face să uite de greutăţi. Iisus a învăţat să meargă şi ştie câteva cuvinte. E un Copil deosebit. Nu se plânge de drumurile lungi şi râde Mariei când aceasta Îi caută îngrijorată semnele oboselii pe chip. Nu se plânge la plecările bruşte, chiar dacă trebuie să pornească pe furtună.

E un tovarăş bun de drum. Nu caută prietenia copiilor. Îi place mai mult să stea singur, inventând jocuri doar de El înţelese. Uneori, când Maria Îi cântă, faţă lui Iisus se luminează. Şi încearcă, la rându-i, să o îngâne cu glasul lui de copil. Întotdeauna, însă, în adâncul ochilor i se vede acea seriozitate gravă cu care întâmpină totul.

XXX

Trei ani. Ani de pribegie. Umblă mai mult prin munţi. Acolo oamenii sunt primitori. Drumul este mai greu, dar Copilul e călit şi, cu moştenirea Lui de voinţă, suportă uşor viaţa nomadă. Chiar se bucură, observase Maria; se bucură când merge prin natură.

În trecerile lor prin aşezările omeneşti, El caută grădina sau colţul de pădure în care să se joace singur, ore întregi. Acolo e bucuros tot timpul când zburdă printre nori sau când se ascunde la umbra răcoroasă a unui arbore.

Mai sus, pe creste, aleargă pe păşuni sau se opreşte tulburat în faţa stâncilor golaşe ce ţâşnesc îndrăzneţe spre cer. Urmăreşte minute în şir zăganii în rotirea lor maiestuoasă ori caprele negre încremenite în vârful stâncilor. Maria îşi recunoaşte în emoţia Copilului propria bucurie la întâlnirea cu natura de pe Zora. Au ajuns în ţara lui Remus, ţara unde trăiesc urmaşii acestuia. Aici clima e aspră. Iernile sunt geroase, cu zăpezi înalte, mult mai înalte decât oamenii. Sunt bine primiţi. Niciunde în altă parte nu puteau fi mai în siguranţă decât aici. Oamenii sunt mai evoluaţi şi păstrează vii datinile şi tradiţiile celor veniţi cândva de dincolo de Soare.

Numai aici poate fi crescut Iisus. Dar prudenţa nu trebuie abandonată. Într-adevăr, oamenii de pe aceste meleaguri sunt drepţi şi-şi apără oaspeţii, dispreţuiesc vânzarea şi-i pedepsesc cu moartea pe trădători. Însă, în pribegia lor Maria şi Iosif au învăţat că pot exista şi lovituri mişeleşti, mai ales că, înaintând în vârstă, Copilul iese tot mai mult în evidenţă. Din ce în ce mai mulţi oameni au început deja să vorbească despre "ciudăţenia" lui Iisus. Îl văd uneori cum se apropie de o floare uscată şi o priveşte cu mirare; întinzând mânuţele, atinge uşor planta veştedă; aceasta tresare şi, ca mişcată de-o adiere dătătoare de viaţă. se îndreaptă. Sub paşii Lui, iarba uscată devine un petic verde, moale.

Au ajuns in aceste locuri călăuziţi de Lumina şi Sfatul lui Dezos, cu speranţa în suflet şi credinţa într-o viaţă mai liniştită. Vremurile pribegiei lor au trecut, dar nu şi umbra lui Irod Gândul lui nebun îi urmăreşte şi în vis. Deşi sânt acum departe de ţara lui, faima sângerosului Irod a străbătut până aici. Oamenii vorbesc, şi Maria îşi dă seama că aşa cum nu poţi ascunde noaptea o lumină, nici existenţa lui Iisus nu va putea fi ţinută în ascuns.

Încotro? se întreabă Maria fără încetare. Unde să-şi mai ascundă odorul de furia lui Irod. Retrăind clipele despărţirii de Dezos inima i se strânge. Oare va fi nevoită să se despartă şi de fiul lor?

Capitolul 7

SUBSTITUIREA

Se lasă seara peste munte... Străjuit, într-o parte, de un pinten semeţ, iar în cealaltă de o culme domoală, acoperită de copaci seculari, era ascuns sătucul în care se opriseră din pribegia lor Maria, Iosif şi pruncul sfânt. Era acolo, agăţat de munţi, într-un loc în care nu te-ai fi aşteptat să vezi o aşezare omenească. Cu toate acestea, nimic din ceea ce ridicaseră localnicii în această margine de lume nu părea să fie împotriva naturii; totul era crescut parcă acolo, o dată cu stânca, cu iarba şi pădurea. Casele de lemn, cu temelii din bolovani mari, se ridicau la fel de firesc precum copacii.

Erau ţinuturile urmaşilor lui Remus, un pământ al belşugului naturii. Se întemeiase aici un popor măreţ şi vrednic de numele şi de tradiţiile sale. Trăiau în dreptate şi iubire, conduşi de spirite înalte.

Când au sosit aici, Cei trei fugari au fost întâmpinaţi ca niciunde în altă parte. O înţelegere tacită exista între ei şi localnici; nimeni nu i-a întrebat nimic şi nu le-a cerut nimic. I-au primit fără să le iscodească suferinţa şi tristeţea. I-au ajutat, dimpotrivă, atât cât au putut, să-şi ridice o căsuţă şi să înceapă un trai liniştit.
Poate că acei oameni, curaţi şi drepţi, atât de simpli, dar atât de înţelepţi au intuit durerea care le apăsa sufletele, au reuşit să vadă ce se ascunde dincolo de sărăcia veştmintelor şi de teama ce li se citea în ochi.

... Ca-n fiecare seară, Maria aşteaptă acel ceas tainic în care poate vorbi cu Dezos. Aşteaptă cu nerăbdare să-I audă glasul liniştitor, să-I vadă Lumina şi să primească iubirea Sa nemărginită, de care are atâta nevoie. Când îşi începe rugăciunea, timpul amuţeşte, suspendându-şi goana nebună, iar spaţiul încremeneşte, înlesnind trecerea rugii sale dincolo de stele. În clipele acestea, pe tot Pământul nu se întâmplă nimic rău, nici un animal nu-şi mai atacă prada, natura însăşi îşi ţine respiraţia... .

La început, Maria crezuse că în acest colţ uitat de lume nimeni nu le va strica liniştea, însă vestea prigoanei lui Irod şi a isprăvilor sale s-a răspândit pe întreg Pământul. În plus există vrăjitorii şi acei înţelepţi ai vremii care vestiseră naşterea Fiului Lui Dumnezeu. Se interesează şi îl caută, fiecare cu scopul său; unii să I se închine, alţii să-L piardă.

"S-a născut Fiul Lui Dumnezeu!" "Este pe Pământ Fiul Lui Dumnezeu!", se zvoneşte tot mai des. Auzind toate acestea, Maria se îngrijorează pentru viaţa Lui Iisus. Crescuse mărişor şi Mariei îi plăcea să urmărească joaca şi seriozitatea gesturilor Lui. Iisus îi încălzea sufletul şi-i uşura existenţa pe această planetă străină, într-o lume cu legi aspre şi reci, departe de Dumnezeu. Maria şi Iosif ştiau că nu vor

putea să păstreze taina la nesfârşit, căci Iisus era într-adevăr altfel decât ceilalţi copii; stăpânea vântul şi ploaia, învia florile.

Nu-şi dăduse prea bine seama nimeni până acum, însă pericolul plutea în aer. Astfel se gândea şi se frământa Maria. Venise, în sfârşit, ceasul serii - ceasul mult aşteptat de ea. Retras într-o firidă a camerei, aşa cum stătea îngenunchiată, parcă o marmură sculptată în aşteptare. Începe aceeaşi rugăciune, aceeaşi chemare. De oriunde era, Dezos o auzea şi-i apărea aievea. "Maria te aşteaptă clipe grele; va trebui să te desparţi de Fiul Nostru. Ai să faci asta, oricât de greu ţi-ar fi rezistă şi acestei încercări! Aşa trebuie să fie!"

..."Facă-se voia Ta, Stăpân al inimii mele şi al Universului!", răspunde Maria printre lacrimi. "Ascultă Mă bine; atunci când îţi Voi spune Eu, vei merge cu Iosif şi Fiul Nostru spre munţii ce se înalţă dincolo de răsărit Vei afla acolo un templu ascuns de privirile oamenilor. Vei încredinţa pe Fiul Nostru celui ce va veni să te întâmpine. Apoi, să pleci fără să priveşti în urmă. La întoarcere, vei întâlni pe drum un micuţ cerşetor, murdar şi zdrenţăros, dar cu ochi limpezi ,şi albaştri. Să-l iei cu tine, Maria, şi să-l creşti ca fiu. Oamenii nu vor observa diferenţa, căci îi voi face să nu vadă".

Prin mintea Mariei trec într-o goană nebună întrebări nelămurite - unde poate fi acest templu şi de ce; nu-l vede nimeni? Cine va avea grijă de Iisus? Va mai putea ca să-L vadă vreodată? De ce nu pot rămâne toţi trei în templu? Sau măcar ea cu Iisus? Se pomeneşte şoptind: "Cum oare am săi găsesc templul acela misterios, dacă nu-i ştiu locul?"

"Ai încredere, Maria, şi-l vei găsi. Paşii tăi vor fi veşnic călăuziţi de Mine. Ai încredere...", abia se mai distingea prin văzduh vocea lui Dezos..." Fii gata de drum, căci ziua aceea e aproape..."

Sfâşiată de durere, Maria mai are puterea câtorva paşi spre locul unde Iisus doarme liniştit. Mută de disperare, îl cuprinde în braţe; pare că vrea să-L ia înapoi, înlăuntrul fiinţei sale, să-L apere cu viaţa şi iubirea sa de lumea întreagă. ...Zilele trec indiferente la grija şi suferinţa Mariei. Ştie cu ceasul despărţirii nu e departe. Se roagă mereu, şi ziua, şi noaptea. căci îşi dă seama că drumul ales de Dezos este singura salvare.

Maria şi Iisus sunt tot timpul împreună; copilul nu înţelege de ce ochii mamei Lui se sting pe zi ce trece, se miră şi, ridicând mânuţele spre chipul! tras de durere, întrebă: "De ce plângi mamă?". Maria îl acoperă atunci cu sărutări şi, cu efort, reuşeşte să zâmbească, îndemnându-L la joacă.

Se întreabă, adesea, cum de mai trăieşte, cum de rezistă acestui destin? Cu siguranţă că va muri, căci ce sens mai are viaţa ei fără Iisus. De ce să mai trăiască? Disperarea şi suferinţa îi întunecă gândurile şi îi slăbesc puterile. Află şi Iosif despre ce are să se întâmple; întâi de la Maria, apoi de la Dezos. Fiind mai stăpân pe sine, Iosif reuşeşte să-şi încurajeze soţia, cu vorba lui blândă şi domoală, ajutând-o să înţeleagă în toate voinţa Lui Dumnezeu. Dezos le vede chinul şi suferă. văzându-Şi soţia apăsată de durerea despărţirii. Vine în fiecare seară, la ceasul ştiut, cu Lumina şi Iubirea Lui. O alină şi o întăreşte, dându-i speranţă şi încredere.

Oricât şi-a dorit Maria să evite destinul, până la urmă soseşte şi momentul trist al despărţirii. Ca în fiecare seara, Dezos trimite puterea Fiinţei Sale în sufletul Mariei şi-i spune: "Maria, iubită fecioară..." Imaginile o copleşesc. Retrăieşte acea ultimă şi disperată îmbrăţişare, simte dragostea neţărmurită trecută dincolo de timp şi spaţiu. Dincolo de legi şi rang dragostea Lui.

"Da, iubitul meu Stăpân", răspunde ea.

"Maria, Iisus S-a născut din iubire şi suferinţă. Va pătimi pentru greşelile tuturor, dar va atinge perfecţiunea. Destinul Lui trebuie să se împlinească, El nu mai poate rămâne cu tine. Sunteţi ameninţaţi de Irod, iar tu nu-L poţi apăra şi nici nu-i poţi astâmpăra setea de cunoaştere. Va trebui să I se piardă urma şi va trebui crescut şi educat pentru a face faţă oricărei situaţii singur. Vei lua un orfan numit Andrei, de aceeaşi vârstă cu Iisus, aşa cum ţi-am mai spus... El va fi cu tău. Mâine în zorii zilei să porniţi spre răsărit. Să fii tare, Maria, voi fi cu voi tot timpul".

Trezindu-l pe Iosif, Maria îi spune mesajul Lui Dezos şi se apucă să pregătească cele necesare pentru drum. Este atâta resemnare solemnă în mişcările sale, este atâta demnitate în suferinţa ei, încât poate cutremura orice zeu. Ajutată de puteri nevăzute, Maria pregăteşte plecarea. Îşi întârzie paşii ori de câte ori trece prin faţa Lui Iisus, necontenind să-L privească...

Pleacă. În fapt de zi, pe cărările de piatră; de sub cetine de brad se văd trecând spre inima codrilor un bărbat înfăşurat în mantie, însoţind o femeie cu un copil în braţe, călare pe un asin. Merg astfel trei zile , purtându-şi paşii pe cărări deschise doar pentru ei, neumblate şi neştiute de nici un muritor.

Undeva, în depărtare, la curmătura dintre doi munţi, se disting două siluete. Aşa cum stau, nemişcate, acoperite cu văluri grele şi lungi până la pământ, s-ar zice că sunt acolo de când lumea. Au ceva din liniştea pădurii şi din neclintirea stâncilor. Maria simte că a sosit timpul, deşi nu se vede nici un templu; doar codrii şi stâncile aşezate parcă de o mână uriaşă. Totul e ireal, sălbatic, frumos şi înfricoşător în acelaşi timp. Cu Iisus de mână Maria se îndreaptă spre cei doi bătrâni. Se simte împinsă înainte de o forţă nevăzută căreia n-ar putea să i se opună. Ar vrea să vorbească, dar gura îi rămâne încleştată. Păşeşte drept şi tăcut alături de copil. Deodată, Maria aude glasul Lui Dezos: "Întoarce-te, Maria, şi fii sigură că Fiul Nostru este în mâini bune. Întoarce-te şi să nu priveşti înapoi...".

Iosif, neîncrezător, ar vrea să întrebe de templu, nu vede nimic din toate cele ce şi-a închipuit în ultimele zile. Cei doi bătrâni, ştiindu-i gândul, se ridică şi fac un semn larg; deasupra codrilor şi stâncilor ce se ridică în spatele lor. Acela este templul sau... acolo este templul. Iosif priveşte nedumerit în zare, însă Maria ştie, simte că poate peste câteva clipe se va despărţi de Iisus. Altceva nu poate gândi. Se apleacă spre Fiul său şi îl sărută pe creştet. Ar vrea să-L mai strângă o dată la piept să-L cuprindă cu toată fiinţa ei... Dar nu face nimic din toate acestea. E ceva deasupra i care îi dirijează toate gesturile. Se simte închisă în propriul trup, ca într-o carapace care se mişcă independent de voinţa ei. Iisus, cu inocenţa lui de copil şi CU ochii nedumeriţi, priveşte întrebător către ea. Atunci, Maria aude din nou vocea Lui Dezos...Întoarce-te, Maria, şi nu privi înapoi!".

Unul din bătrâni face un pas şi-L ia pe Iisus de mână. înainte de a se hotărî ea însăşi să o facă. Maria întoarce spatele şi se îndepărtează. O forţă ŞI o voinţă care nu sunt ale ei o fac să înainteze pe poteca ce urcă spre primul pinten de stâncă. Ajunsă acolo, însă, se întoarce pentru a-şi mai vedea o dată Fiul, dar în faţa ochilor, de jur împrejur, nu vede decât acel peisaj sălbatic şi ireal. Nu are putere să se mai mire; mirarea nu mai are loc în sufletul ei mistuit de durere.

XXX

Drumul înapoi a fost parcă mai scurt. Nici unul nu vorbea; cuvintele erau de prisos. În liniştea muntelui se auzeau doar paşii lor printre pietre. Seara, înainte de a

intra în primul sat, Iosif zăreşte un copil ghemuit la rădăcina unui brad, care privea curios spre ei. Era al nimănui; abia atunci Iosif şi Maria şi-au amintit cuvintele Lui Dezos şi au înţeles că acesta urma să fie de aici înainte fiul lor. Aşa cum stătea, nemişcat, părea că-i aşteaptă. Fără să rostească un cuvânt, Iosif s-a apropiat de micuţ. Copilul s-a îndreptat către el cu un gest de îmbrăţişare. Mişcat, Iosif îl ia în braţe, cu durere în suflet şi cu gândul la Iisus. Se întoarce apoi spre Maria, rămasă în timpul acesta pe loc, neputând să facă vreun gest sau să spună ceva. Plânge tăcut, atâta doar... Iosif o strânge de mână, încurajând-o.

- Hai, Maria, să mergem. Drumul e lung până acasă. Fiul nostru tremură de frig şi probabil că n-a mâncat demult.

"Deci el este Andrei", gândeşte Maria, uitându-se atentă la copil, dar grijulie să nu-l sperie." Oh, Dezos, cât de mărinimos eşti! Seamănă mult cu Fiul Nostru şi-mi va alina puţin dorul de Iisus". Ar vrea să-l ia în braţe, să-l simtă, să şi-l apropie. Andrei, intuind parcă gândul Mariei, se smuceşte nerăbdător din braţele lui Iosif şi întinde mânuţele spre Maria. Câtă tandreţe în gestul său şi câtă înduioşare pe chipul Mariei...

Ajung într-un târziu acasă, istoviţi de drum. Simt golul din suflet şi amintirea despărţirii le împovărează inimile, dar îl au pe Andrei, care va fi mângâierea suferinţei lor. Oricât încerca Maria să-i spună copilului pe numele său, Andrei. nu reuşea; buzele ei se încăpăţânau să asculte îndemnul inimii şi nu al raţiunii, rostind tot timpul Iisus. Andrei, cu o privire matură, încuviinţa parcă fericit acest nou nume. Şi i-a rămas de atunci numele Iisus...

Aşa cum îi sfătuise Dezos, în zorii zilei, îşi strâng puţinele lucruri şi pornesc din nou în pribegie. Încotro? Numai Dezos ştie, iar ei îl urmează cu credinţă şi cu speranţa izbânzii.

Capitolul 8

VIAŢA ÎN TEMPLU

E dimineaţă... De la înălţimea stâncilor, două siluete se disting în mica vale a Templului. Un bătrân înalt şi uscat ţine protector după umeri un băieţel de şase ani. Pentru aceste locuri inaccesibile oamenilor cei doi sunt o prezenţă stranie. Copilul cu ochii mari şi limpezi priveşte fascinat răsăritul soarelui. Primăvara e abia la început şi vârfurile încă înzăpezite se aprind treptat asemeni unor ruguri sub lumina roşie a începutului de zi.

Bătrânul strânge uşor mâna copilului, trezindu-l din reverie şi încep coborâşul spre Templu, printre crevase şi blocuri de piatră prăbuşite, pe urme de avalanşe şi prin vâlcele abrupte. În ciuda vârstei înaintate ce i se poate citi pe chip, bătrânul se mişcă vioi, cu agilitate. Frigul dimineţii îmbujorează obrajii copilului si-l îndeamnă să alerge prin labirintul de gheaţă şi stânci către Templu.

Au trecut aproape trei ani de când Iisus, despărţit de părinţii Săi, a păşit în Templul care Îi va deveni casă pentru mulţi ani. Ca la o ceremonie sacră, toţi maeştrii şi ucenicii au venit atunci să se închine, numindu-L "micul împărat". Aveau acest prilej unic de a-L vedea, instrui şi învăţa pe unicul Fiu al lui Dezos. Şi aceasta, pentru oricine în Univers este o mare onoare.

Templul în care a intrat Iisus, deşi se află pe planeta cea mai decăzută spiritual şi cea mai nedezvoltată ca grad de inteligenţă, este cea mai puternică şcoală din întregul Univers. În el se pregătesc viitorii conducători ai planetelor. Între ei, Iisus este singurul pământean. Templul se află aici de la începuturi, construit de poporul lui Remus şi încă de la început a fost o şcoală. Pământul a suferit de-a lungul timpului nenumărate cataclisme. De două ori, ciocnirea a fost măturată şi reaşezată pe noi temelii, iar Templul s-a scufundat şi s-a ridicat în mod ciclic, o dată cu modificările geologice. El este indestructibil şi, neaparţinând acestei lumi, nu-i împărtăşeşte soarta. Elevii acestei şcoli vin din toate colţurile Universului şi atunci când îşi termină pregătirea, pleacă înapoi pe planetele unde s-au născut.

Conducătorii Templului sunt toţi dintre oamenii lui Remus. La fiecare şase sute de ani un bătrân părăseşte Pământul, lăsând în locul său un nou conducător. Dacă cineva de aici are nevoie de unul dintre foştii conducători, este suficient un simplu gând, iar cel chemat apare pentru a-şi oferi ajutorul. Şcoala este în atenţia tuturor. Toate super-
civilizaţiile urmăresc cu atenţie evoluţiile ucenicilor, mai cu seamă de când Fiul lui Dezos descifrează legile în acest colţ de Univers.

De fapt, toată această mobilizare uriaşă, Templul în sine, sunt anume făcute pentru "micul împărat". Întregul Univers participă acum cu dăruire la formarea lui Iisus... Numai El nu ştie. Îşi manifestă însă permanent curiozitatea, asaltându-şi Învăţătorul cu neobosite întrebări: "De ce mi se înclină toţi? De ce sunt numit împărat? De ce sunt atât de onorat în Templu? Pentru că totuşi sunt mic şi neînsemnat faţă de toţi ceilalţi...".

- Ai răbdare, îi răspunde învăţătorul, înclinând uşor capul în semn de respect.

- Bine, bunul meu învăţător, de atâta timp îmi răspunzi astfel. N-am avut oare suficientă răbdare sau nu sunt demn să aflu taina voastră?

- Dragul meu, întrebarea îţi trădează graba de a dezlega această taină, cum îi spui Tu. Nu pot spune că nu eşti demn să ne afli taina şi multe altele ce se vor ivi de-a lungul timpului. Nimeni nu are dreptul să-Ţi spună că nu eşti demn să ştii. Însă, vezi Tu, răbdarea e o artă pe care va trebui să Ţi-o însuşeşti Toate la timpul lor, şi crede-mă că încă nu a sosit timpul Deocamdată primeşte cinstea ce Ţi se oferă şi prin asta îi vei bucura pe toţi din jur.

- Dar şi tu, care mă înveţi atâtea taine şi secrete ale vieţii şi Universului, chiar şi tu te pleci în faţa mea, deşi eu sunt acela care ar trebui să ţi se închine drept recunoştinţă pentru învăţături!

- De ce este aşa şi nu cum crezi Tu că ar fi trebuit să fie, vei afla mai târziu. Deci, repet, ai răbdare, Iisus. Dacă acum vei afla Adevărul, mintea Ta va refuza să-l accepte. Deci, răbdare, fiule... Numai prin răbdare, iubire şi credinţă îl vei putea suporta pentru că, vei vedea singur, va fi o povară.

În acest templu tainic şi necunoscut vreunui pământean Şi-a petrecut Iisus copilăria şi tinereţea. Cea mai mare parte din timp învaţă şi studiază cu Stăpânul Templului, singurul cu care, de fapt, are legătură. Când nu învaţă, munceşte, mătură şi spală scările şi sălile imense ale centrului, cară apă cu căldări grele întreţine camera lucrurile. Nici un alt copil de vârsta Lui nu munceşte cât El. Iisus trebuie să aibă o educaţie desăvârşită. Nimeni nu-l scuteşte pe Iisus de vreo muncă fizică şi nici măcar nu-L ajută. Sunt clipe când dorul de mama Sa îl cuprinde, şi atunci îi vine să fugă, sperând să o regăsească şi să-i cadă în braţe, să-L mângâie şi să-L alinte cum numai

EA ştie, iar El să-i spună cât îi este de greu şi că îi este dor. De fiecare dată, ştiindu-i gândul Învăţătorul Îl încurajează:

- Copile, Îţi înţeleg dorul de mamă, dar dorinţa Ta de a cunoaşte trebuie să fie şi mai mare. În plus, în viaţă, când alegi un drum, să mergi până la capăt, chiar dacă acolo vei descoperi începutul altuia. Oricât de greu Ţi-ar fi nu Te întoarce. În puţinele clipe libere, Iisus iese în natură, pierzându-se în ea pe nesimţite... Se plimbă prin pădure vorbeşte cu florile şi copacii, cu păsările şi vântul şi toate acestea ÎI înţeleg, iar El le aude răspunsul. Abia atunci Îşi dă seama că poate să comunice cu Firea şi-n mintea Lui revin aceleaşi întrebări fără răspuns: de unde ştie El toate acestea? Cum reuşeşte să înţeleagă graiul naturii, căci asta nu a învăţat nicăieri?

Iisus este singurul căruia nu I se interzice să părăsească Templul, în vreme ce pentru ceilalţi programul este foarte strict, neavând voie să iasă din incinta acestuia. Nu are statut special, dar ceea ce pentru alţii e un rău necesar, pentru El e o restricţie inutilă şi chiar dăunătoare. Oricum. nimeni nu-L poate ţine închis. Toată lumea ştie cât de mult iubeşte Iisus natura şi că uneori, în inocenţa Sa, El încalcă regulile, ieşind să Se destindă. Într-o zi, unul din cei care păzeau ieşirile Templului L-a văzut pe Iisus mergând către pădure. Deşi nimeni nu-I interzicea să meargă unde voieşte, gardianul, cuprins de un sentiment ciudat, L-a întrebat pe Copil de ce părăseşte Templul. Acesta, uimit de întrebare şi de modul cum I se adresase, l-a privit în ochi câteva secunde. Ruşinat de îndrăzneala sa, înţelegând că nici o regulă nu are valoare în ceea ce-L priveşte Fiul lui Dezos, şi-a plecat ochii în pământ. Prea târziu, însă, pentru că sub forţa privirilor lui Iisus tot răul din el i se întorsese împotrivă.

Începând din acea clipă. bietul om a rămas paralizat. Puţinul "rău" ce-i stăpânea sufletul era mai degrabă neputinţa lui de a înţelege totul. A fost zdruncinat în asemenea măsură, că a devenit de nerecunoscut. Când a sosit stăpânul care simţise deja un dezechilibru, Iisus încă nu realizase ce s-a întâmplat. Câţiva "profesori" l-au luat pe nefericitul gardian, şi l-au dus într-unul din laboratoarele Templului. Cu aparatele existente acolo urmau să-l ferească un timp de autodistrugere.

Bătrânul şi Copilul au ieşit în pădure ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, deşi Iisus era mai neliniştit ca niciodată şi cu întreaga Sa fiinţă exprima o singură întrebare: "Ce am făcut? E obişnuit ca în prezenţa Lui să se întâmple o mulţime de lucruri ciudate, dar de data asta un om a fost purtat pe braţe în stare de inconştienţă, iar cei ce-l duceau nu erau deloc liniştiţi. Bătrânul, calm, priveşte undeva peste păduri, spre stelele ce tocmai răsar. Într-un târziu, începe să vorbească. Vocea lui e ca o melodie ciudată, ca un cântec ce capătă formă şi L învăluie pe micul elev. Iisus nu aude cuvintele, dar le simte muzica pe tot corpul ca pe o haină, apoi ca pe un vârtej ce-l poartă departe. Începe cu un salut, iar în clipa aceea parcă tot spaţiul ce-i înconjoară se închină. Apoi are senzaţia că este stăpân, iar către sfârşit totul se transformă într-un sentiment ciudat de linişte, de echilibru. Undeva, departe, greu perceptibilă, e senzaţia că se singur sus. Încet această senzaţie face loc realităţii: bătrânul vorbeşte, privind în continuare peste păduri; muzica se stinge pe nesimţite, iar El îşi aminteşte de gardianul purtat pe braţe de mai-marii templului. O dorinţă puternică Îl atrage acum spre bietul nefericit. Tutorele Său, neclintit, continuă să vorbească. Acum îl aude.

- ... iar Tu, dacă vrei, poţi să-l ajuţi. Nimeni afară de Tine, nici chiar eu nu-l poate întoarce pe acest om. Templierii doar au oprit timpul pentru el şi aşteaptă decizia Ta. Dacă n-ai fi fost copil, nimeni n-ar fi îndrăznit să facă măcar un gest pentru a-l

întoarce. S-ar fi distrus în acea clipă. Iisus ascultă mai mult curios decât întristat. Are în El o linişte care nu-L lasă să se întristeze. Bătrânul nu se opreşte:

- Gândul lui, bun sau rău, i s-ar fi întors împotriva mai târziu şi l-ar fi făcut bine sau rău, dar privirea Ta a fost nu numai o oglindă, ci şi un amplificator a tot ce a ieşit din el. L-a izbit atât de puternic, că omul s-a văzut multiplicat de mii de ori. Nimeni nu poate suporta asta. În mod normal, urmează autodistrugerea. Am căderea să Te învăţ folosirea scutului. Pentru început. Îţi va fi mai greu, dar cu timpul vei şti când şi cum să treci dincolo de el. Scutul nu e pentru Tine, este pentru cei cu care intri în contact. Te rog acum să ţii minte pildă acestui nefericit şi să ştii că hotărârea Ta va fi definitivă. Iisus înţelege că ceea ce păţise gardianul este legat de prezenţa Sa neobişnuită şi începe să priceapă şi în ce fel.

- Ce trebuie să fac să fie bine?

- Nu există bine sau rău, iar Tu trebuie să înveţi asta. Cum vei hotărî Tu, aşa va fi!

Iisus e derutat trăieşte o lecţie nouă. Profesorul aşteaptă răspunsul, elevul vrea să-l dea pe cel mai bun , dar deodată află că orice va spune va fi răspunsul cel bun. Senzaţia că se află sus şi singur Îl cuprinde din nou. Creşte în el un fel de disperare. Pentru câteva clipe, toţi ceilalţi, inclusiv bătrânul, Îi par neputincioşi. Îl trezeşte o voce egală (tutorele său nu-i dă nici un ajutor de data asta): Va trebui să hotărăşti, templierii nu-l mai pot ţine în afara timpului pe gardian. Simte că ceea ce urmează nu a mai fost făcut. Distrugerea sau
salvarea acelui om nu reprezintă un lucru bun sau rău pentru Univers. Aceste noţiuni nu aparţin conştiinţei lor. E ciudat, dar asta Iisus nu o percepe obiectiv, ci trăieşte o mare emoţie. A fost întotdeauna un copil extraordinar, dar ceea ce începe să se întâmple acum devine măsura unicităţii lui. Iisus se pregăteşte să depăşească Legile Creşte în El acel CEVA săditpe care Dezos L-a săditatunci când S-a lăsat ispitit de a încerca cea mai incredibilă experienţă din Univers.

... Nu-şi aminteşte când a hotărât. A fost o lumină ce creştea din El; trăieşte acum sentimentul că răstoarnă ceva şi nimeni nu I se împotriveşte. Simte că face acest lucru fără precedent, salvând acest gardian. Când şi a ridicat ochii, bătrânul îl privea curios. Acest OM vede primul începutul unui drum pe care nimeni n-a mai călcat vreodată. O dată cu Iisus, viaţa în Univers capătă o nouă dimensiune. Anii trec, Iisus creşte şi învaţă să Şi stăpânească şi să Şi controleze forţele cu care Tatăl l-a înzestrat. Undeva, dincolo de munte, la vreo 8 kilometri distanţă e un sat. Împreună cu alţi "elevi" mai vârstnici decât El în prezenţa cărora se simte cel mai bine, însoţiţi de unul din templieri, Iisus merge uneori în sat. Acestea sunt primele contacte cu o lume în care El avea să coboare mai târziu. La început întâlnirea cu oamenii este un şoc. Scutul său de protecţie Îl ţine departe de gândurile acestora. Nu-L împiedică să le citească, dar nu-I dă voie să acţioneze asupra lor. Contactul direct dintre două lumi, atât de diferite s-ar putea materializa într-o explozie care ar distruge întreaga substanţă a pământenilor neevoluaţi. Cu scutul ridicat, tinerii veniţi din Templu pot trece liniştiţi printre oameni. Deşi au fost avertizaţi că pământenii sunt altfel, pentru cei ce vin prima oară în sat contactul cu ei este o experienţă destul de dificilă. Oamenii trăiesc între bine şi rău, multe dintre lucrurile pe care le fac nu folosesc la nimic, gândesc una şi spun alta. Acest din urmă fapt Îl contrariază cel mai mult pe Iisus. Se aştepta la un nivel scăzut de înţelegere, la o tehnică extrem de rudimentară... dar ... oamenii aveau mai multă energie, iar mintea lor era mai subtilă decât crezuse înainte de prima vizită în sat.

Nu se bucură deloc de cele întâmplate aici. Oamenii îşi folosesc mintea pentru scopuri considerate aberante în restul Universului. Energia lor neuniformă şi încărcată de gânduri nefireşti, din întreaga existenţă, se întrepătrunde cu a celorlalţi, creând noi dezechilibre. Este greu de înţeles cum poate trăi această lume împotriva ei însăşi.

Un templier îi explică lui Iisus într-o zi, când în sat erau mulţi oameni veniţi din alte părţi, la ce folosesc banii. Era un fel de târg la care sosiseră oameni cu mărfuri din toată regiunea. Ceilalţi schimbau pur şi simplu mărfurile între ei. Templierul I-a spus la un moment dat:

- Priveşte-i pe rând ca să poţi păstra imaginea fiecăruia şi mai ales uită te la cei care au mai mulţi bani.

- Am văzut că au gândurile diferite de ale celorlalţi.

- Exact. Priveşte în continuare şi ţine minte; vom mai vorbi despre asta. Urmează o pauză, după care continuă:

- Te rog ceva, dacă rămâi singur în mulţime, nu interveni când vezi ceva ce nu-ţi place. Cel puţin deocamdată. Iisus mulţumeşte templierului şi se îndepărtează. Vrea să înţeleagă această lume atât de diferită. Simte că drumul Lui va trece într-o zi printre oameni. Vede femei şi copii ce-i amintesc vag de Maria, săraci ce muncesc doar pentru o bucată de pâine, oameni bolnavi ce-şi târăsc trupurile cu greu. Ştie demult, de la bătrânul Conducător al Templului, că suferinţa în sărăcie sau boală îi face pe oameni să devină mai buni, îi apropie de înţelegerea adevăratului sens al vieţii. Aici, când priveşte la săraci, rar găseşte unul cu gânduri curate. Mulţi sunt plini de ură împotriva celor bogaţi, visează averi, deşertăciuni. Aproape fără excepţie oamenii se invidiază, iar motivele sunt de neînţeles pentru cei veniţi din Templu. În prima zi reuşeşte să respecte dorinţa templierului care-L însoţeşte, deşi de câteva ori cu greu S-a abţinut să arbitreze disputele dintre oameni. La întoarcerea în Templu, bătrânul îi aşteaptă, Merg împreună în locul în care discută de obicei.

- Spune, Iisus...

- M-am aşteptat la cu totul altceva. Nu nivelul scăzut este cel care doare pe planeta asta. Aici nu este o planetă tânără cu oameni primitivi. Cei de aici au fost altfel... au fost vii. Acum nu mai sunt.

- Da, aşa este. Mu aşteptam să vezi asta. Primitivismul nu este aşa de grav. Bătrânul Conducător al Templului se opreşte. Vorbise ca pentru sine.

- Să ştii, Iisus, continuă el, că datoria fiecărui om din Univers este să sprijine evoluţia celor aflaţi mai jos decât el. Este un efort care aduce întotdeauna rezultate. Ajutaţi, cei slabi devin puternici la rândul lor îi ajută pe cei ce se află la început şi astfel ciclul continuă. Cu Pământul este altceva. Aici va fi o luptă cu mari sacrificii. Cineva va trebui cândva să accepte acest sacrificiu. Iisus priveşte mirat către Învăţătorul Său.

- Ştiu ce simţi, spune bătrânul. Răspunsurile vor veni la timpul lor. Vei afla în ce fel drumul Tău trece printre oameni. Astăzi ai înţeles că este legat de soarta acestei planete. Iisus ascultă îndemnul cu răbdare, dar vechile întrebări revin. Cine este El şi pentru ce atâta putere? Şi de ce tocmai El?

Învaţă tot ce-I predă Maestrul Său, descifrează în papirusuri vechi ştiinţa şi filosofia, arta folosirii plantelor în tratarea bolilor şi locurile de unde acestea pot fi culese. Descoperă şi învaţă istoria Pământului şi a Universului. Îl interesează orice; nimic nu-I potoleşte dorinţa de a şti. Pe măsură ce dezleagă o taină, apar alte întrebări din care se nasc altele , care, la rândul lor, generează unele noi. Învăţătorul Său face

tot mai greu faţă la noianul de întrebări cu care este asaltat. Iisus a împlinit 14 ani şi deja şi-a depăşit învăţătorul. Învaţă singur şi încearcă să Se controleze, să-Şi stăpânească forţa din ce în ce mai mare. Mai tot timpul stă singur, iar în discuţiile cu învăţătorul deja nu mai foloseşte vorbirea: comunică pe cale mentală. Încă de la 7 ani Iisus poate citi gândurile celor din jur. Gândul Lui este atât de puternic, încât autocontrolul se impune de la sine. Uneori când vrea să fiarbă apă pentru vreo folosinţă, numai manifestarea gândului Său şi privirea concentrată sunt suficiente pentru a o face să clocotească. Altădată, dacă fixează atent preţ de câteva secunde o piatră, aceasta se sparge în bucăţi sub forţa privirilor Sale.

Abia după ani de antrenamente severe şi autocontrol a învăţat să-Şi pună scutul protector, acesta permiţându-I să stea între oameni fără să-i distrugă reflectând răul emanat de ei înşişi. Pe lângă astfel de pregătiri, Iisus este supus la o serie de antrenamente de întărire fizică, antrenamente de rezistenţă cu totul deosebite. Trebuie să străbată în fracţiuni de secundă culoare întregi în care cad pietre imense şi culoare din care ies cuţite ucigătoare; capcane şi gratii îl pândesc din întuneric; un singur pas greşit, şi prăpăstiile L-ar înghiţi. Pietrele se mişcă sub picioare, aruncându-L în alte labirinturi întunecate cu noi primejdii de foc, de apă, de atacuri neprevăzute cu arme fizice. Ce este acolo cu nimic nu se poate asemăna sau compara din ce au făcut mai târziu pământenii în şcolile lor de pregătire.

Periodic, este supus la teste şi examene severe, corespunzătoare vârstei Sale. Iisus trece toate probele, având concurenţi ceilalţi ucenici din Templu. Deşi este sigurul pământean, El îi depăşeşte pe toţi. Practic, El este singurul ucenic, ceilalţi sunt oglinda Lui. În timpul probelor, celorlalţi li se activează memoria şi li se sporeşte gradul de inteligenţă, astfel încât să ajungă aproape de nivelul de performanţă atins de Iisus. Şi toate se petrec sub controlul direct al lui Dezos.

Întotdeauna iese primul. E de neegalat. Dacă o singură dată ar fi învins într-o probă, nu ar mai putea deveni Conducător.

La 16 ani, a început să înţeleagă adevărul, un adevăr de care se va îndoi până la sfârşitul zilelor. Într-o zi, lumină albă şi puternică I-a apărut în chilie, vorbindu-I:

-" Fiule, eu sunt Infinitul, Tu eşti Creaţia Mea şi vreau să fii demn de asta. Vei suferi mult pentru oameni, dar Tu să-I iubeşti. Eşti unic în Univers şi vei fi unic şi prin iubirea şi îndurarea Ta. Te voi călăuzi mereu pe drumul care Te va duce la Mine. Atunci Vei sta la dreapta Mea şi vom rămâne veşnic împreună…"

Odată cu ultimele cuvinte, lumina cea albă şi puternică a dispărut. Iisus a rămas uluit, întrebându-se dacă ce a văzut şi a auzit a fost vis sau realitate. Pacea şi liniştea ce-I stăpâneau sufletul Îi arătau că ce trăise nu era rodul imaginaţiei Sale. A închis ochii, sperând să revadă lumina. Zadarnic, însă. Simte cum se naşte în El un dor necuprins şi inexplicabil pentru acea lumină. Tot restul zilei şi mai apoi a invocat-o, ridicând rugăciuni spre Cer. O aşteaptă în fiecare seară, în speranţa că va primi răspunsul la întrebările despre Sine. În aşteptarea şi dorul luminii, se cufundă cu şi mai multă râvnă în descifrarea scripturilor vechi. Odată cu trecerea anilor, studiul devine tot mai diversificat, mai complex. Încă din adolescenţă, are acces la toate laboratoarele subterane ale Templului, dotate cu cele mai moderne instrumente şi aparate din galaxie, cea mai sofisticată tehnică, inimaginabilă pentru mintea pământenilor.

Odată, ca experiment, câţiva dintre cei care studiau în Templu vor fi în mod intenţionat lăsaţi să meargă în lume, printre pământeni, însă nu vor rezista ispitei puterii, devenind robii propriilor forţe. Vor împrăştia ştiinţe ce trebuiau să rămână

secrete pentru o civilizaţie subdezvoltată, cum e cea de pe Terra. Curând, pământenii vor începe să folosească aceste cunoştinţe în scopuri negative. De aici, consecinţele de mai târziu; pseudoştiinţe ca magia neagră, spiritismul, farmecele, războaiele catastrofale duse cu arme sofisticate şi multe altele.

Ulterior, spiritele acestor iniţiaţi au fost aspru pedepsite: ele sunt lăsate să se reîncarneze mereu la acelaşi nivel scăzut de dezvoltare, fără vreo şansă de evoluţie. Iisus se apropie de 31 de ani. E un tânăr înalt, zvelt, de o frumuseţe ireală. Ochii lui albaştrii păstrează însă puritatea copilăriei. Privind însă mai atent, se poate observa o imensă tristeţe, toată durerea şi suferinţa omenirii adunate în ei. Şi nu e nimic contrastant între tristeţea din priviri şi blândeţea zâmbetului Său. Însăşi prezenţa Lui emană pace şi linişte.

Iisus S-a schimbat mult la înfăţişare. Dacă în trecut, copil fiind, ovalul feţei Sale amintea de frumoasa Maria, acum chipul Său, fără a pierde din delicateţe, a căpătat contururi ferme. Ajuns la această vârstă, se adânceşte în gânduri tot mai profunde. Unele întrebări îl depăşesc. Cu fiecare zi devine tot mai singur şi mai trist. Cu imensă iubire descătuşează dorinţa Lui mai veche de a pleca în lume şi de a o lua în matca Luminii Sale. Întrebările despre Sine continuă să-L chinuie, dar dorinţa de a ieşi între oameni, de a-i ajuta şi a-i face prieteni este irezistibilă. Iisus ştie că tutorele Său cunoaşte multe despre lucrurile care-l macină sufletul, dar tot atât de bine ştie că toate răspunsurile trebuie să le găsească singur, căci bătrânul nu-I va spune niciodată adevărul întreg.

XXX

Într-o seară are un vis care îl va urmări întreaga viaţă ce-I mai rămăsese de dus pe pământ: o cruce mare, grea şi însângerată.

Capitolul 9

PLECAREA DIN TEMPLU. IOAN

"Dumnezeule mare, unde eşti? Şi Cine eşti? Eşti Tu oare Soarele; pe care-l văd cu ochii aceştia? Atunci Tu eşti şi aici pe Pământ, căci îl îmbrăţişezi cu razele Tale şi-l scalzi cu lumina Ta. Uite cum o rază îmi atinge mâna obosită şi fruntea... Şi vântul e al Tău, Doamne! Te respir, Te simt... Tu eşti în Mine! Eşti pretutindeni, Dumnezeul Meu! Tu ai creat totul. Iisus simte cum bucuria îi inundă fiinţa întreagă. Se ridică de pe piatra unde se aşezase şi ia în căuşul mâinii o altă piatră, mult mai mică. Îi măsoară atene pulsul, o duce la ureche şi o ascultă ca pe o scoică.

Îşi ridică privirile spre cer cuprinde încă o dată, cu ochii : plini de lumina soarelui, înălţimile şi albastrul văzduhului. După câteva clipe de contemplare, Se hotărăşte să coboare spre templu. Pe măsură ce înaintează, povârnişul pe care apucase stârneşte o mică avalanşă de pietre în urma Sa. Ascultă un timp zgomotul pietrelor rostogolindu-se. "Câtă viaţă e în toate!", îşi continuă gândul. "Totul e viaţă în jur. Dumnezeu e viaţă! Dar Eu... Eu ce sunt? Cine sunt? Sunt mai mult decât o piatră... Eu o stăpânesc". Şi ca o convingere în plus, Iisus ridică o piatră cu privirea şi o aşează în alt loc. "De ce fac asta? Cum pot şi de unde ştiu, dacă nu M-a învăţat nimeni?". Când ajunge aici pe firul întrebărilor, Iisus Se întristează... Ii revine în suflet apăsarea

aceea înăbuşită şi chinuitoare... "Sunt OM". Îşi spune... Eu sunt om şi trebuie să stau între semenii Mei. Cum pot fi Eu indiferent, când ei sunt trişti şi suferinzi? E bine în Natură, dar o alta Mă cheamă, natura Mea, natura umană. Ea are nevoie de Mine. Nu mă împiedica să plec între semeni!", strigă El într-o aprigă disperare. Natura rămâne surdă la invocările Lui; munţii Îl strâng, soarele-L răneşte, pietrele îl zgârie; toate unite, parcă, să-L păstreze, să-L întoarcă şi să-I spulbere dorinţa de a pleca între oameni. Însă Iisus se împotriveşte chemării Naturii şi-Şi repetă neobosit că va pleca, şi asta cât mai curând. Coboară grăbit spre Templu, fără să mai vadă nimic în jur. Trebuie să vorbească cu învăţătorul Său, nu mai poate amâna.

Gândul plecării din Templu l-a încolţit demult, încă de când visul acela I-a apărut pentru prima oară. De atunci viziunea stranie şi obsedantă Ii revine din ce în ce mai des; un vis roşu şi dureros. Uneori e suficient să închidă ochii, şi crucea, imensă şi însângerată, Îi apare în gând. Imaginea nu e niciodată prea clară, cineva e răstignit acolo, dar nu-i poate desluşi chipul, oricât încearcă. O lumină albastră ca un foc cuprinde crucea, apoi dispare pur şi simplu. "Ce o fi însemnând oare", se întreabă de fiecare dată", ce taină ascunde acest vis?".

Şi apoi mai sunt vocile, şi durerea aceea ascuţită şi inexplicabilă, începe mai întâi uşor, ca o boare, aproape ca o mângâiere; apoi un ţiuit strident, venit de departe, se apropie din ce în ce, zvâcnindu-I dintr-o dată în tâmple, cuprinzându-I treptat tot capul. Se chirceşte atunci, lovit parcă de ceva din interior. Şi vocile, mulţimea aceea de voci disperate Îl strigă, Îl cheamă într-una. Nu înţelege ce spun, parcă Îi cer ceva. Şi lumina aceea strălucitoare; şi puternică cu glas omenesc! O văzuse pentru prima dată la şaisprezece ani şi de atunci periodic, îndeosebi în ceasuri târzii ale nopţii, când întrebări chinuitoare Îl frământau, nelasându-L să doarmă.

A ţinut ascuns în Sine mult timp gândul plecării în speranţa că cel pe care îl respectă atât de mult - învăţătorul Său - nu va afla. Ştie că Se amăgeşte, căci Stăpânul Templului Îi cunoaşte foarte bine gândurile. Acum, însă, simte nevoia să-i spună. Frământat de gânduri şi planuri, nici nu-Şi dă seama când ajunge în faţa uşii. Până să apuce să bată, aude:

- Intră, Iisus!

- Bunul meu învăţător, aş vrea...

- Hai, spune, Iisus, ce este? De câtva timp eşti mai mult plecat şi tot timpul îngândurat. Nici în turnul de antrenament nu Te-am mai văzut, iar de mâncare - ce să mai spun... Pe unde rătăceşti din zorii zilei până scara târziu? Ce Te frământă? Îl întreabă învăţătorul, deşi-I ştie până la durere frământarea.

- Vezi, în toţi aceşti ani am avut o mare sete de cunoaştere a tot ceea ce există, a tot ceea ce se vede şi nu se vede. iar tu, Învăţătorule, prin înţelepciunea ta, m-ai ajutat să aflu multe răspunsuri, şi mi-ai deschis multe căi. În acelaşi timp, însă, tu ai cultivat şi ai sporit această dorinţă a Mea de a şti, de a afla şi-ţi mulţumesc pentru asta. Sunt multe întrebări ale căror răspunsuri, sunt sigur, nu le pot afla decât dincolo de Templu, acolo jos, între semenii mei. Vreau să mă regăsesc, să mă descopăr, şi mai ales să dărui oamenilor iubirea mea şi tot ce am acumulat în aceşti ani.

Ştiu că numai acolo, între ei, îmi voi găsi menirea. Necazurile şi suferinţele lor mă cheamă. Îi văd cum muncesc şi mor în mizerie, plini de boli şi datorii, chinuiţi de unii, robiţi de alţii. Mor şi îşi strigă nedreptatea. Toate invocările lor mă ating şi îmi lasă durerea lor ca testament ce mă acuză. Nu mai pot aştepta, trebuie să-I ajut.

- După câteva clipe Învăţătorul îi răspunde cu blândeţe:

- Iisus, oamenii sunt răi, Te vor nedreptăţi, nu Te vor înţelege şi Te vor chinui. Mulţi Te vor ocărî şi chiar te vor judeca, căci nu pot să Te vadă, n-au ochi pentru Tine; sunt mici la suflet şi meschini… spuse cu durere bătrânul înţelept.

- Sunt un om şi locul meu e printre oameni, în mijlocul suferinţei lor. Eu îi voi întâmpina cu iubire, le-o voi dărui, voi tămădui rănile sufleteşti şi cele ale trupului. Trebuie să le dau ceea ce au nevoie; ce vină au ei că nu a fost nimeni să-I înveţe până acum? Şi, apoi, mai e ceva…, spune Iisus cu privirea suspendată în gol preţ de câteva clipe. E ceva aici, în piept, un foc care mă arde, mă mistuieşte, un dor de ei. Sunt în inima mea. Îi iubesc. Sărmane făpturi fără călăuză!

- Nu pleca, Iisus Ce-ţi lipseşte aici? Spune doar un Cuvânt şi vei avea tot ce-Ţi doreşti. Toţi Te respectăm şi Universul Te salută, spune mai mult pentru sine învăţătorul. Te vor distruge, nu pleca! Ştie însă că e în zadar ce spune, căci momentul pentru care L-a pregătit atâţia ani a sosit. Cu privirea şi gândurile departe, Iisus Îi spune:

- Văd mereu o cruce mare şi sumbră. Când Încerc să mă apropii, să o văd mai bine, dispare. Nu-mi pot explica de ce. Parcă cineva sau ceva nu mă lasă să văd... Aud voci care mă cheamă, mă urmăresc, învăţătorule, ajută-mă să înţeleg, ajută-mă să plec. Trebuie! Şi Iisus îl strânge în braţe, ascunzându-Şi faţa în părul lui alb şi lung, cum făcea când era mic. Bătrânul Îl mângâie, alintându-l ca pe un copil.

- Dumnezeu săi Te binecuvânteze şi să-Ţi dea puterea să Te faci înţeles de oameni. Facă-se voia Ta, Împăratul meu! Mergi cu bine!... Nu mai e mult şi vei afla cine Eşti... Iisus tresare.

- Da, nu Te mira, poate că vremea aceea nu e aşa departe. Bucuria plecării Îl stăpâneşte deja pe Iisus, deşi ştie că pentru a se pregăti de drum, va mai zăbovi câteva zile.

- Atunci, să ne pregătim! Astăzi e luni, vei pleca vineri. Până atunci, trebuie să-Ţi mai spun câte ceva. Acum vino! Îl însoţeşte prin mai multe coridoare şi labirinturi subterane. Ajung într-o încăpere goală săpată în piatră. Învăţătorul face câţiva paşi apropiindu-se de unul din pereţii laterali şi îl atinge uşor cu mâna într-un anume loc, ştiut numai de el. Deşi nu se vede nici o fisură, peretele se urneşte lăsând loc de trecere pentru Cei doi spre o cameră secretă. Intră. Aici, în dispozitive speciale, Iisus vede o întreagă colecţie de discuri de piatră pe care sunt încrustate simboluri noi, necunoscute încă de El, aşezate în şiruri spiralate.

- Aşează-Te aici, Îi arată bătrânul un loc comod într-o nişă anume concepută. A sosit timpul să-Ţi însuşeşti cealaltă parte a istoriei poporului care trăieşte pe aceste meleaguri. Ai aici sursa Scripturilor lor. Studiază-le şi nu-Ţi pune întrebări, deocamdată. Au trecut două zile de când s-a hotărât plecarea lui Iisus din Templu. Dar El nu ştie cât timp a trecut de la ultima Sa discuţie cu bătrânul înţelept. De când a intrat în încăperea secretă, Iisus S-a cufundat în studiu, uitând de foame şi de sete. Stă ore în şir nemişcat, descifrând mesajele ascunse în discurile de piatră.

Abia în zorii celei de-a treia zile aţipeşte pentru câteva clipe. În vis I se iveşte o lumină puternică în care apare un chip prelung, cu trăsături aspre; o figură nouă şi necunoscută. Apare apoi, în întregime, un om cu haine lungi, de un alb ireal. Iisus are puterea să deschidă larg ochii; imaginea nu dispare. Sprâncenele arcuite şi căutătura ochilor albaştri îl fixează adânc şi scrutător, ca o chemare. Aude doar atât: "... Te aştept, Iisus!", şi imaginea se destramă uşor ca un fum.

Ar vrea să oprească clipa în loc, să mai întârzie puţin lumina acelui chip, să-i descifreze taina, să-i poată afla identitatea. Trec astfel minute în şir până când Iisus se

scutură de gânduri şi visare, amintindu-Şi că mai sunt două zile până în vinerea mare, ziua plecării Lui între semeni. Preocupat, se apucă din nou de studiu.

XXX

Soarele dogorea puternic, încingând pământul. Dincolo de drum, câţiva arbuşti răsuciţi îndemnau călătorul spre locul unde, nu departe, curge un râu. Aburii ridicaţi în văzduh de setea înfierbântată a soarelui trădează existenţa apei între malurile cotite şi înalte. Din stânga râului se vedea târându-şi paşii îngreunaţi de drum, printre ciulini şi nori de praf, o siluetă înfăşurată într-o haină lungă, încinsă peste mijloc cu un brâu. După felul cum se mişca şi-şi clătina capul, nu părea un călător oarecare, venit să-şi afle odihna în liniştea naturii. Înfăţişarea sa avea ceva straniu. Era un revoltat şi-un răzvrătit al vieţii.

Plecase de mult timp din locul unde, de bine de rău, avea un adăpost. Rebel din fire, Fusese tot timpul un însingurat. Nu şi-a dorit niciodată o familie şi nici nu a avut-o. Fără alte dorinţe egoiste, a vândut tot şi a împărţit celor săraci şi nevoiaşi. Îl dureau mizeria şi chinurile în care trăiau oamenii; îl dureau nedreptatea, Le vedea bâjbâiala în credinţă şi zeii ciopliţi; îi vedea rătăcind prin bezna propriilor suflete, şi atunci se aprindea şi le vorbea. Dar cuvintele lui nu aveau putere şi ei rămâneau neschimbaţi.

I se spunea Ioan. De mic crescuse printre oameni ce-l slujeau pe Dumnezeu. Ani în şir căutase şi aflase multe taine ascunse în cărţi şi scripturi vechi, însă şi-a dat curând seama că toate acestea nu-i ajută pe oameni; ştia şi vedea ce se întâmplă. A plecat atunci să le vorbească, să caute şi să găsească împreună o rezolvare.

Voia să dărâme statuile zeilor şi idolilor falşi ce le amăgeau spiritul, pentru ca mai apoi să adune acelaşi Dumnezeu în toţi Neobosit şi mereu nemulţumit, pribegea tot timpul, muncea oriunde apuca, pentru ca apoi să împartă întreaga agoniseală oamenilor. Le vorbea, îi întărea şi-i ajuta pe săraci, dar şi-a dat seama că nu era de ajuns. Era dezamăgit de oameni şi de sine; se simţea neputincios, însă undeva, ascunsă în suflet, avea speranţa - speranţa venirii lui Messia Cel de mult promis. Numai Messia mai putea să adune oamenii şi să-i îndrepte pe o cale nouă.

În pribegia sa neîntreruptă, pornise acum către un târg aflat undeva, în apropiere; auzise că se iscase o răzmeriţă acolo. Oamenii nemaisuportând jugul autorităţilor şi intrigile dintre secte, se răsculaseră. Ioan ştia că muriseră mulţi pe nedrept şi asta îl durea.

Se opreşte. Simte cu plăcere răcoarea apei ce se ghiceşte dincolo de cotitură. Deodată, o forţă, mai puternică decât oboseala adunată în ultimele zile de rătăcire în pustiu îl împinge pe scurtătura ivită printre mărăcinişuri direct spre cotitura ce o face râul. Îşi aruncă în grabă haina aspră şi apa îi cuprinde picioarele înfierbântate şi obosite. Se apleacă, ia apă în căuşul mâinilor şi bea. Apoi, ca într-un ritual descoperit de el, ia apă cu acelaşi gest al mâinilor şi îşi toarnă peste cap, peste pletele lungi şi încâlcite de praful drumului. Se lasă în jos, afundându-şi de astă dată capul cu totul. Apoi, înviorat, se ridică şi se scutură, dar parcă luminal e acum altfel... Nu, ce vede nu e soarele. Ochii îi sunt inundaţi de o lumină vie, nefirească şi o pace nemaiîncercată vreodată coboară în sufletul său răzvrătit.

"- Ioan, te-am ales pe tine să pregăteşti calea Fiului Meu. Rămâi aici şi botează cu apa acestui râu oamenii care vor veni la tine. Să le spui să se pregătească, pentru că va veni curând Messia şi botezul Lui va fi botez cu foc". Doamne!... Ioan cade în

genunchi având cuvintele dumnezeieşti în auz, dar întipărite de-acum în suflet. Nu stă prea mult aşa; bucuria revelaţiei îl ridică în picioare într-un zvâcnet al noii sale naşteri. Ochii îi sunt deschişi şi limba dezlegată.

Ca un tunet glasul său răsună peste zări: "Veniţi, veniţi să vă botez cu apă! Apropiaţi-vă, să nu vă fie frică şi ascultaţi-mă. Am o viziune: am văzut o lumină puternică şi Dumnezeu mi-a vorbit:

- Câţiva călători opriţi acolo pentru odihnă şi răcoarea apei se apropie nedumeriţi. Cum? Ce spune? se întreabă între ei, privindu-l miraţi pe omul acesta pe jumătate dezbrăcat, care le face semne ciudate din mâini.

- Spune că i-ar fi vorbit Dumnezeu!

- Cui, lui? Cine e el? şi întrebările curg de-a valma. Acum sunt aproape ca să audă ce vorbeşte.

- Veniţi să vă dau vestea cea mare! Messia este aproape şi va veni curând! Pregătiţi-vă, aşadar, pocăiţi-vă în sufletele voastre pentru păcatele şi greşelile făcute, grăbiţi-vă! Eu vă botez. cu apa aceasta pe care a sfinţit-o Dumnezeu, dar cel care vine după mine vă va boteza cu foc, şi greu va fi botezul acela dacă nu vă veţi întoarce spre Dumnezeu. L-ar lua drept un biet nebun sau vreun aventurier, dar cuvintele lui cad ca pietrele şi lovesc în sufletele lor împovărate cu păcate. Totuşi se apropie de el fără să şi dea seama, luând-o de a dreptul prin apă.

- Hai, botează-mă pe mine, că şi aşa e destul de cald, încearcă unul s-o ia în glumă.

Ioan ia apa cu mâinile şi-i toarnă pe cap, udându-i şi cămaşa descheiată.

- Leapădă-te de păcate şi Dumnezeu să te binecuvânteze în împărăţia Lui. Nu este departe ziua în care veţi vedea pe Messia. El vă va vorbi şi vă va mustra pentru greşelile voastre. Aşteptaţi-L curaţi. Spălaţi-vă şi primeniţi-vă hainele şi sufletele!

- Botezătorule, curăţeşte-mă atunci şi pe mine cu apa aceasta, căci vreau să-L întâmpin pe Messia. Scripturile spun că o să vină în zilele noastre şi eu îl aştept. Am păcătuit mult, ;am furat, am înşelat, am minţit. Mântuieşte mă!

Oamenii se adună în jurul lui. Unii ca să se boteze şi să-şi recunoască păcatele. Alţii, mai neîncrezători, se opresc doar să îi asculte ce spune pentru ca apoi să plece.

- Pui de năpârci, fugiţi voi acum, dar de mânia Celui ce va să vină n-o să puteţi scăpa! Unde credeţi că vă veţi ascunde? Nici apa, nici focul nu vă vor primi, şi nici pământul nu vă va îngădui. În drum spre târgul din apropiere, trec mulţi călători pe acolo. Se opresc la râu să ia apa şi să-i odihnească picioarele obosite.

Glasul celui care strigă şi-i îndeamnă la pocăinţă îi cutremură pe mulţi şi-i face să uite pentru un timp treburile şi grijile Cu care au pornit la drum. Frunţile li se destind, iar sufletele li se deschid. Merg la Ioan să-i boteze; unii îşi spun păcatele cu voce tare, alţii doar în gând. Pleacă, apoi, parcă mai uşori cu o lumină noua în ochi şi cu speranţa în Dumnezeu. Pe unde ajung; spun despre Ioan Botezătorul şi-i îndeamnă pe mulţi să-l caute. Vestea omului care botează cu apă şi anunţă venirea lui Messia se răspândeşte în tot ţinutul. Din ce în ce mai mulţi călători îşi fac drum pe acolo. Mii de oameni aşteaptă botezul cu apă.

XXX

A sosit vinerea mare. Iisus întârzie în chilia Sa, dorind să ia cu El în adâncul, sufletului fiecare imagine. Încărcătura amintirilor îl colindă o vreme, după care ajunge

cu gândurile din nou la vechile frământări. Nu mai are de ce să rămână. Întrebările îl grăbesc; dorul de a fi printre oameni ÎI umple sufletul si-I aduce un zâmbet pe buze. Se îndreaptă spre uşă. Vede deasupra, pe un raft de lemn, o figurină micuţă şi delicată din lut. E o pasăre modelată ,de El cândva, demult; nu-Şi mai aminteşte exact - era mic. Zâmbeşte încă o dată acestei ultime şi nevinovate amintiri. O atinge cu dragoste: pasărea prinde viaţă şi zboară ciripind voioasă în jurul Lui. Se aşează pe umărul Său o clipă, după care dispare pe uşă. E o pasăre micuţă şi albă cu coada despicată în două. Nu are timp să Se mire. Afară îl aşteaptă bătrânul Său învăţător. E vreme frumoasă astăzi, cum este şi sufletul curat cu care porneşti în lume! zice acesta, deşi ar vrea să-I spună altceva. Uite, Ţi-am pus aici câte ceva să ai pe drum, continuă el şi-I întinde o legătură ciudată, un fel de bagaj. Iisus îl ia şi-i mulţumeşte. Prin grai nu-Şi pot spune mai mult. Ştiu fiecare ce e în sufletul celuilalt. Gândurile li se-ntâlnesc în priviri; aşa comunică cel mai bine. Iisus, dă-mi voie să mă închin în faţa Ta şi să-Ţi mulţumesc! Cu capul aplecat adânc în piept, bătrânului învăţător i se umplu ochii de lacrimi.

- Prea bunule învăţător, trebuie să ne despărţim!

- Aşa trebuie să fie. Ascultă-mă acum! Să ai întotdeauna, încredere în Tine, Iisus. Ai învăţat multe. Te-ai dovedit a fi cel mai bun; Eşti cel mai bun. Stăpâneşti forţa şi tot ce depinde de ea. Mai mult decât putem noi, Tu stăpâneşti sufletul şi spiritul oamenilor. Dragostea şi iubirea lui Dumnezeu Te va însoţi tot timpul. Ai, însă, grijă, răutatea oamenilor este mare şi ispitele vor fi multe. Ridică-Te deasupra lor, aşa cum Te îndeamnă inima şi cugetul. Iisus înaintează, respirându-Şi singurătatea pe o cărare văzută numai de El: cărarea care coboară spre lume, către inimile oamenilor.

Printre râpe şi prăpăstii. printre stânci şi hăţişuri încâlcite, Natura îi arată acum o altă faţă, o altă ordine a vieţii. Un copac pe jumătate despicat de trăsnet. Îi taie calea. Stând mărturie a ultimei furtuni ce a răscolit natura. Urmele vijeliei din noaptea ce abia trecuse întregesc emoţia lui Iisus. E pornit deja spre lume, necunoscutul îl atrage, alunecos şi periculos. Dar chemarea lumii este mult mai puternică decât orice obstacol. Iisus porneşte pe calea Lui. Nimeni şi nimic nu-L pot opri.

Capitolul 10

ÎNTRE OAMENI

Căldura amiezii îl opreşte pentru puţin lângă un pârâiaş ce curge leneş prin desiş. Bucata de scoarţă înfiptă între cele două pietre şi adăpătoarea pentru animale arăta că şi în locurile acestea sunt oameni. Inima Îi bale puternic. Se uită în jur; într-adevăr, nu departe, vede un drum cu urme de roţi şi copite. Ascultă să audă ceva. Nimic. Priveşte în susul şi-n josul râului în zadar. O umbră de tristeţe îi trece pe chip. Bea din apa rece şi îşi stropeşte faţa înfierbântată. Un muget înfundat îi ajunge la urechi; îşi ascute auzul şi îşi face loc printre crengile aplecate şi vegetaţia deasă, înaintând pe firul apei spre pădure, unde vede un iac cu o rană adâncă şi urâtă la picior. Se chinuie zadarnic să se ridice, căci piciorul îi atârnă inert. Iisus se apropie de el. Animalul ÎI priveşte cu ochi mari, rugător, plin de durere. Îl mângâie uşor pe cap, apoi pune mâna pe piciorul rănit. Pipăie rana urâtă şi închide ochii o clipă, oftând adânc: "Bietul de tine, ai să fii o pradă sigură pentru oameni şi animale". Când deschide vede uimit că rana s-a închis, iar piciorul e complet refăcut. E consternat: "Cum a fost posibil? Rana a dispărut fără urmă!". Iacul se ridică în picioare şi, păşind prudent, se apropie de Iisus,

atingând cu botul său umed şi catifelat mâinile salvatoare în semn de recunoştinţă. I-ar fi bandajat piciorul în frunze din anumite plante ce cresc din belşug acolo şi ar fi presărat puţină cenuşă dintr-un anume lemn, aşa cum îl învăţase Stăpânul Templului. Dar asta ar fi cerut timp. "Cu ce putere am făcut eu asta? Nu cumva e o putere necurată în mine? Cine sunt Eu?"

E singur, îngrozitor de singur la porţile unei lumi pe care nu o cunoaşte. Ah, Dacă ar putea vorbi cu învăţătorul Său... Să se întoarcă în Templu? Nu! Nu putea! Drumul pe care a plecat e fără întoarcere; trebuie să meargă mai departe, căci numai la capăt va afla răspunsul la întrebări - Adevărul. Doar la capăt Se va găsi pe El.

Porneşte mai departe, singur pe drum către o lume bolnavă, către oameni. Noaptea Îl prinde pe o câmpie înaltă. Doar un copac solitar rupe monotonia acelui platou. Odată cu sosirea întunericului, vietăţile mărunte îşi găsesc adăpost în crengile lui. Se aşează la poalele copacului. Deasupra stelele sclipesc, vorbind parcă de o altă lume. Închide ochii şi Se hotărăşte să nu Se mai gândească la nimic. Se lasă cuprins de oboseală şi adoarme ,sub lumina rece a stelelor, cu gândul la Cel care, de acolo de sus, Îl veghează...

...Răcoarea dimineţii îl trezeşte, soarele, încă roşu; de-abia se iţeşte de după crestele înalte din depărtare. Se grăbeşte să plece. Încotro? Lumea este mare...

XXX

De la înălţimea colinei poate cuprinde cu privirea până departe întreaga vale. În apropiere se zăreşte o răscruce de drumuri. Forfota oamenilor şi a turmelor de animale ridică nori de praf. Toată această mişcare are ca ţintă cetatea ce se întrezăreşte la orizont. ... Trece pe lângă oameni. Unii nu-L observă, absorbiţi de necazuri şi de grija zilei de mâine. Câţiva, însă, se opresc cumva miraţi. Îi fac loc şi-L urmăresc cu privirea. Deşi prăfuit şi în haine simple, personalitatea Lui Iisus impune de la prima vedere.

Porţile larg deschise ale cetăţii înghit caravane, călători, animale, Un vuiet continuu se aude de după zidurile înalte. Intră în oraş. Prăvălii, dughene şi tarabe aşezate în dezordine. Cerşetori care se agaţă de toţi trecătorii, negustori care strigă, hoţi care se strecoară iute prin mulţime, oameni fără chip înghesuindu-se apatici pe străzile înguste. Impactul cu gândurile oamenilor Îl descumpăneşte. Nu înţelege de unde atâta suspiciune şi egoism. "Doamne, cum mă voi înţelege cu ei?" Intră într-un han. Pe scările întunecoase două umbre şoptesc repezit.

- Dacă oamenii lui Cheron vor muşca momeala, atunci ei vor ataca primii. Şi chiar dacă romanii îşi vor da seama, tot nu vor şti că noi le-am dat de fapt lovitura.

- Nu, Iuda. Nu cred că ar fi bine să pornim într-o astfel de acţiune. Am rămas destui de puţini după ultimele lupte Nu suntem destui nici să ne apărăm; cu atât mai puţin să...

- Totuşi, cea mai bună apărare este atacul, îl întrerupse Iisus. Dintr-un salt, cei doi îl înşfacă. Cel numit Iuda scoate un cuţit şi îl trage pe Iisus lângă un felinar ce fumegă.

- Te-am prins, iscoadă! Asculţi de mult, ai? Eşti omul romanilor? îl iau la întrebări. îi caută ochii să vadă o tresărire de spaimă, un licăr de ură sau ceva care să-l trădeze. Dar Iisus e liniştit. Adâncimea şi pacea privirii, bolta arcuită a frunţii, chipul

frumos, luminos dar hotărât şi mai ales profunzimea cu care pătrunde în sufletul său îl cutremură pe Iuda.

De unde îl ştie? Unde-l mai văzuse? îl potopesc întrebările, deşi e imposibil să-l mai fi cunoscut vreodată. Doar trăise mai mult singur! Şi asta nu pentru că e un neînţeles şi un însingurat, ci pentru că vede că oamenii nu au nici un rost, nici un rost în existenţă. Si atunci, de ce să trăiască printre ei? Când asuprirea romană depăşise orice limită a răbdării şi umilirii, oamenii s-au hotărât să lupte. Atunci, Iuda nu a rezistat să nu se dăruiască total acestei revoluţii. Are o minte agera; e îndrăzneţ şi netemător; e, deci, un adversar redutabil, unul din cei care menţin viu sufletul luptei pentru eliberare.

- Cine eşti? strigă aproape speriat. Sunt ceea ce vezi! Sunt Cel ce nu ştii încă, dar vei putea să | afli, pentru că ţie îţi este dat. Când sfârşeşte de vorbit, însuşi Iisus Se miră de răspunsul Său.

Nimerise într-o perioadă de profunde frământări sociale. Lumea nu-şi găsea sprijinul nici în promisiunile romanilor, nici în religii, ritualuri deşarte. Sectele se înmulţiseră, ridicându-se unele împotriva celorlalte. Îşi consumau forţa în porniri violente şi în propovăduiri false; oamenii deveniseră fanatici. În aşteptarea lor nedefinită, invocau un Dumnezeu fără nume.

Închis în sine şi zgârcit la vorbă, Iuda nu vorbeşte niciodată atât. Aşteaptă de mult pe cineva căruia să-i spună obida sufletului său. Îi vorbeşte cu înflăcărare ore întregi despre zbuciumul prin care trece poporul, despre criza credinţei. Despre preoţii care trădează, devenind unelte de stors bani în mâna romanilor, despre religie, crudă şi prost înţeleasă, care se bazează pe fanatism. Răspunsurile lui Iisus îl uimesc şi fac lumină în nedumeririle lui, cele mai lăuntrice. Ar vrea să-L atragă pe Iisus în lupta pe care o duce, dar El refuză.

- Iuda, lupta pe care o duci tu e bună şi le va fi de folos oamenilor, dar lupta pe care o încep Eu este mult mai importantă, căci va da oamenilor adevărul de care au atâta nevoie.

- Atunci merg cu Tine!

- Acum nu e momentul. Rămâi deocamdată cu ei, dar oricum drumul Meu trece prin tine! Iuda tace, apoi zice îngândurat:

- Oamenii spun că trebuie să sosească Messia; toată ,speranţa lor e în asta. Mai departe de aceste locuri, la marginea pustiului, este un om care botează cu apă. Se numeşte Ioan. Oamenii merg la el cu miile, ca să primească botezul. Unii zic că e chiar Messia, dar el spune doar că a fost ales de Dumnezeu să pregătească drumul Celui care va veni să ne mântuiască. Tot el spune că Messia va veni în curând, chiar în zilele noastre. Mergi acolo şi stai de vorbă cu el.

S-au întâlnit pe scările unui han în împrejurări nefaste şi se despart spre dimineaţă. Sunt prieteni. Atât de multe i-a spus Iisus cu atât de puţine cuvinte! Trebuie să se întoarcă acum la oamenii care îl aşteaptă. Le aduce ceva nou, o lumină care să le îndrume lupta.
Cuvintele lui Iisus rămân întipărite adânc în sufletul lui Iuda, schimbându-i concepţia despre viaţă, dându-i o nouă speranţă.

Rămas singur în cămăruţa sărăcăcioasă a hanului, Iisus revede tot ce aflase prin mintea agera şi deschisă a lui Iisus. Oamenii se află la cel mai jos nivel de viaţă, nu mai au nimic sfânt şi curat care să-i menţină în echilibru. Totul e haos. Şi tocmai această dezorientare face posibilă o schimbare bruscă a mentalităţii lor. Rămâne în oraş câteva zile şi observă preocupările mărunte ale oamenilor, organizarea lor, felul

în care îşi irosesc vieţile. Gânduri egoiste şi meschine îi trag din ce în ce mai adânc în mizerie. Aceasta decădere îi târăşte şi pe cei curaţi, dar care nu au putere să se opună. Suferă pentru toţi, dar cel mai tare îl doare, totuşi, strigătul de deznădejde al acestor oameni care s-ar fi putut ridica, însă fără un sprijin, fără o călăuză se pierd în mlaştina unei lumi decăzute.

Unde vede mai mulţi adunaţi, merg la ei şi le vorbeşte, alegându-şi atent cuvintele pentru a putea fi înţeles. Le vorbeşte în pilde inspirate din viaţa lor pentru a-i face să priceapă mai uşor. Oamenii îl ascultă, fascinaţi de simplitatea şi înţelepciunea acestui bărbat care ştie să ajungă la sufletul lor. Uită de necazuri şi treburi, de mâncare şi somn. Nici nu ştiu cum trece timpul. Iisus le vorbeşte despre iubire şi bunătate, cuvinte de mult uitate; şi oamenii simt că încep să redevină oameni.

Vestea despre Iisus se răspândeşte ca fulgerul în tot oraşul. Îi spun "învăţătorul" şi Îl respectă. Zvonurile că tot mai mulţi oameni ajung la Ioan să-i boteze cu apă pentru a putea primi mântuirea adusă de Messia ajung până la Iisus. Deşi ştie atât de multe, nu ştie adevărul despre El; sau poate că nu îndrăzneşte să ştie.
Simte o chemare irezistibilă, dinlăuntrul Său, către locul unde Botezătorul propovăduieşte Vestea cea Bună. Trebuie să plece pentru că acolo ar putea găi un răspuns.

Zorile îl prind departe de oraş. E singur.

XXX

Căldura toridă a amiezii şi praful stârnit de vântul fierbinte îl sufocă. I se face sete. Vede o mică gospodărie la marginea drumului. Îi deschide o femeie tristă şi obosită.

- Cine a venit? se aude din interior o voce de bărbat.

- Am bătut pentru puţină apă.

- Atunci intră înăuntru şi Dumnezeu să ne ajute, că toţi avem nevoie de ceva pe lumea asta. Omul care-I vorbise şedea într-un colţ al încăperii, împletind şi legând coşuri. Nici nu-şi ridică ochii să-L vadă, dar spune:

- Femeie, o fi obosit şi flămând. Pune-i ceva de mâncare!
E unul din cei care îşi câştigă pâinea muncind din greu. Fiind simpli şi curaţi la suflet, Iisus găsi odihnă în casa lor. Privind mai atent, Iisus observă o tristeţe ce le umbreşte sunetele.

Au un copil, singurul lor copil, care de câţiva ani, căzut la pat, refuză parcă să moară. Lovit de o boală necunoscută, copilul zace în pat, încăpăţânându-se să trăiască. Se spune în acele locuri că se va naşte o rândunică albă şi cel care o va vedea primul va fi fericit. În iubirea lor disperată şi cu credinţa în Dumnezeu, speră ca într-o bună zi acea rândunică albă îşi va opri primul zbor la casa lor şi poate copilul se va însănătoşi. Iisus îşi aminteşte de ziua plecării din Templu, de pasărea aceea mică, albă, pe care o eliberase din lut şi care plecase odată cu El în lume.

Intră în camera copilului. Ochii mari şi neclintiţi veghează să nu piardă nimic din ceea ce pot vedea. Mângâie tandru copilul, şi acesta Îl priveşte drept în ochi. Lumina înfloreşte pe faţa micuţului, cuprinzându-l cu totul. Se ridică şi îi zâmbeşte. Întinde mâinile şi se lipeşte de pieptul lui. În timpul acestei îmbrăţişări pure, Iisus abandonează pentru prima oară marea Lui întrebare. Ce rost mai avea să afle cine e, dacă simpla lui prezenţă aduce atâta alinare şi bucurie? Şi descoperă o stare din care

poate, să dea alt sens vieţii, să Se dedice oamenilor, renunţând cu totul la Sine, la întrebările Lui, la propria identitate!

După ce Iisus îşi ia rămas bun, în urma Sa o rândunică albă se opreşte la fereastra copilului, ciripind vesel, iar casa se umple de fericire.

XXX

Vacarm de nedescris. O mulţime de oameni se îmbulzesc cu toţii spre acelaşi vad, spre omul acela care îi ceartă şi îi îndeamnă. Veniţi de departe, din toate ţinuturile, şi-au pus în acest drum toate resursele sufleteşti. Au venit să primească botezul lui Ioan şi, prin aceasta, să capete speranţa botezului cu foc al Lui Messia Hristosul. Săraci şi bogaţi, curaţi şi păcătoşi, intră laolaltă în aceeaşi apă a speranţei. Mulţi dintre ei, după ce primesc botezul, întârzie, aşteptând parcă un semn dumnezeiesc. Forfotesc fără vreun scop, ca şi când lacul ar fi ultimul refugiu al lumii.

Iisus se aşează în râd. Îl însoţesc de mai mult timp câţiva prieteni. Scârbiţi de viaţă şi revoltaţi de lumea în care trăiesc, i-a adunat de pe drumuri, luându-i cu El şi arătându-le Calea Sa. Nu ştiu pe cine urmează, dar ceva din ei intuieşte unicitatea Lui. Acum se aşează la rând alături de Iisus. Distanţa se consumă treptat, lăsând să se distingă mai clar chipul Botezătorului.

"Ah, gesturile largi ale mâinilor, hotărârea privirii, glasul care rămâne în suflet, până chiar şi părul răzleţit în plete albite înainte de vreme...". Poate jura că l-a mai văzut undeva. Gândea, încercând să-Şi amintească ceva. Deodată îi apare imaginea acelei viziuni cu care plecase din Templu şi care-L chemase la el. Emoţia clipei îl inundă.

Ajunge în faţa lui Ioan. Acesta se aplecă să ia apă în căuşul mâinilor, cum face de obicei. Dar rămâne cu mâinile încremenite la jumătatea gestului. Ce se întâmplă? Mai încercă o dată. Degeaba. Ceva îl opreşte.

Primul gând al lui Ioan a fost; "Poate e Fiul!".

Al doilea gând: "Dar dacă este semn de la Dumnezeu să nu-l botez? Poate este un trădător...". Şi odată cu gândul acesta rămas neterminat, o rază albă se coboară din cer, întunecând lumina zilei în strălucirea ei şi-L învăluie pe Iisus, care dispare pentru câteva clipe în ea.

"Acesta este Fiul Meu în care Mă regăsesc! El este Messia ce vi L-am trimis. Să-L ascultaţi pe El şi Legile Lui!", tună o voce din cer.

Ioan nu poate să-şi reprime un gând: "Dezos a trimis pe Pământ pe cineva mai mare ca mine. Dar de ce în acelaşi timp cu mine? Vrea să mă umilească?". Dezos îi aude gândul şi îl ceartă pentru îndrăzneala de a-L judeca. Însă văzându-i regretul îl iartă. Îi cere apoi să facă tot ce-i stă în puteri pentru a-i înştiinţa pe oameni de venirea lui Iisus.

Mai târziu, Ioan va plăti cu capul vestirea sosirii lui Messia. Întrerupând tăcerea, Iisus îi cere: - Botează-Mă, Ioane!

- Doamne, eu nu sunt vrednic să Te botez, ci s-ar cuveni ca Tu să mă botezi pe mine!

- Botează-Mă, când îţi spun, pentru că aşa trebuie să fie. Ioan se apleacă şi-L botează cu apa râului. Îl sărută şi-L îmbrăţişează. Întreaga mulţime a văzut acea lumină orbitoare Şi a auzit acel glas şi atunci au crezut în El. Apoi se strâng toţi în jurul lui Iisus care le propăvăduieşte noua învăţătură şi le dă legile Sale: Iubirea, Dragostea şi Credinţa.

Cei care au ochi L-au văzut până la capăt, cei care au urechi L-au auzit până la sfârşit, chiar şi atunci când El nu mai era printre ei să îi îndrume în această lume pedepsită. Mai târziu, cei care au avut putere să-L poarte în suflet au sfârşit murind pentru El. Alţii, mai slabi, s-au întors în somnul din care de-abia se treziseră...

Capitolul 11

APOSTOLII LUI IISUS

Au trecut 31 de ani pământeni de când Dezos Şi-a materializat gândul. În tot acest timp n-a încetat nici o clipă să trăiască prin şi pentru Iisus. Totuşi, în omniprezenţa şi perfecţiunea Sa de Conducător absolut, experimentul pe care îl încearcă acum nu-I abate cu nimic atenţia şi participarea efectivă la viaţa întregului Univers. Răbdarea Sa de milenii este pusă la încercare de emoţia Creaţiei Lui. În toţi aceşti ani Iisus, I-a oferit multe clipe de încântare şi satisfacţie. Rememorează cu mândrie perioada în care Fiul Său a fost ucenic în Templu. Ce mare dorinţă de cunoaştere şi cât de nerăbdător era să afle totul! El Însuşi se minunează de Fiul Său. Îl dor întrebările lui Iisus despre Sine şi despre Creator şi deseori Îl încearcă tentaţia de a-L ajuta, de a-I răspunde şi de a-l spune adevăratul motiv al existenţei Sale întrupate în materie şi al vieţii Lui pe Terra. Dar se opreşte la timp. Jurământul făcut în timpul Creaţiei Îi interzice. Ştie că trebuie să-L lase pe Iisus să treacă singur piedicile una câte una şi să urce treaptă cu treaptă scara evoluţiei. Numai aşa va putea să ajungă la El, dar mai ales dincolo de El...Şi atunci Dezos va afla ...

Urmăreşte apoi contactul lui Iisus cu pământenii, cu sărăcia şi cu bogăţia lor, cu bunătatea lor, dar mai ales cu răutatea lor, cu iubirea , dar şi cu ura, cu voinţa lor. Şi se bucură văzându-Şi Fiul întâmpinând toate acestea cu aceeaşi seninătate şi înţelegere. Unicitatea lui Iisus pe Terra, prin firea şi gândirea Sa Îl inspiră pe Dezos la reguli noi în jocul Său creator. Observând impactul pe care Acesta îl are în rândul multor oameni, pornirea unora de a-L urma, atraşi de faptele Sale luate drept "minuni" şi dornici să-I afle învăţătura, Dezos Îl confruntă pe Iisus cu o nouă situaţie.

Din rândurile oamenilor, alege câţiva care, într-un fel sau altul. sunt exponenţi ai păcatului. Societatea îi respinge şi ei, dezamăgiţi de viaţă şi de sine, nu-şi mai află locul între oameni. Fug din calea lor pentru că nu pot fugiri de ei înşişi. Ar vrea să lupt cu păcatul din ei, dar nu ştiu cum. Şi atunci se resemnează şi continuă să-şi târască zilele în propria mocirlă, fiind convinşi că numai Dumnezeu le va putea salva sufletele. Şi aşteaptă...

În rândul celor cărora Dezos le poarte paşii spre Iisus sunt şi mulţi oameni loviţi de soartă: ologi. orbi, leproşi şi nebuni. Pe câţiva Iisus i-a vindecat, însă *pe* cei mai mulţi nu. Nimeni nu-şi poate explica de ce, însă Iisus ştie că boala lor este o consecinţă a păcatelor din altă existenţă pentru care plătesc acum. Din acest motiv, El nu-i vindecă decât pe cei aleşi pentru a trezi credinţa apostolilor Săi.

Cei 12 au fost aleşi de Dezos înainte ca Iisus să-i numească apostoli. Faptul că ei au venit şi au rămas alături de Iisus nu este nici pe departe meritul lor, aşa cum greşit s-a interpretat mai târziu. În jurul lui Iisus se adună din ce în ce mai mulţi oameni de toate condiţiile, păcătoşi şi credincioşi. Toţi laolaltă în speranţa că-şi vor afla mântuirea. Mulţi ÎI cred Messia, alţii spun Că e un mare prooroc, dar cei mai mulţi voiesc să-I afle învăţătura. Îl ascultă uitând de foame şi sărăcie. Dintre toţi, Iisus

rămâne cu cei 12. Acestora li se alătură pe parcurs multe suflete bolnave şi obosite de aşteptare. Iisus nu refuză pe nici unul, deşi aceştia sunt renegaţi pentru păcatele şi viaţa lor ratată. Ştie că până la urmă îşi vor găsi salvarea prin El Dintre toţi, ei au cea mai mare nevoie de El. În dorinţa de-a i ajuta şi-n iubirea Lui pentru semeni, îi ia pe toţi, deşi fariseilor şi cărturarilor vremii le displace aceasta. Dezos se bucură văzând hotărârea cu care Iisus şi i apropie, modificându-le sufletele. Pe cei 12 apostoli Iisus i-a luat de foarte de jos, încercând să le ridice cunoştinţele.

Cu toate că aceştia, de-a lungul timpului, şi-au dovedit îndoiala şi necredinţa, El continuă lupta cu perseverenţă, trăgându-i efectiv după El.

Primul care L-a cunoscut pe Iisus a fost Iuda, însă implicarea lui în revoluţia zeloţilor l-a împiedicat la început să-I urmeze calea, deşi ar fi dorit. Personalitate puternică, e stăpân pe sine în orice situaţie, trăind fiecare clipă CU maximă intensitate. Făcuse din revoluţie un ideal şi i s-a dedicat total. Aceasta era starea lui când L-a văzut prima oară pe Iisus. Deşi şi-a continuat lupta alături de camarazii săi, pe Iuda l-au urmărit mult timp cuvintele lui Iisus. Îi promisese că se va întoarce la El şi nu o făcuse din inerţie, însă intuia că până şi victoria asupra romanilor ar fi fost o soluţie de moment. Amintindu-şi discuţia lui cu Iisus, realizează că, de fapt, frământările sociale sunt efectul confruntărilor între secte şi curente religioase.

Omenirea ajuns, într-adevăr, într-un impas din care nu poate ieşi prin revoluţiile sângeroase şi sporadice; aici e vorba de schimbarea mentalităţii şi întoarcerea la credinţă, la Dumnezeul unic.

"Sigur", gândea Iuda, "lupta lui Iisus e mult mai greu şi mai subtilă." Îşi dă seama că o astfel de încercare, odată reuşită, rezolvă de la sine toate celelalte aspecte. Se gândeşte apoi că poporul are nevoie de un conducător ca Iisus şi de ce nu...?, dacă vor câştiga, să-L aleagă chiar căpetenie a iudeilor.

Vrea şi el să schimbe lumea şi-şi dă seama de neputinţa sa. Nu ar reuşi nimic dacă şi-ar continua calea. În plus îşi aminteşte ultimele cuvinte ale lui Iisus: "Du-te şi continuă-ţi revoluţia pentru Că este bună. Tu te lupţi pentru un ideal, iar eu mă lupt pentru oameni, însă lupta mea trece prin a ta..."

Cu aceste gânduri, Iuda se întoarce la Iisus şi rămâne alături de El.

- Ei, te-ai întors? îl întreabă Iisus, ştiind dinainte răspunsul.

- Da, şi vreau să rămân să lupt alături de Tine!

- Dar va trebui să lupţi chiar şi cu tine, Iuda...

- Dacă am zis, atunci sunt hotărât, s-o fac până la capăt. Întotdeauna m-am dăruit cu totul, fără nici o rezervă, pentru că nu am avut niciodată nimic de pierdut. Am o viaţă la care nu ţin şi pe care prefer să o pierd decât să trăiesc sub talpa cuiva, în necunoaştere şi umilinţă. Şi apoi, m-am gândit dacă nu cumva eşti Tu acel Mesia pe care ÎI aşteaptă toţi şi-n care şi-au pus nădejdea salvării. Ultimele cuvinte ale lui Iuda îl întorc pe Iisus la vechea sa întrebare: "Să fiu eu Acela?".

Când Iuda s-a întors la Iisus, Acesta îl avea deja pe Petru. Petru, cel mai în vârstă dintre apostoli, a fost primul care L-a urmat pe Fiul lui Dezos şi, mai mult decât atât, a fost primul dintre apostoli care L-a recunoscut ca fiind Messia. E un om foarte sărac, pentru el fiecare zi este o pradă, existenţa lui este o permanentă luptă pentru supravieţuire.

Din pescarul amărât şi fără nici un rost în viaţă, Petru devine apostolul cel mai drag al lui Iisus. Credinţa lui e puternică, dar inconstantă, lăsând loc îndoielii. Şi îndoiala şi-o dovedeşte nu o dată, cât timp stă lângă Iisus: fără a mai vorbi despre laşitatea lui în timpul supliciului lui Iisus.

Pescari ca şi Petru, Iacov şi Ioan erau la fel de săraci când L-au întâlnit şi erau sătui de lupta pentru supravieţuire. După ce au văzut "minunea" care le-a umplut năvodul cu peşte, după ce ei stăteau zile întregi fără să prindă nimic, acestora le-a fost uşor să-L urmeze, neavând oricum ce pierde. I-au fost devotaţi. atât cât puteau ei să fie în simplitatea lor.

Cel mai mic dintre ucenici, care după Înălţare a devenit apostol, a fost Andrei. Era de vârsta lui Iisus, bine educat, curat la suflet şi modest. Iisus îl iubea ce mai mult şi vom vedea mai târziu, Andrei a fost cel mai devotat intuitiv, el s a opus actului trădării petrecut la Cina cea de Taină. Dacă pe ceilalţi apostoli Iisus i a chemat să meargă cu El, Andrei a fost cel care a venit, rugându-l să-l primească. el nu este altul decât fiul Mariei căruia ea îi spunea...Iisus, cel ce îl substituise pe Acesta în ochii oamenilor, dar nu şi în sufletul Mariei. Maria îl iubea mult şi toţi ţineau la el pentru bunătatea şi puritatea sa. Primise o educaţie bună de la Maria, iar de la Iosif învăţase tâmplăria şi sculptura. Lucrurile ce ieşeau din mâna lui erau căutate în tot ţinutul. În vremea în care Iisus, însoţit de primii săi patru apostoli intrase deja în ţinutul în care trăiau Maria şi Iosif, vestea despre El ajunsese în acest colţ de lume. Oamenii vorbeau, comentând "minunile" şi faptele Sale. Spuneau că un mare prooroc şi vindecător a poposit în oraş. Au alergat cu toţii să-L întâmpine unii să-L vadă şi să-L asculte, alţii să fie vindecaţi. Vestea a ajuns şi la Maria, care nu încetase o clipă să-L iubească şi să-I ducă dorul. Aşa cum o sfătuise Dezos, a ţinut ascunsă taina Fiului Lor. Adesea, gândurile îi zburau departe, memorând acea unică revelaţie dăruită de Dezos înaintea naşterii lui Iisus, După substituire, deşi tot timpul a simţit protecţia Lui Dezos nu i S-a mai arătat şi, încet, îndoiala s-a strecurat în inima Mariei. De atunci, atât ea cât şi Iosif nu mai trăiau cu memoria existenţei Copilului.

Au rămas doar cu informaţia acelei vieţi, fiind lăsaţi să trăiască la fel ca orice pământean. Deseori se întrebau: "Oare nu cumva ceea ce am trăit atunci a fost totuşi un vis. O vedenie? Să fiu eu oare aleasa Domnului şi Iisus Fiul Lui?" Şi atunci, înspăimântată, începe să se roage, implorându-L pe Dumnezeu să o lumineze. Şi Dezos o ajută mângâindu-i sufletul, dar nu i-a vorbit niciodată. Pentru protecţia lui Iisus şi pentru reuşita Creaţiei Lui, Dezos a hotărât că aşa era mai bine. Memoria vieţii trecute a ajutat-o pe Maria să-şi păstreze puritatea timp de 16 ani de la venirea pe lume a lui Iisus, apoi a dat naştere primului său copil cu Iosif.

Aflând că Iisus este în piaţa din apropiere şi că le vorbeşte oamenilor, Maria aleargă să-L vadă. Cu inima strânsă de emoţie porneşte, luându-l cu ea şi pe Andrei. În piaţă, mulţimea de oameni se calcă în picioare, îmbulzindu-se să-L vadă la faţă pe , Cel crezut Messia. Ajutată de Andrei, Maria reuşeşte cu greu sr răzbată printre cerşetori, ologi, orbi şi curioşi, oameni de toate felurile.

Ajung în faţă. Respiraţia i se opreşte... Întreaga ei fiinţă... strigă: "Fiule, Iisus, dragul mamei. uite-mă! Sunt aici lângă Tine!". Maria se stăpâneşte însă să-L strige. Rămâne locului, sorbindu-i cuvintele înţelepte, căutându-I privirea. Înainte de a o vedea, Iisus îi simte prezenţa. În primul an petrecut în Templu încercase şi El durerea despărţirii, însă de atunci trecuse mult timp. Totuşi, nu timpul a fost acela care I-a topit dorul de părinţi; El îi iubea şi acum, însă Se dăruise oamenilor deopotrivă: trăia în ei şi pentru ei laolaltă.

Privirile li se întâlnesc şi Maria înţelege totul. Simte că în zadar va stărui să-L întoarcă acasă şi cuvintele lui Dezos îi vin în minte ca o confirmare: "El este al tuturor". Maria renunţă să se opună soartei şi se îndepărtează, ieşind din mulţime.

Andrei însă, fascinat de învăţăturile lui Iisus, rămâne. E din ce în ce mai fascinat de învăţăturile acestui om şi de vorbele Sale. Simplu şI spontan, îi iese în faţă şi, privindu-L în ochi, Îi spune:

- Ia-mă cu Tine! Şi Iisus îl ia. Ştia cine este Andrei...

Matei, Bartolomeu, Levi zis şi Tadeu şi Ioan aveau, încă înainte să-L întâlnească pe Iisus, harul vindecării. Dezos îi înzestrase şi ei au folosit darul lor pentru oameni, umblând din oraş în oraş, tratând bolnavii. Se duceau oriunde erau chemaţi. Aflând de Iisus şi, dorind să poată şti mai mult, I s-au alăturat, devenind apostoli.

- Mai târziu, un prooroc pe nume Iacov Zevedeu, auzind de Iisus şi sperând că va afla în El pe Messia cel mult aşteptat, L-a căutat; L-a găsit şi L-a urmat.

Un al ales a fost Toma, zis şi Necredinciosul. Nu întâmplător Dezos a procedat astfel. Menirea lui în grupul apostolilor era aceea de a încerca forţa credinţei celorlalţi.

Toma era deştept. Neconvins fiind, nu ţinea să rămână lângă Iisus la început. Nici mai târziu nu a crezut foarte tare, dar a rămas pur şi simplu din curiozitate. Dacă se gândea mai bine, nici el nu-şi dădea seama de ce nu pleacă, însă Iisus îl ţinea şi ştia foarte bine de ce. Toma judecă totul strict raţional; caută şi află o explicaţie pentru orice cuvânt sau "minune" a lui Iisus, iar atunci când nu găsea, se chinuia, se frământa şi sfârşea refuzând să creadă Ca să creadă, îi trebuia dovada. Şi Iisus nu i-o arăta întotdeauna tocmai pentru a-i câştiga credinţa.

Deseori, lipsa unor explicaţii raţionale şi palpabile invocate de Toma le-a clătinat credinţa celorlalţi apostoli; alteori însă nu. Şi asta era suficient pentru Iisus să-Şi demonstreze că merită să lupte şi că oamenii Săi, odată şi odată, îşi vor câştiga credinţa indiferent de prezenţa lui Toma printre ei.

Ultimii din cei 12 care L-au întâlnit pe Iisus au fost Simon Filip, şi Iacov al lui Alteu. Pe aceştia, Dezos îi înzestrase cu darul vorbirii. Cât timp au stat lângă Iisus au vorbit oamenilor, îndemnându-i să renunţe la prejudecăţi, zei falşi apăruţi peste noapte, şi să nu-şi facă idoli la care să se închine, căci Dumnezeu este unul.

Apostolii erau tot timpul lângă Iisus. În afară de ei au mai fost 72 de ucenici care, cum aflau că Iisus vorbeşte oamenilor, se duceau de grabă să-L asculte Şi-au însuşit învăţătura Lui şi încercau să trăiască în spiritul ei, dar, spre deosebire de apostoli care au renunţat la tot şi s-au lepădat de sine, ucenicii şi-au continuat viaţa de familie. Ori de câte ori au avut ocazia i-au ajutat pe apostoli şi pe Învăţătorul lor cu cât au putut, oferindu-le bani, hrană şi adăpost.

Pe lângă toţi aceştia, au fost şi 18 femei care L-au urmat pe Iisus. Fiecare dintre ele a înţeles în felul ei dăruirea faţă de Iisus. Între acestea, Maria Magdalena a fost cea care a rămas în istorie prin puterea credinţei ei. Astfel, de la treapta cea mai de jos a degradării umane, desfrâu şi prostituţie, credinţa ei în Iisus a ridicat-o la cel mai înalt nivel de puritate sufletească, ea devenind mai târziu una din scânteile creştinismului pe Pământ.

Exponentă a păcatului originar al Evei, Maria Magdalena era o femeie deosebit de frumoasă. Avea un trup şi un chip de o frumuseţe rară care i-au dus faima în ţinut. Când o vedeau, bărbaţii nu o mai puteau uita. Întărâtaţi de dorinţe carnale, o foloseau când pofteau, după care, pentru a-şi ascunde propriul păcat, nu se jenau s-o hulească şi s-o batjocorească.

Maria Magdalena era prea afundată în propria-i mizerie ca să mai poată ieşi. Şi, pentru că oricum era scârbită de viaţă, nici nu se mai zbătea să afle o ieşire. Prinsă în acest trai care-i oferea o oarecare siguranţă materială, ajunsese să se complacă şi să-şi

accepte rolul. Nu era o pătimaşă şi nici nu-şi făcuse din dragostea carnală un scop în sine. Era pur şi simplu victima propriei frumuseţi. O cunoşteau mulţi, dar nici unul nu era curios să afle ce gândeşte sau ce e în inima ei. Ea era doar o încântătoare sursă de plăceri; atât. În adâncul sufletului, ura bărbaţii şi-i desconsidera. În sinea ei îşi bătea joc de toţi, chiar dacă asta însemna şi o batjocură a propriei persoane.

Iisus a fost primul om care nu a vrut altceva decât să o ajute. Neobişnuită cu astfel de situaţii şi bănuind că are în faţă un bărbat mai timid, dar mânat de aceleaşi pofte, Maria îl ironizează, ademenindu-L cu vorbe vulgare.

Iisus, întristat, nu o judecă şi pleacă. Avea darul răbdării şi ştia că va veni ziua când această femeie îi va dărui sufletul. Dar întâmplarea i-a oferit ocazia să-L mai insulte o dată. Ca de obicei, Iisus vorbea mulţimii adunate în piaţa, când Maria Magdalena, trecând întâmplător pe acolo, pătrunde până în apropierea Lui şi, cu un aer sfidător, îi aruncă la picioare un pumn de arginţi, dorind să-L umilească. Apostolii se uitau uluiţi la Iisus, aşteptându-I reacţia. Acesta o priveşte cu adâncă tristeţe, fără să-i spună un cuvânt. Chiar dacă ar rosti ceva, Maria Magdalena nu L-ar auzi, căci nu are încă urechi să-L asculte şi ochi să-L vadă. Dar nu peste mult timp va sosi şi ziua eliberării sufletului ei încătuşat în păcat.

Aflat în trecere prin acel ţinut, Iisus aude voci înfierbântate şi cuvinte de hulă. Se întoarce şi priveşte peste capetele oamenilor; în mijlocul pieţii, câţiva bărbaţi înconjuraseră o femeie adulteră şi aruncau cu pietre în ea. Iisus se aproape şi-i îndeamnă pe acuzatori să continue să o lovească, dar numai dacă vreunul dintre ei se ştie fără de păcat. Credinţa lor e şubredă, dar au frică de Dumnezeu. Astfel nu mai îndrăznesc să o judece. În acel moment, femeia simte cât de singură este şi că omul din faşa ei e singurul care a apărat-o cu o iubire nouă, necunoscută ei. Atunci, cu recunoştinţă, îşi dăruie sufletul, realizând că numai El o poate înţelege şi ajuta. Ea L-a urmat până la sfârşit, descoperind lângă El adevărata iubire. Credinţa ei a fost puternică.

Chiar dacă apostolii au fost aleşi de Dezos, şi chiar dacă Iisus le-a dat multe dovezi, credinţa lor s-a dovedit adeseori mai fragilă decât credinţa Mariei Magdalena care nu a avut nevoie de nici o dovadă sau semn, ci i-a fost dat să-L vadă prima după înviere.

Toţi aceşti oameni care L-au urmat si care apoi L-au trădat pe Iisus reprezintă această planetă. O lume ciudată, unica în Univers. O planetă a întunericului şi a morţii de pe care s-a ridicat lumina Universului.

Capitolul 12

ISPITA

Întrebările revin din ce în ce mai des, mai chinuitor. Cine este, de fapt? Cine l-a creat pe el şi toate cele văzute єi nevăzute? Cine este Dumnezeu? Apoi, de unde există în el atâta forţă? De ce este altfel decât ceilalţi? Ştie că a început cea mai grea luptă - dorind să schimbe mentalitatea oamenilor care şi-au găsit fiecare un dumnezeu al lui, câte un zeu imaginar care să-i satisfacă dorinţele meschine. Toată lumea spune că ar fi Messia. Cel ce va mântui lumea şi va împlini voia lui Dumnezeu. Cine poate face asta? Numai Dumnezeu Însuşi sau alesul Lui prin care să-Şi împlinească lucrarea.

Aleşi ai Domnului au fost şi sunt mulţi care proorocesc. vindecă şi citesc viitorul în stele. Simte că el este mai mult decât atât, şi că, prin ceea ce face va schimba lumea.

Nu cumva sunt...? NU! Dar poate... Şi se cutremură de propria îndrăzneală. O ia de la capăt pentru ca apoi să ajungă în acelaşi punct. Se îngrozeşte din nou de cutezanţa sa. Şi totuşi...

Nimeni altcineva nu poate ca, atingând ciotul unui ciung, să facă să reapară mâna sănătoasă, fără nici o urmă a fostei infirmităţi. Toţi se minunează fără să-şi poată explica miracolul. Ce nu ştiu oamenii e faptul că însuşi Iisus e surprins de ce poate face.

A învăţat multe în Templu, dar nimeni acolo nu avea asemenea putere. Sigur, e şi credinţa omului care vine la El să-i vindece bolile, însă, se întreabă Iisus, de unde are acea forţă colosală cu care poate face practic orice? Apoi, copila aceea care murise, iar El îi dăduse viaţă...

"Cine poate da viaţă? Numai Dumnezeu... Poate că Dumnezeu a vrut ca eu să fac toate acestea ca să trezesc oamenii şi să-i întorc la adevărata credinţă. Dar cine sunt eu, de m-a ales pe mine?"

Mai are un gând ascuns care îl frământă. Oare nu cumva există o forţă negativă care se manifestă în el şi tot ce face e, de fapt, împotriva naturii? Ştie bine că toţi infirmii pe care i-a vindecat sunt infirmi pentru că au păcătuit în alte existenţe, ori el, vindecându-i le modifică destinul. Nu este oare asta o împotrivire la Legile Creatorului? Apoi mai sunt şi apostolii lui care au un fond bun şi se străduiesc să devină mai curaţi. Totuşi, de multe ori, prin faptele lor, îl dezamăgesc profund, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva a greşit în alegerea sa. Sunt greşeli subtile, dar Iisus cere mult de la ei. Îşi aminteşte cum, odată, după ce a umblat o zi întreagă printre oameni, vorbindu-le, au poposit pentru odihnă la marginea unei păduri. Înfometaţi cu toţii, şi-au scos merindele, mâncând tot ce aveau în traistă. Iisus îi privea trist; nu voia să mănânce, însă Îi fusese tare greu văzându-Şi prietenii cum se îndestulează, uitând de El. Mai târziu, singuri şi-au dat seama de egoismul lor şi au suferit pentru asta. Întotdeauna realizau mai târziu unde greşiseră, prea târziu. Atunci, Iisus îşi amintea de oamenii întâlniţi în pribegiile Sale, mult mai buni, care puteau da dovadă de devotament şi iubire şi Se întreba: "N-am greşit eu oare luându-i pe aceştia care stau acum cu mine?".

Dar Iisus nu ştie că însuşi Dumnezeu i-a trimis în calea Lui şi îndoielile Sale sunt fireşti. Şi mai e Lumina aceea şi Glasul care îi vorbeşte uneori... Poate să fie de la Dumnezeu, dar poate să fie şi ceva negativ, căci Necuratul ia chip de înger ca să-ţi cumpere sufletul. De ce nu poate să fie şi el un om obişnuit, cu familie şi copii? Nu există nimeni să-L oprească, dar niciodată nu a simţit nevoia sau plăcerea unei astfel de vieţi, nu-i vede rostul. Pentru El, familia înseamnă toţi oamenii, cu bucuriile şi necazurile lor. Trăieşte-le pentru ei şi prin ei. De ce?

XXX

Aşa cum El Însuşi a fost ispitit de Dumnezeu când L-a creat pe Iisus, Dezos ştie că trebuie să-L supună la ispită şi pe propriul Fiu. Un suflet necăjit la focul dorinţelor înfrânte nu are forţă. Într-o seară, Iisus îi strânge pe cei 12 apostoli în jurul său şi le spune că va trebui să se despartă de ei pentru un timp.

- Fiecare din voi aţi aflat multe de la mine. Aţi văzutul şi aţi cunoscut suferinţele oamenilor. Ştiu că vreţi toţi să-i ajutaţi şi vă rog să o faceţi şi în lipsa mea. Vă veţi duce în satele vecine şi le veţi vorbi aşa cum v-am vorbit eu; îi veţi vindeca şi le veţi alina suferinţele. Toţi ÎI privesc nedumeriţi. Îşi iubesc Învăţătorul şi acum sunt nevoiţi să se despartă de El. Nu înţeleg de ce. Unde au greşit? Câţiva nu-şi pot stăpâni gândul la tot ce au lăsat ca să-L urmeze. Au renunţat la tot pentru Iisus şi acum El îi părăseşte. Sigur, le-a spus că pentru o vreme, dar dacă nu se va mai întoarce? Dacă va găsi alţi oameni cu care să rămână, uitându-i pe ei? Ce vor face atunci? Unde să-L caute? Şi dacă nu-L vor afla, unde să se ducă? Nu mai au nimic - au vândut tot, nu se pot întoarce. Iisus le ştie gândurile şi Se întristează văzându-le necredinţa, dar hotărârea Lui e şi mai fermă. Trebuie să afle dacă a făcut o alegere bună luându-i pe ei.

- Nu va trece mult timp şi mă voi întoarce la voi, răspunde Iisus privindu-i pe rând. Apostolii murmură între ei nemulţumiţi şi neîncrezători. Petru prinde curaj:

- Învăţătorule, de ce suntem nevoiţi să ne despărţim? Tu unde vei sta? Mă îngrijorează gândul că nu vei avea adăpost. Ce vei mânca. Nu Te putem lăsa aşa. Ai spus la început că vom fi tot timpul împreună şi nimic nu ne va despărţi, şi acum ne ceri să ne răspândim în patru zări, lăsându-ne doar speranţa că va veni o *zi* când Te vom revedea. Când? Nu ştim. Unde ne vom reîntâlni? Nici asta nu ştim. Dacă nu vei mai veni?

- V-am înşelat eu vreodată îi întreabă Iisus, din ce în ce mai dezamăgit. Spuneţi că aveţi credinţă, dar eu vă întreb: unde este credinţa voastră? Voi nu credeţi în mine, pe care mă vedeţi, dar în Dumnezeu pe care nu îl vedeţi, cum aţi putea crede?
La aceste cuvinte. apostolii pleacă privirile ruşinaţi, regretându-şi amarnic necredinţa. Unii însă, în adâncul sufletului, continuă să se teamă că nu-L vor mai vedea, dar nu rostesc nici un cuvânt.

Se înnoptează şi pentru că-i aşteaptă zile grele, cad toţi într-un somn adânc, cu sufletele apăsate de durerea despărţirii. Unii cu speranţa vagă a revederii, alţii cu teama că nu-L vor mai vedea niciodată. În zorii zilei, Învăţătorul nu mai e printre ei. Iisus plecase singur să-Şi afle răspunsul, să vadă nevăzutul, să cunoască necunoscutul .

XXX

Pe măsură ce înaintează în deşert, orizontul se îndepărtează. Soarele a asfinţit, înroşind cu ultimele sale raze nisipul fierbinte. Merge fără oprire de două zile, fără o ţintă anume. Merge încotro Îl duc paşii. Cu picioarele arse şi obosite de drum, Se opreşte lângă o grămada de pietre. Pune traista jos, şi Se aşează la câţiva metri de ea. Îşi aminteşte că Şi-a propus să rămână acolo unde Se va opri prima dată, aşa că nu Se va mai ridica din acest loc până nu va afla. Îşi trage un cerc în jur. Mic, nu încap în el nici apa, nici mâncarea, doar grămada de pietre albe şi roase de timp. Îşi promit că nu va ieşi din cerc până nu va afla. Va sta acolo, chiar dacă ar fi să moară nu mai putea trăi aşa, fără să ştie. Uitându-se mai atent în jur, observă locul în care S-a aşezat. E singur într-o mare de nisip.

Pe rând, Soarele şi Luna măsoară timpul. Au trecut zece zile şi foamea începe să-L chinuie. Cel mai mult Îl chinuia însă setea. Buzele-I sunt crăpate şi sângerează. Dar foamea şi setea sunt mai puternice decât se aştepta. În Templu se învăţase să mănânce foarte puţin, atât cât să trăiască, dar niciodată nu stătuse atâta timp nemâncat. Îşi

lăsase merindele şi apa la doi paşi numai, însă în afara cercului. De ce făcuse oare cercul ? Ce forţă îl împinsese să promită că nu va ieşi de acolo? Au trecut două săptămâni. A slăbit enorm. Nu-Şi mai simte buzele. De dormit nu mai doarme, de câteva zile nu mai poate. În plus, trebuie să fie atent pentru că de câteva ori a simţit că prin apropiere sunt animale înfometate. Închide ochii şi se concentrează, vede o leoaică apropiindu-se cu paşi agitaţi, nerăbdătoare să şi ia prada. Învăţase în Templu cum trebuie să te aperi de animale, însă acum nu are de ce să se apere. Stăpân, cu calmul pe care ţi-l dă credinţa, Iisus rămâne în aşteptare. În scurt timp, leoaica apare. Se opreşte la doi metri de el, Îl adulmecă. Iisus aşteaptă hotărât să nu fugă, să nu şi părăsească cercul al cărui contur este deja spulberat de vânturi. Leoaica, gata de atac, mai face câţiva paşi, însă ceva se întâmplă atunci. Când ajunge la marginea cercului, se opreşte. Furioasă, scoate un răget sălbatic şi ocoleşte de câteva ori, fără a avea puterea de pătrunde până la prada aflată atât de aproape. Un zid nevăzut o împiedică să se apropie. Întărâtată, mai înconjoară de câteva ori prada, adulmecând neputincioasă pragul nevăzut şi pleacă. Iisus este mirat de întâmplarea aceasta şi înţelege că acolo sus cineva îl priveşte. Acum vede clar o dâră circulară de lumină roşie în locul fostului cerc. Şi întrebările revin chinuitoare: "Te simt, dar de ce nu Te văd? Cine eşti? Arată-Te, strigă El. De ce nu Te arăţi? Ce ai de ascuns? Arată-Te, mai strigă o dată, ridicând ochii spre cer. Dar în liniştea deşertului nu vede decât seninul văzduhului. Deodată, aude de pretutindeni glasul Învăţătorului Său Ai răbdare Iisus şi vei afla!".

Într-o aşteptare încordată mai trec câteva zile şi nopţi până îl cuprinde setea chinuitoare. La început nu o ia în seama, dar la un moment dat aude parcă un zgomot familiar. undeva în spatele Său. Îşi ascute auzul şi ascultă cu atenţie. Nu se înşeală, aude susurul unei ape. Se întoarce şi chiar vede o apă cristalină la câţiva paşi de El, însă dincolo de cerc. O vede, e acolo, limpede şi rece, îi simte răcoarea, iar acea sete cumplită îl chinuie şi mai tare. E ademenit, nu are de făcut decât trei paşi, însă după câteva clipe de ezitare, Iisus spune în gând unui personaj nevăzut: "Tu vrei să mă ispiteşti din nou, dar n-am să beau, chiar dacă setea mi-ar pârjoli sufletul. N-ai să mă prinzi în capcanele tale, mai bine arată-te, oricine ai fi, căci nu mi-e frică", Nu are timp să observe cum apa dispare. Se uită în jur. Acelaşi peisaj ars de soare şi răscolit de vânturi. Îşi reia aşteptarea şi obsedantele întrebări. "De ce tocmai eu? De ce nu pot să fiu ca toţi ceilalţi, să am o soţie şi copii, să am un petec de pământ pe care să-l lucrez, să mă bucur de roadele lui şi să-mi găsesc odihna lângă familia mea? Să trăiesc în armonie cu oamenii, cu credinţa în Dumnezeu... De ce oare n-am putut să fac asta până acum şi mai ales de ce n-am dorit s-o fac?"

Nici nu-Şi termină gândul şi vede o fată neasemuit de frumoasă, apărută ca din senin. E seară, Soarele a dispărut undeva dincolo de orizont şi stelele încep să sclipească pe bolta cerească. Iisus ştie că ceea ce vede nu e vis, e realitate, iar fata poate fi a lui. Este tăcută şi sfioasă. Se aşează la câţiva metri în faţa lui şi-l priveşte adânc în ochi a chemare, şi Iisus se înfioară de dorinţa din privirile ei. Lângă ea vede un foc jucându-i lumina pe chip.

- Iisus, vino cu mine, şi te voi încălzi cu focul dragostei mele. Îţi voi dărui copii şi vom fi fericiţi împreună. De fapt, de ce stai aici? Ce speri? Să vezi ceea ce nu există? Uită-te la mine. Eu sunt aici reală pentru tine. Preferi să duci o viaţă de pustnic şi la sfârşitul ei să-ţi dai seama că ţi-ai irosit-o în zadar?

- Ce-mi oferi tu nu este viaţa adevărată şi nu este pentru mine. Mergi, femeie, pe calea ta şi lasă-mă să-mi aflu rostul. Ce văd şi ştiu eu că este nu e ceea ce este şi vreau

să aflu... Şi acum, du-te. Şi pentru că nu vrea să plece, o priveşte pătrunzător şi îi spune:

- Vino lângă mine, aici, în cerc!

O dată cu ultimul cuvânt rostit, Iisus rămâne din nou singur cu gândurile. Sub forţa privirii Sale, femeia dispare ca orice manifestare negativă. Şi începe iar să se roage la Dumnezeu să-I spulbere îndoielile şi să-I dea puterea aşteptării.

Trecuseră 20 de zile de când S-a retras în pustiu. Dezos odată cu El şi prin El, Îi trăieşte intens suferinţele. Aşa cum El însuşi a fost nevoit să guste din ispita Creaţiei pentru Fiul Său, tot aşa şi Acesta trebuie să cunoască şi, speră El, să depăşească ispita. Până acum, Iisus a fost demn de admiraţia Lui şi a întregului Univers. Izbânda Lui e aproape şi abia atunci Iisus va începe adevărata luptă. Se lupta cu El însuşi şi nu ştie că greul abia acum urmează.

După câteva zile şi nopţi de nesomn, Iisus aţipeşte pentru câteva clipe.

Un glas de femeie abia şoptit îl face să deschidă ochii. În faţa Lui, îmbrăcată în alb, privindu-L trist, Maria, mama Sa.

- Iisus, hai acasă. Dragul mamei, te-ai topit de tot în pustietatea asta. Nu-ţi mai chinui sufletul şi trupul în zadar. Mă ai pe mine şi ştii că eşti viaţa mea. Nu mai pot fără tine, te rog întoarce-te. Lacrimi mari îi curg pe obraji ăi tremură sub faldurile largi ale veşmântului. Iisus tresare şi amintiri şterse de timp îl răscolesc. Cât de dor îi fusese de ea, acolo în Templu... Şi acum, cât şi-ar dori s-o mângâie. Să-i simtă mâna caldă pe fruntea încruntată de gânduri şi suferinţe. În cele din urmă, reuşeşte să-Şi stăpânească emoţia şi zice:

- Mamă eşti unică în suferinţă şi dor, Dumnezeu te va binecuvânta pentru asta. Tu mă ai pe mine şi mă preţuieşti, însă familia mea e mare, mii de suflete mă aşteaptă şi mă cheamă. Nu pot, pentru tine, să-i las. Cu chipul îndurerat, Maria dispare ca un fum. Nici măcar ea nu putuse intra în cercul Său. Iisus îşi continuă ruga.

- Ştiu că exişti şi mă priveşti. De ce nu Te arăţi? Răbdarea mea e mare, dar suferind şi chinul neştiinţei o domină. Arată-Te, căci nu voi pleca până ce nu voi afla cine sunt eu pe acest pământ" .Dar cerul, la fel de senin, şi întreaga natură rămân mute la implorarea Lui. Resemnat, dar hotărât să reziste, Iisus Îşi continuă aşteptarea. Zilele şi nopţile trec indiferente în pustiu, lăsând în urma lor un suflet tot mai însingurat şi chinuit de întrebări.

O dată cu zorii celei de-a 38-a zile, Iisus zăreşte în faţa Sa un ton strălucitor şi unde acel Glas atât de binecunoscut din neştiut;

- Oamenii pe care-I cunoşti se luptă pentru dreptate. Această luptă poate fi o victorie şi Imperiul Roman ar putea fi învins dacă Tu i-ai conduce. Ieşi în fruntea lor şi apără-le Tu drepturile Poţi deveni conducător şi stăpân peste ei întru dreptate, scăpându-i de sărăcie şi mizerie. Ei Ţi se vor închina Ţie cu veneraţie şi recunoştinţă. Vei fi cel mai mare conducător al tuturor timpurilor. Acest tron poate fi al Tău.

- E o luptă dreaptă... dar nu e a mea; este a lor şi ei trebuie să o ducă. Eu mă dedic tuturor deopotrivă şi ceea ce-mi doresc este să-i pot îndruma pe un drum unic, drumul lui Dumnezeu. Dar pot eu oare asta? Sunt eu oare Acel ales de Domnul Dumnezeu pentru asta? Răspunde-mi.

Dar răspunsul nu vine. Şi tronul dispare.

Mai trece o zi fără să se întâmple nimic. La sfârşitul zilei următoare însă, Iisus aproape că-Şi pierduse speranţa, când deodată îi apare în faţa ochilor, lângă EI, chiar în cerc, acea lumină ireală pe care o văzuse de câteva ori în Templu. Dezos a coborât în corpul Său energetic la El şi spune cu dragoste:

- Credinţa, răbdarea şi iubirea Ta Ţi-au deschis ochii. Iată-Mă. Poţi să Mă vezi Şi să Mă auzi. Va veni o zi când vei veni la Mine şi vei rămâne lângă Mine în veci. Viaţa pe Pământ este o pedeapsă pentru fiecare suflet alungat din pricina greşelilor lui de pe o planetă dezvoltată. Acolo viaţa e veşnică, pe când aici omul e muritor şi se întoarce pentru fiecare păcat făcut cu gândul sau cu fapta. După moartea trupului, sufletul păcătosului merge în alt trup, fără amintirea greşelilor făcute şi plăteşte pentru ele, luând-o de la capăt, până când conştiinţa lui devine curată, ferindu-l de alte păcate. Sunt păcate pentru care unui om nu-i ajunge o viaţă să le poată plăti şi atunci se întoarce iar şi iar.

Tu eşti născut aici pe Pământ şi nădăjduiesc să rămâi fără păcat. Numai aşa vei ajunge la Mine. Trupul Tău e o închisoare ce-Ţi încătuşează sufletul şi aşa e cu toţi pământenii. Nicăieri în Univers nu există moarte, în afară de această planetă pedepsită. Atunci când oamenii vor fi lipsiţi de păcate, vor cunoaşte nemurirea şi vor dobândi viaţa veşnică, dar până atunci doar Tu dintre pământeni o vei cunoaşte pentru că sufletul şi trupul Tău sunt neprihănite.

Te-ai îndoit de Tine şi Te-ai întrebat dacă forţa ce-o simţi e bună sau dimpotrivă. Iisus, pozitivul şi negativul deopotrivă ,sunt în Tine şi în aceste 40 de zile Tu ai învins negativul. Iubirea, speranţa şi credinţa Ta Te-au ajutat să cunoşti adevărul. Eşti Adevărul însuşi.

- Dar cine sunt? Mulţi spun că sunt Messia, Cel ce va mântui oamenii.

- Tu eşti tot ce am Eu mai scump şi Te-am dăruit oamenilor. Iar Tu Te vei dărui la rândul Tău lor. Tu eşti Iubirea, Iisus.

- Ce are un om mai scump decât propriul copil, Se întreabă Iisus cu voce tare.

- Nu Te îndoi, Iisus, nu Te îndoi de Tine! Mergi în lume şi urmează-Ţi calea. înfăptuieşte lucrarea Mea.

Iisus Se gândeşte la prietenii Săi, cei 12 apostoli. Oare alegerea a fost bună? Nu nedreptăţeşte pe alţii mult mai demni şi mai lipsiţi de păcate? Gândul îi este întrerupt de cuvintele lui Dezos:

- Sunt mulţi cei care nu Te cunosc şi Te caută, sunt şi mai mulţi cei care Te iubesc fără să Te Ştie. Apostolii Tăi Te adoră, dar lupta Ta cu ei va fi grea. Vor fi ispitiţi să Te trădeze şi se vor îndoi de Tine. Numai gândul că i-ar putea face să sufere e de ajuns pentru Iisus să nu-i părăsească, apoi El nu părăseşte pe nimeni care I se alătură. Închide ochii şi le revede chipurile abătute, ochii trişti. Nu-i poate lăsa. Dezos recunoaşte în hotărârea lui Iisus perseverenţa şi speranţa care-L caracterizează şi pe El. Ştie că Fiul Său nu va abandona pe nimeni şi nimic; va merge până la capăt.

- Mergi, Iisus, întoarce-Te în lume, eşti aşteptat. Şi nu Te îndoi de Tine!

Cu ultimele cuvinte Lumina dispare şi, o dată cu ea dispare şi cercul trasat în nisip... Supliciul a luat sfârşit. Cu fruntea înălţată spre Cer cu braţele larg deschise spre lume şi mângâind Pământul cu picioarele, Iisus porneşte spre oameni, dăruindu-Se lor cu iubire şi adevăr.

Capitolul 13

DĂRÂMAREA TEMPLULUI

Cele 40 de zile în care Iisus a lipsit dintre ei au fost nesfârşite pentru cei 12. Treziţi de zorii dimineţii, apostolii nu-şi mai găsiră ca în fiecare dimineaţă Învăţătorul. Plecase, aşa cum spusese. Tac mâhniţi, cu capetele plecate, neîndrăznind săi se privească şi îşi stăpânesc cu greu lacrimile. Într-un târziu Petru, scuturându-se de durerea copleşitoare a despărţirii, le spune celorlalţi:

- Eu cred că va veni, aşa cum ne-a promis. Învăţătorul nostru nu ne-a minţit niciodată.

- Da, aşa este, zice Iuda, încercând parcă să se convingă pe sine. - Eu nu zic că ne-ar fi minţit, dar e singur şi I se pot întâmpla atâtea pe drum. Şi apoi, nici nu ştim încotro S-a dus, spune trist Ioan.

- Noi n am ştiut să L preţuim şi mi e teamă că-l vom pierde. Am ştiut de la început că nu sânt demn să I calc pe urme: cunosc mai mulţi oameni mult mai buni ca mine şi poate că ei vor merita să-L cunoască. Dacă nu va veni voi suferi şi ni ştiu ce voi face; în nici un caz nu-L voi acuza, pentru că ştiu cum sunt şi n-am dreptul nici măcar să-L privesc, spune altul. Tac, iar câteva clipe. Fiecare îşi repetă ultimele cuvinte ale lui Iisus, într-o încercare disperată de a le ala tâlcul şi poate, cine ştie, dincolo de vorbe să găsească şi altceva. Din nou Petru e cel care rupe tăcerea:

- Un lucru e sigur: noi nu vom grăbi venirea Lui dacă vom continua să stăm aşa în aşteptare şi jale. Eu *zic să* facem ce ne-a zis şi să mergem fiecare acolo unde ne-a îndrumat, să le vorbim oamenilor şi să le alinăm suferinţele.

- Bine, dar să rămânem uniţi, să nu ne despărţim. Să ne întâlnim în fiecare seară ŞI să înnoptăm împreună, aşa cum făceam când El era cu noi. Ne va fi mai uşor. Da, aşa vom face, încuviinţează toţi. Doar Tom, neîncrezător ca întotdeauna, spune:

- De unde ştiţi voi că Se va întoarce? Mi-e greu să cred, atâta timp cât nici măcar nu bănuim unde S-a dus. Şi apoi, gândiţi-vă puţin: ne-a lăsat aici în pădure singuri, fără să ne luăm rămas bun, fără să ne zică unde şi când ne vom reîntâlni - ce putem face noi? Oamenii ÎI cunosc pe El, pe noi însă cine ne va asculta şi cine ne va crede? Lumea e mare, cum ne va găsi El?

- Dacă măcar unul dintre noi speră câtuşi de puţin că Iisus Se va întoarce, eu zic că merită să încercăm, intervine Petru. Eu unul, nădăjduiesc că va veni o zi în care Învăţătorul va fi iar în mijlocul nostru. Am pornit pe urmele Lui şi nu vreau să mă mai întorc. Cine gândeşte ca mine să spună, iar cine nu, să facă ce-o crede şi Dumnezeu să-l ajute! După câteva clipe de tăcere, se hotărăsc să urmeze sfatul lui Iisus. Ziua merg în satele vecine, vorbind oamenilor despre sosirea lui Messia, chemându-i să-si întoarcă faţa la Dumnezeu şi să îngroape zeii lor imaginari. Ajută cu ce pot pe cei care au nevoie de sprijin sufletesc şi alină suferinţele celor bolnavi. Seara târziu se adună cu toţii, povestindu-şi ce au văzut şi făcut.

- Fraţilor, vorbeşte primul Matei, aş vrea să credeţi ceea ce vă spun: Iisus nu e aici între noi, însă vă asigur că El e cu noi, cu fiecare dintre noi, oriunde mergem şi ne ajută. Fără El, eu n-aş fi putut face în veci ce am făcut azi. O cunoaşteţi, probabil, pe văduva care locuieşte la marginea pădurii...

- Femeia aceea de când o ştiu eu e bolnavă. E paralizată. O hrănesc vecinii. Am auzit că nu s-a ridicat din pat de ani de zile.

- Da, aşa a fost până azi. Dimineaţa, când m-am despărţit de voi nu ştiam unde să merg. Mă gândeam la învăţătorul nostru şi mă lăsam dus de paşi, fără să realizez încotro mă îndrept. Mi-am dat seama abia când am ajuns în uşa femeii. Fără să scot un cuvânt, m-am apropiat de patul ei.

- Dumnezeu mi te-a scos în cale: băiete, a şoptit femeia chinuită de dureri.

O dorinţă imensă de-a o vindeca m-a cuprins, deşi ştiam că nu sunt în stare. Am vindecat mulţi oameni suferinzi, dar am fost întotdeauna neputincios în faţa celor paralizaţi.

M-am gândit atunci la Iisus şi L-am rugat să mă ajute. Credeţi-mă, simţeam că e acolo, în spatele meu! M-am întors şi chiar am întins mâna să-L ating, dar nu am văzut nimic. Cu toate acestea, îi simţeam prezenţa. M-am aplecat şi am atins picioarele înţepenite ale femeii; m-am rugat câtva timp pentru ea.

Încetase deja să mai geamă şi mi-a spus că durerile au lăsat-o. N-a trecut mult şi femeia şi-a mişcat uşor picioarele. Timid, a mai încercat o dată şi încă o dată, după care, cu puţin efort, a îndoit un genunchi. Cu un ultim efort s-a ridicat apoi din pat. Eram mut de uimire; eu singur n-aş fi putut face asta, ştiu sigur. Toţi îl privesc tăcuţi şi undeva, în adâncul sufletelor, se ruşinează de necredinţa lor.

- Eu am fost cu Filip în târgul de la răsărit şi le-am vorbit oamenilor despre Iisus. Tot timpul m-am frământat, gândindu-mă ce să le spun; îmi era teamă că nu voi găsi cuvintele potrivite şi că nu voi fi ascultat. Dar, cum am ajuns în mijlocul lor, limba mi s-a dezlegat şi cuvintele au curs de la sine, firesc. Matei are dreptate. Sunt convins că Învăţătorul Se va întoarce. Sunt deja mai încrezători; le este dor, dar au speranţa revederii. Îl aşteaptă în fiecare seară. Mănâncă împreună şi nu uită să-I pună şi lui Iisus. Îl aşteaptă până noaptea târziu, după care se găseşte unul dintre ei mai nesătul şi pofticios, care mănâncă în cele din urmă şi ultima porţie.

În cea de-a 40 a seară au stat ca de obicei în jurul focului. Schimbă câteva vorbe şi, obosiţi, se duc la culcare. Vartolomeu rămâne de veghe. După ce pune două lemne pe foc şi-l înteţeşte, se aşează rezemându-se de un stejar bătrân. Îşi aminteşte că, de câte ori au înnoptat aici, Iisus stătea în acest loc. Îi e dor de El...După câteva ore, îl cuprinde foamea. Una câte una, stelele dispar, făcând loc norilor.

Se apucă să mănânce porţia lui Iisus, gândindu-se că începe o nouă zi fără El. Se uită apoi la prietenii săi; toţi dorm adânc. "îi mai las puţin", se gândeşte el. Deodată un foşnet de frunze îi atrage atenţia, întorcându-se, Îl vede pe Iisus apărut ca din senin. Se freacă la ochi, crezând că visează. "Sunt obosit si am vedenii", îşi spune.

- Nu te îndoi, Vartolomeu, sunt eu, Iisus. Nu credeai că mă voi reîntoarce? Vartolomeu tace. Ar vrea să-I cadă la picioare şi să-I ceară iertare, sa-I spună cât de mult i-a lipsit, însă nu reuşeşte să rostească nici un cuvânt. Nu poate nici măcar să-L privească. Îi vine să moară de ruşine, gândindu-se că nici măcar nu mai are de mâncare pentru Învăţătorul său.

- Nu-ţi face griji, nu mi-e foame, răspunde trist Iisus, gândindu-se la ce spusese Dezos despre apostoli. N-ai crezut niciodată cu adevărat în cuvintele mele.
Cu paşi uşori se apropie de ceilalţi şi îi priveşte. I a fost dor de ei şi ar vrea să-i îmbrăţişeze, dar preferă să nu le tulbure odihna. Când ajunge lângă Petru, acesta tresare brusc şi sare direct în picioare.

- Învăţătorule, ştiam că ai să vii! Cât Te-am aşteptat în fiecare clipr În acest moment, Andrei deschide larg ochii şi, văzându-L pe Iisus îi cade la picioare îmbrăţişându-Le. Se trezesc cu toţii şi se aşează cu toţii în jurul Lui, sorbindu-L din priviri. Bucuria revederii le luminează chipurile.

- Adevăr vă spun vouă: oamenii şi au pierdut credinţa în Dumnezeu şi-rătăcesc de la un zeu la altul, sperând că vor afla mântuire sufletelor lor vândute şi grele de păcate.Cine mă va urma şi se va lepăda de sine va avea viaţă veşnică Dar, Învăţătorule, noi te urmăm şi nu avem nimic altceva pe lume decât pe Tine, spune Petru, fericit că poate să-L vadă şi să-L audă.

- Ce înseamnă viaţa veşnică? Dacă e vorba de viaţa asta, aş fi mai bucuros să o pot curma. Numi prezenţa ta îmi dă puterea să respir. În jur e numai violenţă şi desfrâu, suferinţă şi sărăcie. Nu ştiu cine ar dori să trăiască o veşnicie într-o astfel de lume. Cât timp ai fost plecat, au fost mulţi care ne-au ascultat, însă sunt şi mai mulţi care nici nu vor să audă, preferând să şi continue viaţa de mizerie. Pe lângă ei mai sunt cei bogaţi, născuţi şi obişnuiţi cu luxul, lipsiţi de griji. Ei şi au aflat fericirea în avere şi desfătări.

- Am văzut oameni infirmi de-o mână sau de un picior, care în suferinţa lor se mânie pe Dumnezeu că sunt astfel. Se ştiu buni şi fără păcat, şi-L acuză pe Dumnezeu că i-a oropsit pe nedrept. N-am ştiut ce să le răspund nici lor, nici celor buni şi credincioşi, dar săraci Îl acuzau pe Dumnezeu, întrebând dacă asta e răsplata pentru credinţa lor. De ce oare celor răi şi păcătoşi le surâde soarta şi se lăfăi în bogăţie? Cu cât au mai mult, cu atât Dumnezeu Le dă mai mult. Există o răsplată în toate, dar eu însumi nu-L înţeleg întotdeauna pe Dumnezeu.

- Încearcă mai întâi să te înţelegi pe tine însuţi şi apoi să te întrebi cine este Dumnezeu. Într-adevăr, Dumnezeu e drept în toate, chiar dacă nouă şi altora ni se pare că nu. Adevăr vă spun vouă: moarte nu există! Ea nu e altceva decât pedeapsa pentru păcatele oamenilor. Este doar o trecere în viaţa veşnică, fie într-o altă viaţă aici, pe Pământ, până la plata ultimului păcat. Spuneţi că Dumnezeu e nedrept în răsplata Lui. Eu n-aş îndrăzni să-L judec pe Cel care ne-a creat. Cel ce astăzi e bogat şi lipsit de griji, chiar dacă îl ignoră pe Creator, mâine nu va avea nici măcar un colţ de pâine. Dumnezeu nu uită şi nu iartă!

Viaţa veşnică există şi poate că pământenii o vor câştiga dacă şi vor întări credinţa şi nu vor păcătui. Până atunci ei vor plăti cu moartea, trecând prin atâtea vieţi câte păcate au. Pentru cei doisprezece apostoli, cuvintele lui Iisus, deşi simple, sunt greu De înţeles, dar se străduiesc să le creadă. Viaţa aceea veşnică într-o lume mai bună începe treptat să se contureze în minte şi nădăjduiesc să o poată atinge.

- Învăţătorule, dar oamenii au zei în care cred, cărora le aduc jertfe şi li se închină...

- Scriptura zice să nu ridici statui şi să nu te închini la idoli, iar oamenii vor plăti pentru asta. Gândiţi-vă bine dacă vreţi într-adevăr să mă urmaţi, căci mai târziu cale de întoarcere nu veţi afla. Vom fi huliţi şi scuipaţi, ne vor urmări şi pace nu vom avea. Nu e timp pentru odihnă; mintea trebuie să ne fie mereu trează, căci nu ştim ziua în care Dumnezeu va veni să ceară socoteală pentru faptele noastre.

- Dar de ce să ne hulească atâta vreme cât îi întâmpinăm cu iubire şi propovăduim cuvântul Lui Dumnezeu?

- Sunt prea vânduţi puterii şi bogăţiei ca să ne accepte pe noi, care le cerem să renunţe la tot. Unii dintre ei sunt orbi, dar vor să vadă; pe aceştia va trebui să-i găsim, căci ne aşteaptă. Vor fi mulţi care ne vor urma, dar lupta noastră va fi grea.

- Bine, dar ei îşi văd salvarea în lupta pe care o poartă împotriva romanilor; omoară şi sunt omorâţi pentru asta.

- Chiar dacă vor câştiga, spuse Iisus, va fi o victorie temporară şi amăgitoare, căci se va ridica un alt împărat care-i va asupri si îi va săraci si mai mult. Aşa cum o turmă are un singur păstor, tot aşa şi oamenii au un singur Conducător şi Acesta este Dumnezeu, Cel ce i-a creat.

XXX

Deşi au avut o zi grea şi oboseala le toropeşte trupurile, nici unul nu vrea să adoarmă, preferând să-L mai asculte pe Învăţător. Iisus le vorbeşte cu voce domoală, răspunzându-le răbdător la toate întrebările. Într-un târziu, adorm pe rând, fericiţi că-L cunosc şi mulţumind lui Dumnezeu că L-a scos în calea lor.

Iisus nu poate să adoarmă. De câteva nopţi îi apare tot mai des acea cruce însângerată - viziunea veche ce I-a apărut încă din Templu. Se depărtează de tabără şi începe să se roage. Închide ochii şi de concentrează. Revede crucea şi se străduieşte să-Şi o apropie Treptat, imaginea creşte, devenind din ce în ce mai luminoasă. Vede clar urmele De sânge. Întreg corpul Îi este încordat. Încă puţin şi... vede! Îşi vede chipul însângerat, mâinile şi picioarele zdrobite sub apăsarea cuielor şi apoi o lumină puternică Îl orbeşte. îngrozit, deschide ochii. Nu are timp să gândească, fiind tulburat de glasul atât de familiar:

- Da, Iisus, acesta e sfârşitul Tău. Asta va fi răsplata oamenilor pentru iubirea şi dăruirea Ta.

- Se poate schimba ceva? Există vreo cale?

- Nu depinde de Tine, Iisus. Tu Te-ai dăruit lor întru totul. Numai de ei depinde.

- Şi moartea mea le va folosi măcar? Vor deveni mai buni?

- Să sperăm că aşa va fi...

Nu mai aude ultimele cuvinte, lumina dispare, făcând loc întunericului nopţii. Se gândeşte toată noaptea. De ce trebuie să moară? A venit cu iubire printre oameni. Îşi aminteşte cu tristeţe avertismentele Învăţătorului Său din Templu. Atunci n-a vrut să creadă. Şi totuşi, nici acum nu-i vine să creadă tot mai speră Că oamenii sunt altfel. Deodată Îl aude din nou pe Dezos, însă de data aceasta fără să-L mai vadă.

- Iisus, nu te teme, prin moartea Ta vei arăta oamenilor că ea nu este decât o pedeapsă pentru necredinţa lor. Vei învia după trei zile şi puţini vor fi aceia care-Ţi vor vedea lumina.

Până dimineaţa nu a mai adormit. Amintirea viziunii Îl face să se cutremure. Îi dă curaj speranţa că totuşi ceva ar putea să schimbe destinul. Poate prietenii Săi... Nu ştie dacă e bine ca aceştia să afle. Decide să nu le spună nimic prietenilor, în fond, depinde şi de ei, sau mai ales de ei dacă va ajunge sau nu pe cruce. Iisus şi oamenii Săi continuă să pribegească şi să le vorbească oamenilor, însă, de data asta, lupta e deschisă. Deosebit de importantă este "dărâmarea Templului", consemnată în Biblie ca fiind momentul izgonirii vânzătorilor din Templu, în realitate, nu revolta lui Iisus a fost momentul marcant şi nici alungarea negustorilor din lăcaşurile sfinte.

Gestul lui Iisus a fost mult mai profund, El urmărind nimicirea credinţelor false şi punerea temeliilor unei noi credinţe, unice şi adevărate, şi anume creştinismul.
Mai marii vremii credeau în zeii lor, ridicându-le statui şi temple costisitoare. Recunoşteau fiecare în felul lui divinitatea şi aveau frica de răzbunarea lui Dumnezeu. Pentru uciderea unui copil, în sufletele lor se strecura frica răzbunării divine şi atunci ridicau repede o statuie sau un templu, considerând păcatul şters, pentru ca apoi să o ia de la capăt. Închipuiseră zei pentru orice, în funcţie de năzuinţele lor. Era secetă, exista un zeu al ploii pe care-l invocau şi dacă nu ploua, atunci - îşi spuneau ei - zeul este mâniat şi-i aduceau alte jertfe. Dacă era război, făceau jertfe de animale şi uneori omeneşti pentru a-şi îndupleca idolul să le aducă victoria. Aveau tot atâţia zei câte dorinţe şi nu conteneau să li se închine.

Bineînţeles că acest sistem accentua şi mai mult sărăcia celor mulţi şi nevoiaşi, care în neputinţa şi credulitatea lor ofereau şi din puţinul pe care-l aveau, jertfe sau

tribut pentru vreun copil suferind sau pentru un strop de ploaie care să le salveze recolta.

Iisus nu poate îndura asta; trebuie să trezească oamenii şi să-i aducă pe drumul spre adevărata credinţă în Dumnezeu. Prin gestul Său a vrut să dărâme doctrinele false, întreţinute de oamenii puterii şi cărturarii vremii. Îl frământa resemnarea oamenilor în faţa morţii. Aveau frică de ea şi erau convinşi că o pot evita, resemnându-se. Din păcate, şi în zilele noastre există aceeaşi atitudine în faţa morţii, deşi au trecut de atunci 60 000 de ani. Iisus le-a spus că dacă vor dărâma Templul, El îl va ridica din nou în trei zile, dăruindu-şi trupul ca temelie pentru adevărata credinţă.

Iisus ştia că urma să moară şi să învie după trei zile şi prin asta dorea să dovedească oamenilor că moartea - aşa cum o înţelegeau ei , un sfârşit definitiv şi ireversibil ei vor câştiga credinţa, vor avea viaţă veşnică. "Templul", de fapt creştinismul pe care urma să-l ridice în trei zile, va rămâne veşnic şi nimeni nu-l va putea distruge. Însă oamenii nu L-au înţeles atunci iar mai târziu, când au înţeles, au denaturat învăţătura lui Iisus în funcţie de momentele istorice şi interesele vremii. Dovadă evidentă este scindarea religiei creştine, la început în ortodoxism şi catolicism, apoi în zeci de orientări, secte şi curente. Treptat, s-a revenit la ce-a fost: mai multe religii, mai mulţi dumnezei, ritualuri complicate şi sofisticate, deseori aberante.

Este trist faptul că transpare tot mai evident zădărnicia jertfei lui Iisus, de vreme ce s-a ajuns de unde s-a plecat. Practic, retrăim trecutul, dar într-o epocă aşa-zis modernă.

Unificarea tuturor religiilor într-una singură se impune şi oamenii o doresc, dar nu ştiu cum s-o facă. Şi chiar dacă ar şti cum, îi împiedică biserica şi reprezentanţii săi, aserviţi intereselor politice. În afară de asta, oamenilor le lipseşte curajul, iar credinţa lor e şubredă, aşteptând resemnaţi o nouă venire a lui Iisus pentru a-i salva. Dar istoria nu se repetă! De data asta Iisus nu s-a întors ca Miel, ci a venit cu sabia dreptăţii.

Capitolul 14

SĂRBĂTOAREA FLORILOR

Iarna a trecut greu. Revoluţia a amorţit cumva în oamenii învinşi de mizerie, lipsuri şi boli, dar mai ales de sărăcie sufletească, de lipsa idealurilor concretizate, de ţeluri devenite himere. Pământul acesta, aflat la răscruce de lumi, este locul de întâlnire al multor naţii ce-i râvnesc bogăţiile. Trimişi ai Curţilor Imperiale se amestecau în revoluţii şi revolte, provocându-le sau înăbuşindu-le. Dezorientaţi, oamenii luptă, stârniţi de aventurieri deveniţi căpetenii peste noapte. Îşi pierd viaţa, neştiind pentru ce. Mor cu ochii deschişi, cu sufletul neîmplinit, lăsându-şi urmaşilor întrebările nerostite. Neajunsurile şi lipsurile nu-i ocolesc nici pe Iisus şi oamenii Săi. Iarna au petrecut-o într-o casă aflată la periferia unui orăşel liniştit. Au închiriat-o toamna târziu, când mulţi din cei care L-au însoţit plecaseră la casele lor. Au rămas cei 12 şi câteva femei printre care Maria şi Marta. Iisus priveşte în fiecare din ei, le întinde curse, le testează rezistenţa la ispite încercându-le astfel curajul şi credinţa. Se

întristează văzându-i cât sunt de slabi şi neîncrezători, dar îi iubeşte pentru stăruinţa lor. Aşezat pe trepte cu privirea departe Iisus cântăreşte viitorul. Am oare viitor?" , se întreabă în gând "un prezent în care nu se întâmplă nimic nu are viitor De aproape trei ani nu se întâmplă nimic". Gândurile îl năpădesc, S-a trezit dis-de-dimineaţă. Acelaşi presentiment al pericolului îl apasă.

Nu-şi poate explica această stare. E printre puţinele lucruri pe care nu Şi le poate explica. Se concentrează şi află aproape orice, însă acest pericol rămâne în continuare un mister. Ascultă susurul apei, aude natura reînviată ce-şi strigă bucuria. Se spovedeşte Naturii, punându-i întrebările Sale. Mută de această dată, Natura nu-I răspunde, trăindu-şi grăbită trezirea. Din nou acelaşi semnal ascuţit îl străfulgerează prin inimă şi simţuri.

În noaptea care a trecut s-a trezit în mijlocul aceluiaşi vis chinuitor. Crucea mare şi aprinsă care se apropia. Când să-L atingă, strigase "Tată!" şi Se trezise cu trupul frânt de durere. De ce strigase "Tată!" Era oare Fiul Lui? Acolo, în deşert, El Îl numise "Fiule". Însă toţi suntem copiii Lui. Începe să Se roage. Aude nişte paşi în spatele uşii. E Maria; s-a sculat dis-de-dimineaţă şi trebăluieşte ca de obicei. Şi ea simte ceva şi Îl vede neclintit, dar nu spune nimănui. Doar îi mustră pe apostoli când i se pare că-L sâcâie prea mult pe Domnul cu acelaşi întrebări ale căror răspunsuri le uită mereu. Ar vrea să-I spună bună dimineaţa şi să-L întrebe dacă doreşte ceva.

- Hai, vino, Maria, şezi aici!

Din spatele uşii se desprinde o siluetă îmbrăcată în haine lungi şi cernite. Capul îi e acoperit. Are faţa trasă, dar ochii îi ard de lumină.

- Iisus, ce Te frământă? întreabă ea.

- Spune, tu de ce stai cu mine? îi răspunde tot cu o întrebare.

- Doamne, de ce mă întrebi? Ştii doar...

- Dar vreau să aud răspunsul tău, cu vorbe.

- Pentru că... îţi aparţin· Iisus oftează. Aşa e. Dar ce folos, murmură ca pentru. Sine. Cu apostolii e altceva. S-au trezit aproape cu toţii, când Iisus îi zice Mariei să-i adune în camera Sa. Îi priveşte pe rând, apoi spune:

- Plecăm imediat!

- Bine, dar...

- Şi încotro o apucăm? E încă frig... Luaţi pe nepregătite, intră în panică, pun întrebări fără rost. Îi sperie acest fel de a proceda al lui Iisus. Niciodată nu-I pot anticipa gândurile sau reacţiile, întotdeauna Acesta acţionează în modul cel mai puţin probabil.

XXX

Oamenii se revoltaseră din nou, mai îndârjiţi şi mai hotărâţi în lupta lor. Multe religii au fost desfiinţate , mulţi zei îngropaţi, adepţii acestora părăsindu-i şi unindu-se. Învăţătura lui Iisus le insuflă o forţă uriaşa care zdruncină Imperiul Roman. Luptele sunt pe faţă; ororile şi grozăviile romanilor nu-i sperie. Poporul îl vrea conducător. Trimit soli oriunde cred că îl pot găsi pe Iisus. Doresc ca El să-i ducă la victorie. Cred în El şi ştiu că este Messia trimis de Dumnezeu să-i dezrobească. Iisus predică în temple sau sub cerul liber, oriunde se strâng oamenii să-L asculte. Ziua vorbeşte poporului, iar noaptea se retrage cu apostolii în locuri neştiute de nimeni.

XXX

În cetatea spre care se îndreaptă Iisus însoţit de cei 12 apostoli, victoria e în mâinile poporului. A fost multă vărsare de sânge şi poporul a dat multe jertfe pentru a-şi câştiga libertatea. Parte din autorităţile imperiale sunt fugărite, altele chiar ucise. Într-o atmosferă de haos şi dezorientare, oamenii trăiesc bucuria eliberării şi-L aşteaptă pe Iisus. Văd în El cel mai potrivit conducător, căci datorită ideilor Lui au căpătat acea forţă ce le-a adus în final victoria. Mai mult decât atât, pe fondul luptei împotriva romanilor sunt distruse multe secte. Vestea că Iisus se îndreaptă spre cetatea lor se răspândeşte cu iuţeala fulgerului şi oamenii îl aşteaptă nerăbdători să-L ungă conducător.

Îl aşteaptă cu braţele încărcate de flori şi ramuri. Îl aşteaptă cu bucurie şi dragoste pe Cel care le vindecă rănile trupului, îi învie şi le vorbeşte atât de frumos. Se îmbulzesc pe străzile strâmte ale cetăţii spre intrarea prin care bănuiesc că va intra Iisus înconjurat de apostolii Săi şi de alţi câţiva ucenici Iuda deschide calea cu vocea lui autoritară. Când Iisus intră în cetate, oamenii îl strigă într-o explozie de bucurie, aruncând flori în calea Lui; îşi aştern hainele pe jos, să păşească peste ele; se îmbulzesc să-L poată vedea. E o adevărată sărbătoare a florilor, un triumf al revelării lui Dumnezeu în această închinare plină de recunoştinţă.

Iisus aude aplauze şi ovaţiile mulţimii, dar priveşte în viitor, căci ştie deja nu va trece nici o săptămână şi aceiaşi oameni Îi vor cere moartea...

Îmbulzeala face aproape imposibilă înaintarea grupului. Câţiva apostoli merg înainte deschizând drum Învăţătorului lor. Simt o mândrie nemaiîncercată până atunci că sunt apropiaţii Lui. Iisus intră în templu şi mulţimea se strânge în jurul Său, aclmându-L.

- Trăiască Iisus, căpetenia noastră!

- Trăiască împăratul nostru!

- Messia cel multaşteptat, ne-ai salvat de la moarte! strigă mulţimea înflăcărată. Iisus le face semn că vrea să le vorbească.

- Eu n-am venit să vă conduc de pe un tron luxos, iar voi să vă supuneţi şi să faceţi lucruri de care nu sunteţi convinşi. Dacă aş accepta să vă conduc revoluţia, ar însemna să repetăm acelaşi regim, doar sub altă formă. Mulţimea nedumerită şi consternată începe să murmure, arătându-şi nemulţumirea. Unul din conducători prinde curaj şi strigă:

- Noi n-am fi câştigat dacă nu Te-am fi întâlnit şi dacă nu Ţi-am fi ascultat învăţăturile.

- Eşti singurul care ne poţi conduce, strigă un bărbat mai în vârstă.

- Fii conducătorul nostru, Iisus! se aud mai multe voci.

- Însuşi Scriptura spune că Messia va veni pe Pământ şi ne va fi căpetenie. Dacă eşti Tu Acela, atunci rămâi în fruntea noastră, căci lupta nu s-a terminat!

După ce îi ascultă pe toţi, Iisus le răspunde:

- Eu sunt Cuvântul Celui care M-a trimis. Cel care trebuie să ne fie Conducător e unul singur şi Acela este Dumnezeu. Şi, apoi, lupta este a voastră, este în fiecare din voi. Calea Mea nu e a războiului. Mulţimea e derutată, devine din ce în ce mai agitată. Chiar unii dintre apostoli nu înţeleg atitudinea lui Iisus. Deşi au mai vorbit şi în alte rânduri despre asta şi ştiu părerea lui Iisus, le este greu să creadă şi să înţeleagă refuzul Său. Toma se hotărăşte în cele din urmă să intervină:

- Învăţătorule, poporul Te vrea. iar Tu meriţi să ne stai înfrunte. De ce să nu intrăm şi noi în lupta lor? Sunt sigur că oamenii vor lupta mai bine şi vor câştiga. Ţi-ar fi mult mai uşor să întemeiezi o credinţă şi să uneşti religiile dacă le-ai conduce războiul de eliberare.

- Lupta Mea e cu sufletul şi cu mintea omului. Trebuie să ieşiţi din aceste sisteme de conducere, oricât ar fi ele de bine intenţionate. Ele nu pot duce la adevărata evoluţie. Adevărata deschidere a omului stă sub semnul liberului arbitru. Războiul pe care l-am câştiga, într-adevăr i-ar obliga să accepte noul mod de a privi lumea, de a trăi. dar nu le-ar da convingerea că ceea ce le-am adus Eu este cel mai bun mod de viaţă. Ei ar trăi în continuare pentru această lume. Eu le-am adus vestea adevăratei vieţi. Una e să te jertfeşti pentru un lucru din această lume, cum este lupta voastră pentru eliberare şi alta este să te sacrifici pentru viaţa adevărată. Puternic nu e cel care ucide, puternic e cel care îndură. Ce e mai uşor, să loveşti, sau să rabzi durerea, ştiind că oricând îţi poţi spulbera duşmanul?

- Dar cum se poate suporta o asemenea nedreptate? se aude un glas din mulţime.

- Prin Dragoste, Iubire şi Credinţă. Dragostea te face să vezi numai lucrurile bune ale omului, chiar dacă îţi este duşman. Iubirea, dacă o ai, te face să vezi toţi oamenii egali în faţa ta şi a lui Dumnezeu, iar Credinţa îţi dă nădejdea că gestul pe care îl faci îl va schimba pe inamicul tău. Deşi înţeleg cele auzite, apostolii nu vor să accepte. Le-ar fi mult mai uşor să se alăture furiei unei mulţimi care luptă pentru o viaţă mai comodă. Aşa, vor fi condamnaţi să fugă, să se ascundă pe de o parte de trupele romane instigate de sinedriu, pe de alta parte de oamenii sinedriului trimişi în ascuns să-i anihileze. Iisus ştie acest lucru. Singurul motiv pentru care totuşi acceptă calea Lui e respectul pe care I-l poartă şi faptul că întotdeauna le dovedise că avea dreptate. Uneori, descoperă aceasta mult mai târziu, însă de fiecare dată cele spuse de El se adeveresc.

Capitolul 15

CINA CEA DE TAINĂ

S-au strâns toţi în jurul mesei, pe scaune frumos lucrate, ca la o reuniune a conducătorilor lumii. Toţi au trădarea în ei. Trădarea se dă la naştere, face parte din Creaţie. Depinde de fiecare dacă i se opune sau nu. Iisus ştie aceasta. Şi niciodată nu a trădat. Ar vrea ca nici oamenii de lângă El să n-o facă, însă din păcate sunt prea slabi pentru asta. Îl ia pe Iuda deoparte, zicându-i că are o misiune pentru el.

- Uite, îi spune, Eu trebuie să fiu prins de oamenii sinedriului ca să se împlinească scriptura; altfel, ceea ce vrem noi nu se va realiza niciodată. În primul moment, Iuda se împotriveşte, reacţionează chiar violent, spunând că el niciodată nu va accepta aşa ceva.

Mai târziu, însă, cedează, nici Iisus nu-Şi explică de ce. I se pare însă ciudat că Iuda şi-a pierdut lumina din priviri şi nu mai vorbeşte coerent. Argumentul pe care I l-a adus era aproape un nonsens: I-a spus că nu avea decât să-i aducă pe acei oameni, pentru ca El ar fugi imediat. În acest fel, ei şi-ar dovedi clar că sinedriul vrea capul lui Iisus. Dar acest lucru era ştiut şi de copiii mici, nicidecum nu trebuia dovedit. Mult mai târziu, Iisus a aflat ce se întâmplase. Iuda devenise un simplu robot executant al voinţei celorlalţi. Aceştia auziseră replicile lui Iuda şi nu le-a fost greu să înţeleagă ce îi ceruse Iisus, însă nimeni nu a intervenit în discuţie.

Stau toţi treisprezece la masă şi Iisus cere pâine şi vin.

- Acum se înfăptuieşte ceea ce doriţi cu toţii. Pâinea este trupul Meu, mâncaţi! Vinul este sângele Meu, beţi!

Andrei refuză. E cel mai curat dintre toţi, cel mai tânăr. Iisus, însă, Îl îndeamnă, încă o dată şi încă o dată. Cât ar vrea să nu-L asculte şi să se ridice de la masă! Toată Fiinţa Lui îl roagă pe Andrei sa refuze, însă rosteşte calm îndemnul fără cea mai mică urmă din zbuciumul lăuntric. În cele din urmă, Andrei acceptă. Zâmbetul larg al lui Iisus măreşte nedumerirea tânărului apostol. Îi priveşte cum rup fără remuşcări din "trupul Său" şi cum, uimiţi de gustul ciudat al pâinii, continuă să mănânce. Neîncrezători, îşi toarnă vinul în palme şi, uimiţi că vinul se încheagă, beau până la ultima picătură, chiar dacă vinul e puţin sărat. După ce beau toţi, Iisus se ridică şi îl trimite pe Iuda să cumpere de mâncare pentru Paşti. Trebuie să sărbătorească cum se cuvine asemenea sărbătoare. Toţi ştiu că Iuda nu are bani pentru cumpărături şi, dacă l-ar trimite într-adevăr pentru pregătirile de Paşti, ar trebui să-i dea şi bani. Deşi ştiu unde merge cu adevărat, nu-l opresc. Nici măcar unul din ei nu încearcă să-l întoarcă din drum. Într-o strălfulgerare de revenire a conştiinţei, Iuda se opreşte o clipă pe loc, ţintuindu-i pe toţi cu privirea. Însă nici unul nu are curaj şi mometul se pierde, iar Iuda redevine instrumentul celorlalţi. După plecarea lui Iuda, Iisus le spune apostolilor:

- Eu nu peste mult timp, am să mor. Am să mor şi apoi voi învia. Voi muri de o moarte violentă. Şi credeţi-Mă, toate se vor întâmpla pentru întărirea credinţei voastre. Voi acum nu mă credeţi când vă spun că sunteţi morţi. Sunteţi cu toţii morţi pe această planetă, iar misiunea Mea este să vă dau adevărata viaţă. Dacă măcar voi m-aţi crede, nu s-ar întâmpla nimic din cele ce vor veni. Însă...

XXX

Toată ziua fuseseră pe drum. Prin manevre abile reuşiseră să scape de urmăritori. Chiar dacă aceştia din urmă erau mânaţi de furie şi de teama de a nu scăpa un câştig gras, nu se puteau mobiliza ca ei. Nu puteau trăi disperarea celui vânat. Acum, după ce se spălaseră în râul care trecea pe la marginea pădurii, stăteau la foc fără a rosti nici o vorbă. Fusese o zi foarte grea. Fiecare din cei doisprezece îi simţea prezenţa mai puternic ca oricând, Îl simţeau scornindu-le creierele până în cel mai ascuns ungher. Se pregătea să le pună o întrebare. Întrebarea de-al cărei răspuns depindea misiunea lor. De acest răspuns depindea cursul istoriei. De obicei le vorbea în pilde sau le punea întrebările în aşa fel încât ei să nu-şi dea seama ce dorea să afle de fapt. De această dată, însă, a preferat să fie direct.

- Noi avem o misiune. O misiune cu un ţel nobil, care urmează să schimbe întreg cursul istoriei. Aşa ceva nu s-a mai petrecut niciodată în lume. De aceea aş vrea să vă pun o întrebare la care voiesc să-mi răspundeţi cât se poate de sincer.

- Pentru a dovedi că exist viaţă dincolo de moarte trebuie o jertfă; trebuie ca cineva să moară pentru a învia. Cine dintre voi ar accepta să se jertfească? Iisus priveşte focul. Ştie dinainte care va fi rezultatul testului Său, însă speră într-o schimbare în bine. Tăcerea lor, însă, îi spulberă speranţa. Într-o ultimă încercare, ridică ochii către cel mai vârstnic. Petru răspunde sigur pe el:

- Eu pot, pot orice pentru Tine, învăţătorule, chiar dacă sunt cel mai bătrân.

De ce trebuia să spună asta? se întreabă Iisus. Vorbele lui îi arată sufletul. Crede că dacă este mai în vârstă are ceva în plus. El ar trebuii să fie exemplul. Păcat, tare păcat. Îşi opreşte privirea la Toma, întrebându-l din ochi.

- Dar de ce e nevoie neapărat de o jertfă? Eu nu cred că trebuie să moară cineva pentru asta. Dacă moare, ce dovadă avem că apoi poate învia? Toma nu a crezut niciodată în viaţa de apoi. El a crezut într-un nou mod de viaţă şi în noutatea ideilor, în frumuseţea spirituală, însă pierdea întotdeauna esenţialul - le disocia pe toate acestea de viaţa adevărată. Trece apoi cu privirea pe la fiecare, dar toţi găsesc câte un subterfugiu.

Ajunge la Andrei. Acesta Îi răspunde fără nici cea mai mică şovăială că s-ar jertfi. Este singurul care acceptă. Poate de aceea Iisus îl iubeşte cel mai mult. Spusese odată că cele mai scumpe persoane pe această lume sunt mama Lui şi Andrei. O taină îi leagă pe cei doi. Într-un târziu, se organizează garda; se hotărăşte ca în acea noapte să fie de strajă Iuda şi Iisus. După ce toată lumea adoarme, Iisus discută din nou cu Iuda. Îi spune că a sosit timpul să-şi îndeplinească misiunea. Nu I-a fost prea greu să-l convingă să-i aducă pe oamenii sinedriului. De altfel, Iuda nici nu ştia prea bine ce face; era într-un fel de transă. Mai târziu, când a sosit însoţit de ceilalţi, era sigur că Iisus va fugi, aşa cum se înţelesese cu EL. De aceea, a fost uimit când Iisus, în loc să fugă, a mers direct în mâinile lor. Petru, dorind să-L apere, ridică sabia şi loveşte. Nu nimereşte, însă atinge urechea unui soldat. Iisus ridică urechea de jos şi o lipeşte la loc, vindecând-o.

"Degeaba, Petrule - gândeşte Iisus - nu asta este calea şi, oricum tu eşti prea bătrân pentru a trăi cum trebuie. Ai spus-o. Iar voi degeaba vă uitaţi amar acum, decizia aţi luat-o mai demult. Sărmane Iuda, când vei realiza ce-ai făcut, nu vei mai putea trăi ca înainte."

Capitolul 16

TRĂDAREA

"Ce ar fi vrut Pilat, o demonstraţie'?" îl crede un farsor, un şarlatan. Vrea să-I vadă "trucurile". Stupid. La urma urmei, nu-L cunoaşte, nu are de unde să ştie că "trucurile" Sale sunt de natură divină. Şi, pentru că nu-L întreabă decât banalităţi, preferă să nu răspundă. Demnitatea lui Iisus îl cucereşte pe Pilat. Acesta se miră în sinea lui cum de acest înşelător nu încearcă să-şi salveze pielea. Din acest moment, pretorul roman începe să-şi pună întrebări: "Oare nu cumva ceea ce se vorbeşte despre El e adevărat?" Pesemne că da, din moment ce a adunat atâţia oameni. Popii aceştia îl acuză de instigare împotriva imperiului. Toate datele culese de oamenii săi infirmă însă aceasta, Iisus chiar a refuzat să conducă revolta populară. Practic, nu are de ce să-L acuze. Într-un fel, a servit imperiul prin refuzul Său. Pilat se gândeşte să-L elibereze. Singurul lucru care îl împiedică să o facă e înverşunarea preoţilor. Iisus le-a răsturnat acestora scala de valori şi i-a. pus pe ei în postura de farsori şi şarlatani. Poporul nu-i mai divinizează, nu le mai acordă respectul de altădată. Totuşi, nu e bine să-ţi faci duşmani în cea mai puternică pătură socială. Toţi consilierii îl sfătuiesc să-L elibereze pe Iisus. Chiar dacă vrea să întemeieze o nouă religie, să aducă un nou zeu, acel lucru nu deranjează cu nimic imperiul. Chiar şi soţia sa insistă să-I dea drumul. Pilat se teme însă că, prin intrigile sale, sinedriul îl va da jos din postul de guvernator. De ce oare regele lor nu a mai luat nici o decizie? Lui i-ar fi mult mai simplu să-I găsească o vină după legile iudeilor. În felul acesta, pretorul se spală pe mâini şi nu poate fi acuzat nici de sinedriu. Nici de popor. Dar îşi creează singur o mare

problemă. Dacă ar fi vorba de vreun tâlhar sau criminal, nimic mai simplu să-l condamne, dar aşa... Într-un târziu vine cineva cu soluţia. De Paşti, exista obiceiul să se graţieze un condamnat. Acum au noroc fiindcă au doi condamnaţi. În acest fel se dă posibilitatea poporului să aleagă...

Aproape toţi locuitorii se strâng în piaţă. Vin şi din alte oraşe. Locul e arhiplin. Se anunţă că guvernatorul va graţia pe unul din cei doi condamnaţi. Nu se ştie încă pe cine. Va fi Iisus sau Baraba? Oamenii de bun simţ se gândesc că e ceva dubios în toate acestea, pentru că, în afara faptului că Baraba e un criminal, el e şi unul din conducătorii revoluţiei, aşa că nu există nici un motiv să fie lăsat în viaţă. Mulţi aflaseră ce pregătise Pilat. Între aceştia se află şi capii revoluţiei. Aceştia se mişcă necontenit prin piaţă, vorbind câte unui grup. Şi ei, ca şi oamenii lui Iisus, sunt urmăriţi. Poporul începe să ezite, nu ştie pe cine să aleagă. La început au înclinat, cum era firesc, către Iisus, însă mai apoi, influenţaţi de capii revoluţiei, îşi schimbă părerea. E suficient să se vorbească unui grup de patru-cinci persoane, ca în câteva minute află alte câteva zeci; se răspândeşte zvonul că Baraba le va aduce eliberarea naţională. În acest timp, apostolii, răspândiţi prin mulţime, îi ascultă şi ei pe oamenii lui Baraba. Nu spun nimic, doar ascultă. Le e temă să nu fie descoperiţi şi închişi. Au uitat prietenia pe care I-au promis-o lui Iisus. Au uitat că El i-a scos din mocirlă, oferindu-le şansa unei alte vieţi, şansa de a deveni oameni. Frica le paralizează orice gând, orice iniţiativă. N-ar trebui decât să meargă şi ei printre oameni şi să le amintească ce le-a adus Iisus şi ce le aduce Baraba. Unul le aduce Iubirea, alinarea suferinţelor, împăcarea, calea către Dumnezeu, celălalt le aduce crimă război, răzbunări, violenţă.

Când guvernatorul întreabă poporul din piaţă pe cine să elibereze, este sigur că va fi ales Iisus. Aproape nu-i vine să creadă când aude adunarea aclamându-l pe Baraba. Nu înţelege cum s-a întâmplat aceasta. Mai târziu, oamenii săi îi raportează care a fost cauza, însă e prea târziu - nu mai poate face nimic. Iisus se gândeşte la prietenii Săi. Îi ghiceşte strecurându-se prin mulţime. Pentru această trădare, desigur vor plăti, însă va schimba ceva pedeapsa lor?

Totul va rămâne încremenit în timp.

Capitolul 17

LUMINA UCISĂ

Mă îndrept cu paşi grei, de plumb, spre moarte. Sau spre viaţă? Nu ştiu... Mi-e frică; mi-e frică de moarte. Teama de necunoscut mă copleşeşte. Dar nu... Un fir de speranţă şi dorul de Tatăl Ceresc, acel dor neînţeles şi nestins care m-a chinuit încă de la naştere, îmi dau puterea să merg mai departe, să aflu, să ating Adevărul de neatins. În faţa mea se ridică ameninţător Golgota - muntele morţii. Mă doare apăsarea crucii. Totul e durere. Lemnul mă încovoaie sub greutatea lui. Oh, de n-aş cădea! Orice s-ar întâmpla, vreau să merg drept, să rămân neîngenunchiat în faţa morţii, şi poate că dincolo de ea voi şti, voi afla de ce tocmai eu, de ce El a vrut să fie aşa. Tată, de ce nu mi-ai ascultat ruga? Dacă sunt eu Fiul Tău, de ce trebuie să mor? ... Tot timpul m-a chinuit, m-a durut viaţa, m-au durut oamenii, deşi i-am iubit... E amară viaţa, şi totuşi vreau să trăiesc, mă auzi?... De ce tocmai eu? întrebări nerostite, înălţate spre Cer,

însă Cerul rămâne mut. Pe măsură ce urc, spaţiul se dilată, ţinta e tot mai departe. Vreau să prelungesc clipa sau să o opresc în loc. Privesc în jos: piatră, peste tot piatră. Oameni şi suflete de piatră. Şi timpul parcă a împietrit prelungind agonia. Aud lovituri de bice. Simt ceva fierbinte pe spate. Sânge.
Doamne, cum de-am rezistat? Numai Tu mi-ai dat puterea. Dar pentru ce, pentru ce tot acest chin? Când oare am să înţeleg? De ce nu-mi răspunzi? De ce-mi vorbeşti numai când vrei Tu? Unde eşti acum, când am atâta nevoie de Tine?

Şi mulţimea care mă strânge din toate părţile şi mă îmbrânceşte fără milă... Ce-am făcut, ce v-am făcut? Ce rău am făcut că ţi-am însănătoşit fiica? Sau tu, care ai fost atâţia ani orb, acum, când ţi-am redat vederea, de ce mă priveşti cu atâta ură? De ce aruncaţi cu pietre? Încearcă să spună ceva, însă nu reuşeşte. Ar fi în zadar. Nimeni nu m-ar asculta. Nici măcar nu m-ar auzi... Mă uit adânc în ochii oamenilor. Văd numai priviri încărcate de ură...

... Mi-e sete... Atâta lume în jur, iar eu mă simt singur. Atât de singur... Dar parcă văd... Nu cumva e Petru? Crucea mi se pare mai uşoară şi mâinile nu mă mai dor! Iubite Petru, ai venit! Cum să-ţi mulţumesc pentru alinarea ce mi-o aduci?... N-am cum, ţi-am dat tot. Oh, parcă şi drumul e mai uşor, şi soarele mai blând. De ce nu te apropii? Haide, nu-ţi fie frică! Apropie-te să-ţi văd chipul atât de drag. Vino să-ti spun cât mă bucur că nu te-ai lepădat de mine. Oh, Doamne, nu mai văd bine. M-am amăgit? Nu e el? într-adevăr, nu e Petru... Deci ceea ce i-am spus aseară s-a împlinit. Cât mi-aş fi dorit să nu fie aşa! Tristeţea mă copleşeşte din nou. Dumnezeule Atotputernic, mă las în voia Ta. Nu mă îndoiesc de Tine, dar mă îndoiesc de mine. Să fiu eu Acela? Sunt eu Fiul Tău?

Urc muntele, crucea e mai grea cu fiecare pas. Mă uit mai atent, poate zăresc pe ceilalţi prieteni. Măcar unul. Marcu, Ioan, ori poate micuţul Andrei... Unde sunteţi, dragii mei?

Caut cu privirile prin mulţime, printre oamenii deveniţi peste noapte duşmani... În zadar, nu văd pe nici unul. Îi chem, nu-mi răspunde nimeni... Sunt singur, singur pe drumul calvarului meu... Dar ce spun? Acesta nu e calvarul meu, e calvarul lor, al oamenilor fără credinţă.

Doamne! Trupul mi se sfâşie de durere şi de povara crucii, soarele mă arde, dar mai presus de aceasta suferinţa mă apasă durerea de oameni, mă doare cel de colo, care, până să mr întâlnească, fusese şchiop, iar acum, când este sănătos, îmi cere moartea. Şi femeia aceea care m-a întâmpinat cu flori şi ramuri de salcie la intrarea în templu. Uite-i şI pe cei doi care şi-au întins hainele în faţa templului, rugându-mă să-i onorez păşind peste ele... Aceiaşi oameni cu alte feţe. Cât de singur sunt. Numai pe Tine Te am, Tată! Te rog, nu mă lăsa...

... Am ajuns în vârf. Voi fi pus pe cruce; îmi repet că asta e voia Tatălui. Aş îndura mai uşor dacă oamenii ar fi altfel, însă nu văd în jur decât răzbunare şi sete de sânge. Au şi ei credinţa lor. Cred în revoluţia lor, ignorând credinţa divină. Dar nimic nu se poate face împotriva lui Dumnezeu, de asta sunt sigur. O zăresc ascunsă în mulţime pe mama. Sărmana femeie, nimeni nu-ţi va uşura durerea şi dorul de fiul care nu ţi-a aparţinut niciodată. Iertare, scumpă mamă. Oh, ce tristeţe imensă mă cuprinde pentru voi, oameni sortiţi orbirii şi blestemaţi să bâjbâiască în întunericul necunoaşterii. Pace vouă!

Câtă dreptate a avut Maestrul când am părăsit Templul! Ce se întâmplă? Oameni buni, ce faceţi? Nu-mi luaţi cămaşa! Mi-aţi luat tot, mi-aţi furat copilăria, tinereţea, acum îmi luaţi viaţa. Nimeni nu mă aude, de fapt. Sunt doar cuvinte nerostite...

Primul cui ... Mâna dreaptă se crispează de durere. Văzduhul se cutremură de ţipetele frenetice ale oamenilor. Aud un ţipăt sfâşietor, încercând să înduplece providenţa ... E mama ... O, voi oameni, cum i-aţi ucis într-o clipă iubirea! Mă doare, mă doare şi mă rog pentru oameni, mă rog pentru mama. Lacrimi de sânge îmi curg pe obraji.

Îmi fixează mâna stângă pe cruce. Al doilea cui. N-am putere să strig. Nu mai am nici o putere, puterea e în mâna lui Dumnezeu. Dumnezeule, să nu mă părăseşti şi iartă-i , că nu ştiu ce fac. Moartea mă îmbrăţişează. Cu un ultim efort îmi întorc capul şi văd cum din mâna stângă picură sângele iubirii cu care oamenii ar fi trebuit să-mi răspundă. A doua crimă s-a săvârşit. Caut cu privirea în mulţime să vadă suferinţă, remuşcare sau îndoială. Dar nu le aflu. Nu văd decât mâini ridicate cerându-mi pieirea. Câteva clipe însângerate, şi îmi simt picioarele zvâcnind sub al treilea cui. Ultima crimă aţi împlinit-o şi, odată cu aceasta, aţi ucis şi credinţa voastră, bieţi muritori. Doamne, nu mă lăsa, nu mă părăsi... Ia-mă, Doamne! Eu îi iubesc, dar nu vezi că nu mă vor? Aştept moartea. Imagini din copilărie, amintiri din Templu şi din pribegie mi se derulează cu viteză prin minte. Cu ultimul strop de putere, îmi ridic ochii spre Cer. Implor. Mă cuprinde iar îndoiala... Doamne, Doamne, de ce m-ai părăsit?

Deodată, cerul se întunecă, Soarele dispare şi timpul se opreşte. Frânturi de ţipete rămân suspendate. Tăcere; tăcere şi întuneric. Trec câteva clipe în care oamenii îngroziţi rămân neclintiţi. O, Doamne, acum ştiu că exişti cu adevărat şi că nu mă vei părăsi. Privesc cu speranţă spre oameni. Poate că acum au înţeles şi ei. Dar nu, imediat ce s-a luminat cerul, valul de strigăte a cuprins din nou văzduhul. Nu au ochi să vadă semnele.

- Mi-e sete. Îmi întorc privirile către cei trei romani care mă păzesc. Mă uit în ochii lor şi număr clipele. Mi-e sete. Îmi întind un burete muiat. Tăria oţetului îmi arde buzele.

Doamne, dar nu e apă... Ce v-am făcut?

V-am adus iubire, v-am vindecat sufletele şi trupurile măcinate de boală, iar voi, în schimb mă crucificaţi? Iar acum, când mor, mă batjocoriţi? Mi-aţi pus coroana cu spini şi m-aţi numit rege al iudeilor, m-aţi hulit, dar acum ştiu: veţi vedea coroana Mea de lumină, insă va fi prea târziu. Văd cum râdeţi. Bucuraţi-vă de crima voastră. Bucuraţi-vă, dar mare va fi mânia Domnului. Eu vă spun "Pace vouă", dar Dumnezeu vă va ierta oare?

Capitolul 18

ADEVĂRATA VIAŢĂ

După cel de-al treilea cui, durerea a luat sfârşit. Lacrimile de sânge încremenesc pe obraji. Totul pare acum o mascaradă, un fel de spectacol imens imaginat de un artist cu imaginaţie ieşită din comun. Apoi apare Dezos şi Iisus ştie că suferinţa Sa a luat sfârşit. Acum ştie sigur că Dezos este Tatăl Său şi că tot Universul urmăreşte ceea ce se întâmplă pe Pământ. Vorbesc despre tainele Universului şi ale Planetei Conducătoare, despre apostoli, despre drumul pe care urmau să-l facă. Peste puţin timp, Iisus simte cum trupul I se sfârşeşte şi atunci strigă din tot sufletul că-Şi

încredinţează spiritul Părintelui Său. În parte de bucurie că totul a luat sfârşit, în parte pentru a arăta lumii unde merge. Răsuflă uşurat şi cu această ultimă suflare pleacă spiritul Său. Priveşte acum cerul şi I se pare ciudat că nu mai arată ca înainte. De fapt, acum această noţiune aproape că nu există. Totul se desfăşoară cu viteza fracţiunilor de secundă. Moartea îşi dezvăluie acum secretele pe care I le ţinuse ascunse toată viaţa. Îl urmează pe Tatăl şi, cu cât înaintează, realizează că, de fapt, merge cumva în cerc. Spaţiul şi timpul sunt comprimate în această noţiune: CER. Dacă ar fi aflat acest lucru înainte...

Tot ce vedea înainte de cel de-al treilea cui nu mai are nici o valoare, e ca şi cum a căpătat o altă dimensiune, iar acum se minunează de simplitatea acestei transcederi. Nu e complicat, cum se crede în general, nu e doar pentru elită, cum se accentuase, poate înţelege oricine. Trebuie doar curaj. Pe care oamenii, nu îl au. Să ştii despre tine însuţi care-ţi sunt rădăcinile, care ţi-e trecutul, cine eşti; această e una din dorinţele arzătoare ale oricărui OM de pe Pământ. Acum, El află ce îl chinuise atâta vreme. Abia acum, când Dezos îi explică, îşi dă seama că ar fi fost imposibil să trăiască la fel cu ceilalţi. Spiritul Său era prin însăşi natura Lui menit să conducă. Există spirite puternice pe care Creatorul le-a dăruit. Acestea au două, trei esenţe, ceea ce le conferă forţa Conducătorilor. El este însă chintesenţa, Alfa şi Omega, Conducătorul tuturor. Aproape că ,se cutremură când află aceste lucruri. Iisus ştia încă demult că nu va avea o viaţă ca toţi ceilalţi pământeni. Aceasta era legea Universului, iar El o acceptase intuitiv. Conducătorii nu au avut niciodată viaţă personală. Acum e la judecată. Şi, fiindcă nu i se găseşte nici o greşeală, dar absolut nici una, Iisus primeşte, după primii Săi ani de existenţă, un dar pe care alţii îl primesc după sute de mii de ani. Primeşte Centura de Conducător, un brâu energetic menit să-I confere autoritate şi să-L apere. Nimeni în Univers nu a primit atât de repede o asemenea Centură. Însă El o merită, altfel decât pe merit nu se dă nimic în Univers. Mult mai târziu, peste sute de mii de ani, când în tot Universul nu a mai existat nici o fiinţă să nu-L cunoască, Tatăl Său i-a dat scutul energetic. Acest dar a reprezentat recunoaşterea lui Iisus ca unul din cei trei care conduc Universul. Iisus însă are ceva pe suflet. Dezos ştie foarte bine ce vrea. Aşa că, pentru a-I uşura misiunea, îi dă voie să meargă pe Pământ încă o dată. Acolo sunt treizeci de suflete care, chiar dacă fuseseră laşe şi fricoase, Îl iubesc şi Îl doresc înapoi. Trebuie să le ajute să facă un pas înainte, să le dea credinţă. După trei zile, Iisus a coborât să-Şi ia trupul. Acum se simte altfel. Fiecare părticică din acest trup e sub control şi explodează sub puterea harului Său. Au rămas urmele cuielor, ce-i drept, şi Îl dor cu o durere surdă pe care cu greu Şi-o reprimă, însă trebuie să-Şi vadă oamenii.

Întâi o întâlneşte pe Maria Magdalena. Aceasta se bucură simplu că Îl vede. I se pare firesc să-L întâlnească, doar le-a promis. Întreaga fiinţă a ei exprimă bucuria revederii. nu stau prea mult de vorbă pentru că ea trebuie să dea de veste şi celorlalţi. După aceea le întâlneşte pe cele trei. Nu le vină să creadă, e peste puterea lor de înţelegere. Abia acum îşi dau seama pe Cine au pierdut, că într-adevăr El este Messia. Vor să-i spună că nu pot trăi fără El, că fără prezenţa Lui sânt ca şi moarte. El le răspunde că într-adevăr sânt moarte; că pe această planetă nu există oameni vii. Dar ele nu înţeleg ce vrea El să spună. Apoi pleacă. Face câţiva paşi şi până să se dezmeticească dispare. La început nu a spus nimănui de ce s-a întâmplat. Dar când Maria Magdalena le spune apostolilor că Învăţătorul S-a întors, au curajul să mărturisească şi ele. Îl dor rănile. Nimeni n-a avut parte de o asemenea durere. Însă sufletul Său e o durere şi mai mare când vede că ei nu cred.

Toma vrea să-L pipăie ca să se convingă. Dar cel mai tare Îl doare că ei nu mai vor să lupte; spun că viaţa fără El nu mai are nici un rost. Şocul revenirii îi face să înţeleagă pe cine au pierdut şi să şi dea seama de trădarea lor .Însă degeaba încercă să le explice că este împotriva Creatorului gestul lor. În cele din urmă lasă-n voia lui Dumnezeu toate acestea, însă el ştie că dincolo de Dumnezeu este liberul arbitru şi Îl doare că, pentru prima oară, încearcă sentimentul neputinţei. Ştie că totul va rămâne undeva scris pentru vecie. Dar El trebuie să plece. Importante că ei sunt uniţi.

Capitolul 19

LEGENDA FURATĂ

Iisus a lăsat oamenilor nu o dogmă, nu o instituţie, ci un mod de a trăi, un mod de a gândi. A lăsat îndemnuri simple şi uşor de înţeles pentru inimile şi minţile acelor vremi, anunţând că va reveni să-Şi continue lucrul început. Învăţătura Lui e menită să deschidă inimile oamenilor, să-i rupă de identificarea cu propriile trupuri şi idealuri egoiste. Odată desprinşi şi cu sufletele deschise, oamenii ar putea suporta coborârea zeilor, ar putea începe urcuşul spre Lumină pe drumul Cel bun, ferit de ispite. Păcat, însă, că au transformat totul în legendă şi apoi s-au folosit de ea ca de un instrument. Iisus nu e o legendă; a fost un om cu trup, cu sânge şi mai ales cu sentimente. El trăieşte prin iubire, suferinţă, tristeţe, bucurie, dragoste, credinţă. Este însuşi Adevărul. Dar câţi pot înţelege acest lucru" E mult mai uşor să uite de tot, iar viaţa Lui să devină un mit în minţile oamenilor. Aşa este mai simplu să-ţi justifici o existenţă redusa la biologic. Poţi spun: "Da, dar cine sunt eu şi cine este El, cum mă pot compara eu cu Iisus?". Nu te poţi compara, însă oricine poate încerca să trăiască aşa cum a trăit El. Nu a încetat tot timpul vieţii să caute rostul lucrurilor, să înţeleagă acea finalitate lipsită de zbucium a materiei şi a spiritului. A făcut asta omeneşte, pentru că este OM şi a dorit să arate Universului că încă mai există un drum pentru oamenii Pământului, un drum ascendent, direct.

A făcut acest drum pentru oameni, şi S-a jertfit pentru a-I arăta. în mintea unora, Iisus este ceva supranatural, intangibil, o lumină aflată undeva sus spre care omul nu este capabil să se înalţe. Pentru alţii, din ce în ce mai mulţi, El este doar o poveste bisericească, încărcată de amănunte fantastice, de cuvinte repetate până la repulsie, de miros de ceară şi tămâie. Cuvioşenia snoabă a multor "credincioşi" şi aerul dogmatic al manifestărilor religioase depărtează pe mulţi de ideea căutării Adevărului în învăţătura lăsată de Iisus.

Au preferat să ia partea de neînţeles a lucrurilor, ceea ce li se părea supranatural. Au tras la sorţi cămaşa Lui şi s-au certat pentru ea, găsind extraordinar faptul că nu avea nici o cusătură. S-au luptat pentru giulgiul Său, fiindcă-I păstra încă desenul chipului. S-au luptat secole de-a rândul pentru toate lucrurile Sale până la ultimul, pentru că erau făcătoare de minuni, în loc să se lupte pentru ideile Lui. Au vândut şi au cumpărat lemnul crucii pe care a fot răstignit, au comercializat trasee de pelerinaj, au imaginat legende cu sfinţi şi le-au vândut prin pieţe, i-au cioplit şi pictat chipul şi apoi I s-au închinat. L-au căutat oriunde, numai în inimile lor nu.

Au ridicat biserici, crezând că-si pot cumpăra nemurirea. Au aprins lumânări în altare de piatră, iar scânteia plăpândă din inimile lor au stins-o încetul cu încetul. Nu

s-au gândit că faptele ŞI gândurile lor pot deveni paşi spre nemurire sau căderi succesive spre uitare.

Au inventat dogme şi au crezut cu tărie că respectarea lor reprezintă calea spre Adevăr. Iisus a propovăduit iubirea şi iertarea, i-a învăţat pe oameni să fie uniţi, dar nici măcar cei care îl însoţiseră în anii dinaintea răstignirii şi păstrau în inimă o urmă de credinţă n-au fost în stare să ferească de forme complicate ceea ce moşteniseră. În numele lui Iisus a apărut, mai târziu. Inchiziţia, instituţie cu ale cărei scopuri şi procedee El nu ar fi fost niciodată de acord.

Fiecare "orientare" creştină a avut victimele sale. Acolo unde ar fi trebuit să înflorească iubirea, şi-au făcut loc frica, ura, răzbunarea. Mulţi oameni cu har dumnezeiesc au pierit de-a lungul secolelor pentru îndrăzneala de a încerca să deschidă ochii celor mulţi. Istoria se repetă de mii de ani, doar decorul şi metodele se schimbă.

Instituţie puternică şi bogată, Biserica a fost multă vreme adevăratul conducător al popoarelor, fapt deloc benefic pentru evoluţia omenirii. Pentru cei mulţi şi apăsaţi de griji, drumul spre adevăr trecea prin Biserică. Preotul a ajuns un intermediar. Conducătorii instituţiilor religioase au uitat pentru ce se află acolo. Autoritatea lor a devenit instrument de dominare.

Patriarhi, episcopi cu aură de sfinţi au făcut politică, au pornit războaie de "creştinare", au adunat averi fabuloase. Toate acestea în cazul în care figurile "cuvioase" din vârful ierarhiei bisericeşti nu erau decât simple marionete în mâinile unor oameni extrem de puternici, deţinători ai unor secrete scăpate de-a lungul istoriei din vechi şcoli de iniţiere. Aceste fiinţe diabolice, care au avut un rol determinant în istoria omenirii, s-au situat întotdeauna deasupra legilor pământeşti ŞI le-au nesocotit pe cele ale lui Dumnezeu. Ele nu au identitate: sunt "îngerii" întunecaţi ai acestui Pământ. Un fel de zei ce trăiesc şi respiră printre oameni şi râd de zbaterea lor neputincioasă. Iisus Şi-a iubit Creatorul înainte de a-L fi descoperit. L-a căutat şi L-a găsit. Oamenii sunt creaţia aceluiaşi Dumnezeu şi Iisus i-a iubit firesc, iar pentru a-i aduce şi pe ei pe drumul Său, S-a jertfit. A arătat că nimic nu e prea mult dacă vrei să câştigi viaţa unui om. VIAŢA, nu existenţa biologică.

El a dezvăluit oamenilor modalitatea cea mai simplă, cea mai simplă pentru pământenii nedezvoltaţi, de a se conecta la frecvenţele de unde ale vieţii superioare din Univers: IUBIREA. Consiliul a hotărât de mult că Pământul nu merită să mai existe. Iisus a cerut imposibilul, încercând acum, din nou, să schimbe destinul acestei planete muribunde. Milioane de oameni ştiu că, într-o zi, ceea ce El a promis, se va împlini.

El îi aşteaptă... Dar câţi dintre ei îl aşteaptă pe Iisus şi nu imaginea fantastică pe care şi-au făcut-o despre El?

Capitolul 20

POSIBIL EPILOG

Uneori este uşor să citeşti viitorul. De fapt, întotdeauna este uşor. Dar nu întotdeauna faptele se păstrează în varianta pe care o vede clarvăzătorul. Uneori, există o posibilitate aproape neglijabilă de eroare şi profetul se miră cum de lucrurile

iau întorsătura cea mai puţin probabilă. De aceea, de multe ori nu spun ce văd, pentru a nu fi catalogat drept impostor. Câteodată chiar aceste incursiuni în viitor schimbă ceva şi nu de puţine ori în rău. Din acest motiv, oamenii nu sunt lăsaţi să-şi cunoască destinul. Pentru a reduce posibilitatea de eroare, Centrul trimite pe Pământ misionari. Coborârea unui misionar din alte lumi este un proces complicat, care nu poate fi explicat folosind elementele cu care pământenii îşi definesc spaţiul. Un trimis devine parte integrantă a acestui spaţiu, iar o mică parte din ceea ce a devenit el aici se întrepătrunde cu spaţiul imediat superior. Prin el se face legătura, încercându-se unele corecţii.

La nivelul Terrei este imposibil să modifici cât de puţin soarta fără o intervenţie din afară... Nici un pământean nu a reuşit acest lucru fără să fi fost ajutat. Pe pământ s-au făcut multe experienţe pentru găsirea unei posibilităţi de a determina evoluţia oamenilor. Rând pe rând, toate au eşuat. Nu ştiu dacă e bine să spun, să scriu, nu ştiu dacă e rău, însă aceasta e ultima şansă pentru Terra. Pentru încercarea finală, Consiliul a întors Timpul. Această întoarcere a costat enorm, şi acum tot Universul aşteaptă rezultatul experimentului Pământ. Undeva în viitor există două alternative una care duce la distrugerea totală a Terrei, iar alta care duce la salvarea ei o salvare parţială, care poate însemna un alt început, sau poate însemna o continuare, dar într-o altă direcţie şi alt sens decât până acum. Pentru succesul acestei ultime alternative, ar trebui ca oamenii să-şi recapete conştiinţa şi credinţa şi să-şi schimbe radical modul de viaţă. În cazul reuşitei o parte dintre oameni vor fi salvaţi, putând , apoi să continue viaţa pe Pământ. Acest nou suflu va porni din România. Din România pentru că aici şi acum este centrul spiritual al lumii. Alternativ, în ciclurile evolutive, România şi Tibetul au avut acest rol. Minimalizând celelalte aspecte este vorba de structura geologică a Terrei, structură geologică care se modifică la intervale regulate de timp. Românii sunt oameni puternici, modeşti, inteligenţi şi cu mult har. Nu mă refer la toţi românii ci la acea infimă parte din ei care au rămas curaţi, care mai au memoria sacrului şi au păstrat neclintită credinţa. Poveştile cu feţi frumoşi, cu voievozi viteji, cu sihastri înţelepţi sau cu oameni simpli şi drepţi sunt adevăruri ce aparţin acestui pământ. Mulţi vor zâmbi sceptici, urmărind enumerarea calităţilor românului, calităţi de negăsit în societatea de astăzi. Dar...fiecare lucru la vremea lui. Într-o zi cei care au păstrat credinţa vor duce mai departe scânteia de viaţă pe Pământ. De fapt, de ei depinde dacă România va avea viitorul pe care Sundar Singh i l-a prevăzut, sau dacă acesta va fi cel prezis de Nostradamus, cu câteva sute de ani înaintea lui. Timpul este discontinuu şi neuniform uneori Asta înseamnă început de viaţă adevărată. Astăzi, sute de mii oameni simt că timpul curge altfel. Unii percep deformări ale spaţiului, curgeri de obiecte, alţii trăiesc frânturi din viitor aud zgomote ciudate şi văd lumini în cele mai neaşteptate locuri. Copiii spun lucruri care par de neînţeles. Prinşi în agitaţia cotidiană, oamenii nu iau în seamă aceste "vedenii" unii se sperie, dar majoritatea refuză să vorbească de teama ridicolului.

Motivul apariţiei acestor fenomene şi al multor altora este simplu: Iisus este pe Pământ. El dă VIAŢĂ Terrei. Oamenii încep să trăiască adevărat şi ies din amorţeală. Uneori, această dezmorţire provoacă accidente, alteori calamităţi, dar viaţa nu înseamnă linişte şi fericire. Viaţa este o împletire de bine şi rău prin care trebuie să treci neabătut pentru a reuşi desprinderea de iluzia existenţei.

Totul depinde de modul în care aceştia vor înţelege să trăiască; de faptul dacă vor dori pacea sau autodistrugerea. Românilor le-a fost dat suferinţa pentru a-şi merita acum misiunea. Şi oameni ai altor popoare au păstrat aprinsă flacăra credinţei milenii

de-a rândul. Puţini câţi sunt, ei vor fi alături de români, aici, în zilele în care faţa planetei nu va mai putea fi recunoscută.

Începând cu ianuarie 1986, toţi clarvăzătorii au perceput o modificare importantă. Până atunci, soarta planetei se află sub semnul distrugerii, toate previziunile arătau nimicire şi moarte. Apoi, brusc, ceva sau cineva a hotărât schimbarea destinului planetei împotriva firescului. Tot atunci, astronomii ştiau că un obiect ceresc urma să ciocnească Pământul, dar pericolul a dispărut fără urmă. Pământenii nu ştiu, însă, câte zeci de mii de vieţi a costat această salvare a Terrei.

Astăzi, un asteroid uriaş se îndreaptă ameninţător spre Pământ. Nimeni în Univers nu este dispus să mai salveze Terra încă odată.

România va avea rolul hotărâtor în viitorul planetei. Pe acest teritoriu au rămas ultimele trei centre energetice.

Aici va coborî cetatea Noul Ierusalim pentru a-I lua pe cei aleşi înainte de catastrofa finală.

CUPRINS:

PROLOG
CAPITOLUL 1: ISPITA CREAŢIEI
CAPITOLUL 2: TRIBUNALUL CREAŢIEI
CAPITOLUL 3: DESPĂRŢIREA
CAPITOLUL 4: SOSIREA
CAPITOLUL 5: LUMINĂ DIN LUMINĂ
CAPITOLUL 6: COPILĂRIE FURATĂ
CAPITOLUL 7: SUBSTITUIREA
CAPITOLUL 8: VIAŢA ÎN TEMPLU
CAPITOLUL 9: PLECAREA DIN TEMPLU. IOAN
CAPITOLUL 10: ÎNTRE OAMENI
CAPITOLUL 11: APOSTOLII LUI IISUS
CAPITOLUL 12: ISPITA
CAPITOLUL 13: DĂRÂMAREA TEMPLULUI
CAPITOLUL 14: SĂRBĂTOAREA FLORILOR
CAPITOLUL 15: CINA CEA DE TAINĂ
CAPITOLUL 16: TRĂDAREA
CAPITOLUL 17: LUMINA UCISĂ
CAPITOLUL 18: ADEVĂRATA VIAŢĂ
CAPITOLUL 19: LEGENDĂ FURATĂ
CAPITOLUL 20: POSIBIL EPILOG

Fiinţa umană, prin naştere, tinde spre păcat. Pe parcursul vieţii, dorinţa omului de a cunoaşte devine pe zi pe zi ce trece mai puternică. Fatal însă, negativul îl copleşeşte în asemenea măsură, încât acesta se plafonează intră în inerţie, nu mai încearcă să îşi modifice destinul. E mai uşor şi mai comod aşa.

Conţinutul cărţii mele este Adevărul. Iar Adevărul este nu numai cutremurător, ci şi greu de înţeles; cu atât mai greu, cu cât oamenii nu vor să se debaraseze de concepţii greşite şi de prejudecăţi.

Vă veţi întreba poate: "Aşa să fie? Nu e mai simplu să păcătuim în continuare, căci Dumnezeu are grijă de toate şi nebănuite sunt căile Lui?"

Vă asigur că nimeni, cu atât mai puţin Dumnezeu, nu întinde mâna celor care refuză să gândească. Fiecare individ în parte poate singur decide dacă vrea sau nu să o facă.

Diferenţa dintre mine şi dumneavoastră este aceea că eu cunosc Universul, iar dumneavoastră nu.

Putem, însă, încerca împreună şi veţi vedea că vom reuşi. Dar numai dacă vrem să gândim.